

Giới thiệu Thi Vương Cuối Cùng

Thể loại: Linh dị, truyện sáng tác, đô thị

Khi thế giới còn lạc hậu, con người thường tin vào những điều không có thực, chẳng hạn như những câu chuyện về ma quỷ.

Lúc đó, tại phía nam Trung Hoa có một dòng họ gọi là Lạc Gia. Đây là dòng họ giàu có nhất vùng biện kinh lúc bấy giờ.

Vốn nghĩ hưởng hết sung sướng của nhân gian, ai ngờ kiếp nạn đổ ập xuống. Lạc Nhất Trung là con cháu đời thứ 7 của dòng họ và có chức vụ cao trong triều đình nhưng do tiểu nhân hãm hại mà bị liên lụy cả dòng tộc và phải tru vi cửu tộc, tất cả phải chết hết... trước khi chết Nhất Trung đã ngẩng mặt lên thề:

Nếu một ngày ta có trở thành cương thi và sống lại ta sẽ đại khai sát giới!!!

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Lịch sử bắt đầu

Vào năm một ngàn bảy trăm hồi đó, cái thời mà con người còn rất lạc hậu nhưng chuyện về ma quỷ thì lại rất được nhắc đến và sợ hãi, kiến thức và những bí mật về cương thi hút máu còn rất đơn sơ nhưng họ rất có niềm tin vào nó,...ở phía nam Trung Hoa có một dòng tộc cao quý... người đời thường gọi là Lạc Gia, thời đó gia đình nhà Họ Lạc này có thể nói là giàu có nhất vùng đất kinh thành, họ có cả một gia trang rộng lớn tại Biện Kinh, số trời cứ tưởng như họ sẽ được êm ấm nhưng nào ngờ vào một kiếp nạn lại đổ ập đến gia đình đó, Lạc Nhất Trung là con cháu đời thứ 7 của dòng họ và có chức vụ cao trong triều đình nhưng do tiểu nhân hãm hại mà bị liên lụy cả dòng tộc và phải tru vi cửu tộc, tất cả phải chết hết... trước khi chết Nhất Trung đã ngẩng mặt lên thề:

- Nếu một ngày ta có trở thành cương thi và sống lại ta sẽ đại khai sát giới!!!

Nói rồi uống cạn ly rượu độc được nhà vua ban, sau khi Nhất Trung chết, vua sai quân lính đem xác hắn ra ngoại thành mà chôn, do chôn sơ xài nên hôm đó trời mưa lâm lộ ra phần mộ, một người dân đi đốn củi đã vô tình đi ngang và nhìn thấy hắn, cảm lòng không đành nên người nông dân này đã đem về đặt vào quan tài mua được rồi mới đem chôn trở lại...

Cho đến tận những năm gần cuối của thế kỷ 20, một nhà khảo cổ gốc Việt đã khai quật được một cái quan tài vô chủ ở phía sau ngôi trường trung học, mọi thông tin về nó đã được giữ kín đem về Việt Nam, trong khi làm thí nghiệm mọi nhà khảo cổ đã vô cùng bất ngờ khi kiểm tra thấy cái xác không hề bị phân hủy sau mấy trăm năm chôn vùi dưới đất sâu, bộ quan phục của đời nhà Thanh vẫn còn đầy, riêng một lá bùa trấn ma được dán lên trán cái xác, nhưng ko may họ không biết được kiến thức gì về cương thi nên đã vô tình gỡ nó ra khỏi cái xác, đột ngột cái xác cử động và bật dậy giết hết tất cả những ai có mặt trong phòng thí nghiệm ấy và hút hết máu của họ... Từ đây mọi bí ẩn về cương thi Lạc Gia bắt đầu được vén màn...

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Cương thi hoành hành

Kiến Nam là một anh chàng 24 tuổi có niềm đam mê khảo cổ và lịch sử vô bờ bến, sống ở một khu phố nhỏ có tên là Đại Ninh, hiện là sinh viên năm cuối của trường đại học ứng dụng & khoa học,... cậu ấy thường hay cùng bạn bè có cùng đam mê tham gia các hoạt động thực tế trên đất nước mình, tìm hiểu về lịch sử các nước phương Đông, cậu cùng một người bạn nữa có tên là Tuệ Như, cô ấy cũng có cùng sở thích với Nam nên cả hai chơi rất thân với nhau ngay từ năm nhất của đại học... Sáng ngày hôm nay cũng không có gì lạ lắm ngoài việc Nam bật ti vi lên và vô tình xem được đoạn phóng sự hiện trường khu khảo cổ tại Kiến La đã bị tấn công bởi một động vật mà vết thương để lại cho nạn nhân là những vết xước, hai dấu răng trên cổ và những nạn nhân đều chết do mất máu quá nhiều, trong cuộc phỏng vấn những nhân chứng gần đó thì họ phát hiện được một loài động vật như người đi chuyển rất nhanh đã tấn công đám nhà khảo cổ này, có người có bất gặp được họ mặt đồ thời nhà Thanh đi thẳng vào sâu trong rừng nữa, cái tin tức ấy làm cho Nam nổi hứng phiêu lưu đến lạ, cậu ta luôn nghĩ trong đầu và luôn tò mò được chứng kiến loại sinh vật vô thường ấy...

Ngày hôm sau Nam rủ Như cùng theo để khám phá bí ẩn đó, Như cũng đồng ý nhưng hơi lo... vậy là hai người cùng đi đến khu rừng chết ở phía nam của các tỉnh miền trung để truy tìm con vật ấy, lý do để đến được nơi đó là do Nam cũng tìm hiểu thông tin và biết được hướng cương thi lui tới nhờ mùi hôi của nó...

Ngay lúc này Lạc Gia(một cương thi của nhà họ Lạc) đang ngủ trong Viễn Túc động ở gần đầu đó của khu phố Đại Ninh, phải đến tối thì Lạc Gia mới

mở ra tìm đồ ăn, lần đầu tiên anh ta cảm nhận được lại được cái quang cảnh trên dương gian này sau mấy trăm năm nằm yên tĩnh dưới đất, dù bây giờ anh ta là cương thi nhưng vẫn còn một chút trí nhớ của con người, lẻ từng bước mệt mỏi ra khỏi hang động, đêm hôm ấy ánh trăng lên cao, Lạc Gia vừa đi vừa nhớ lại chuyện năm xưa... trong lòng đau buồn và tức giận, chợt a gặp một con hươu phía trước ngay trong khu rừng anh ta đứng, mà cũng không hẳn gọi là khu rừng được mà chỉ có thể gọi là khu sinh thái... Lạc Gia loanh quanh trong đó tìm hươu và hút máu chúng mỗi 1 con hươu anh hút và xé xác chúng ra trong con đau nhói tới cùng, những thớ thịt bị xé bung ra những dòng máu bắn lên người Lạc Trung làm cho hắn ta càng thêm điên loạn trong cơn khát máu hắn đã vô tình gặp được một thanh niên vào bắt trộm động vật trong rừng, Lạc Gia từ từ tiến lại gần trong khi tên trộm ấy không hề hay biết và rồi... "soạc" cánh tay bên trái của hắn bị Lạc Trung cắt đứt lia chỉ trong nháy mắt bằng cách cầm và kéo ra thật mạnh, lúc này tên trộm mới nhận ra sự đau đớn và kêu la thảm thiết nhưng không ai nghe vì hắn đã ở quá sâu trong khu rừng, Lạc Trung ôm ghì lấy tên trộm và vạch cổ ra hút lấy từng giọt máu của tên trộm cho đến khi cạn máu, Lạc Gia nắm đầu tên trộm và bứt tung cái đầu ấy ra như không, cái đầu trơ xương vì không còn máu nằm lún lóc bên gốc cây, Lạc Gia mới tìm của tên trộm và cầm trên tay trong khi đang đập rồi từ từ tắt lịm nhịp đập trên đôi tay nhuộm đỏ của hắn, Lạc Gia thấy đau đầu vì nhớ lại chuyện xưa, gà gáy báo trời gần sáng và hắn lại trở về hang trên tên tay vẫn cầm theo quả tim ấy..., cho đến khi kiểm lâm tuần tra thì họ mới phát hiện ra xác một số loài động vật trong khuôn viên khu sinh thái này chết một cách bí ẩn và trên người chỉ để lại hai dấu răng cắn sâu vào động mạch chủ... cảnh sát mới bắt đầu thâm nhập vào điều tra, cùng khoảng thời gian đó Kiến Nam và Tuệ Như cũng đang lòng vòng quanh trong khu sinh thái đó, họ cũng không nhận ra được là họ đang tìm một thứ nguy hiểm như thế nào nhưng do sự tò mò và niềm đam mê của họ quá nhiều nên đã dẫn dắt họ tới nơi đây, lúc này Nam và Như đang ở ngay giữa trung tâm của khu sinh thái, đương nhiên là họ đã lên vào mà không xin phép ai... cả hai người tìm kiếm từ tờ mờ sáng cho đến chiều tối,... tích tích, đồng hồ báo 21h, không hẳn là giờ chập chững cương thi chỉ cần trời sụp tối là có thể ra ngoài tìm mồi, cả hai vừa đi từ từ tìm ở mọi nơi từ con suối, cái cây cho đến hốc đá, trên tay chỉ cầm đúng 1 cây đèn pin,... bỗng nhiên Như thấy không khí đột ngột giảm thấp, một luồng khí lạnh lẽo kèm theo hơi thở bốc ra từ một hướng...

Như: cậu có thấy trời tối đêm nay lạnh hơn thường ngày không Nam?

Nam... ừ, lạnh thật, mình quên mang áo khoác mất rồi

Như: thôi trở về thôi!!!

Nam: tìm một chút nữa đi, biết đâu nó lại xuất hiện...

Như: thôi được, vậy thì khăn trương lên nào...

Vừa nói dứt lời từ đằng sau một bàn tay gân guốc lạnh lẽo chạm vào vai Như, hai người quay đầu lại và hoảng hốt lùi ra xa, Lạc Gia nhìn chăm chăm vào Tuệ Như cảm giác như đã gặp lại người thân sau bao năm xa cách...

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Cuộc gặp gỡ định mệnh

Lạc Gia nhìn Tuệ Như một cách thương nhớ, lúc này Nam và Như rất sợ hãi vì trên người Lạc Trung vẫn còn bê bết vết máu cùng trái tim bị bóp nát trên tay hắn... Lạc Trung tiến một bước thì hai người lùi một bước, Lạc Trung hụt hẫng nhìn lại cơ thể mình rồi bỏ đi mất, Tuệ Như mới thở phào nhẹ nhõm và giục Kiến Nam mau chóng trở về nhà, trong khi Kiến Nam vô cùng tò mò về cái thứ mặc quan phục đời nhà Thanh ấy,trời lúc đó cũng đã gần sáng.

Mãi đến trưa ngày hôm sau Nam quyết định tiếp tục đến khu rừng đó lần nữa, lần này Nam có rủ Tuệ Như theo nhưng cô ấy dường như e dè chuyện ngày hôm qua, phải đợi Nam nài nỉ mãi mới chịu đi, Tuệ Như từ nhỏ đã phải vật lộn kiếm sống không muốn nhờ vả gia đình nên lòng cô rất vững nhưng khi gặp chuyện ngày hôm qua trong lòng của cô vẫn còn sợ cái khuôn mặt trắng bệch không có tí mạch máu ấy, Nam hẹn với Như tối nay 12h đêm khởi hành vì Nam biết được một số thông tin kiến thức về chúng cũng như mối nguy hiểm mà cương thi có thể gây ra,...

Khi đồng hồ bắt đầu điểm 12h, Nam và Như đã chuẩn bị sẵn hành trang để đi tìm cái thứ chết người ấy,... đứng trước khu rừng Như nhắc Nam

Như: tại sao cậu lại muốn tìm hiểu về nó, cậu không biết là nó nguy hiểm thế nào hay sao?

Nam: mình biết chứ, nhưng do cái tính tò mò quá độ của mình ko thể ngủ yên nên mình đành phải liều để tìm hiểu rõ hơn về loài sinh vật đặc biệt này!

Nói rồi Nam đi vào khu rừng chết ấy, Như thấy thế cũng không thể nào không đi theo. Đi đến một cái hang gần nơi phía cuối khu rừng hai người phát hiện một cái hang nhỏ nằm ngay cạnh một cái cây cổ thụ lớn che khuất bởi những tán lá lớn của cây... Nam suy đoán đây là chỗ ẩn náu của tên cương thi ấy nên đã quyết vào trong xem sao, Như có cản nhưng không được, vào trong... một mùi hôi thối ẩm mốc bốc lên làm cả hai người phải che mũi lại vì sự ngột ngạt của không khí trong đó, Nam lần theo những vết quần quai trong hang nhờ cây đuốc đã đốt khi ở ngoài hang, vào sâu bên trong Nam tỏ ra mừng rỡ khi đã nhìn thấy tận mắt con cương thi Lạc Gia đã nằm ở phía cuối hang từ lâu, Nam tiến lại gần hơn để quan sát kỹ, cứ tưởng như Lạc Trung đã ngủ nên Nam không hề để ý, cùng lúc đó bất ngờ Lạc Gia mở mắt ra nhìn Nam và ngay lập tức đôi tay đã xuyên thủng tim của Nam lúc nào không hay, Nam lùi lại nhìn xuống, một lỗ thủng lớn ngay ngực, máu bắt đầu bắn ra rơi vài cái nền đất, Như hoảng hốt kêu thất thanh nhưng không dám lại gần vì cảnh tượng quá kinh hoàng, Lạc Gia ôm người Nam tiếp tục cào và moi xương trong sự đau đớn của Nam, Nam ú ớ không nói được gì không tắt thở ngay sau đó, từng đoạn ruột bị moi ra be bết máu trong tiếng gầm rú của Lạc Trung, hắn tiếp tục xoi cạn máu Nam như những con hươu lần trước...

Hã hê con khát, Lạc Gia quay lại nhìn Tuệ Như rồi nhớ lại kí ức năm xưa lần nữa, miệng bập bẹ kêu tên... L ự. c Nh...i...

Như khóc trong sự hoảng loạn tột cùng vì cái chết của Nam cho đến khi Lạc Gia tiến lại gần cô thì cô mới cảm viên đá bật dậy và ném về phía Lạc Gia rồi chạy khỏi nơi đó, Lạc Gia vẫn ở đó ứ ợ gọi Lạ c... N hì

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Giác mộng kinh hoàng

Ra đến cửa hang mà lòng của Như mừng rỡ vô cùng rồi lại thấy xót, nước mắt cứ chảy suốt đường chạy về nhà, cô chạy không quay đầu nhìn lại cho đến khi ra khỏi khu rừng đó, và một thân lẻ bước trên con đường vắng... Lúc đó đã hơn 3h sáng rồi, về đến nhà Tuệ Như ngã quỵ xuống nền nhà tay chân run rẩy, nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng mới vừa xảy ra cách đó vài tiếng trước, Như ngủ thiếp đi ngay trên sàn nhà vì quá mệt mỏi, cô nằm mơ... thấy lại cảnh Lạc Nhất Trung dùng tay không lòi cái mớ thịt gớm máu của Kiến Nam ra ngoài, máu bắn tung toét khắp nơi, về mặt đau đớn đến nghẹn lời của Nam cứ in sâu vào trong kí ức của cô, Lạc Gia tiếp tục hút máu và đưa bàn tay vào miệng của Nam rồi bất ngờ banh ra đến nỗi miệng của anh ta bị xé toạc ra đến mang tai rồi đứt lìa phần trên, Nam cứ giật giật người máu phun từ trên phần bị xé ấy mà trào ra, Như hét lên trong đêm rồi giật mình tỉnh dậy, mồ hôi ướt cả lưng.

... cô đang nằm mơ, một giấc mơ vô cùng khủng khiếp, một cơn ác mộng nhưng cái sự mệt mỏi của cả ngày hôm nay đã vắt kiệt sức của cô ấy, cô tiếp tục nhắm nghiền mắt lại và ngủ cho đến trời sáng...

"Tít tít"... tiếng chuông đồng hồ reo đã điểm 10h trưa rồi, Như mơ màng lị cùi thức dậy đánh răng rửa mặt, suốt đêm qua cô không ăn gì được nên Tuệ Như tìm trong tủ lạnh một hộp sữa mà uống cho đỡ đói, cùng lúc ấy Như bật tivi lên... ánh đèn phức cháy tivi mờ...

"Và sau đây là phần tin 24h, ở một khu sinh thái phía sau dãy núi ở thành phố một người đi đường bị một thứ gì đó không rõ nguồn gốc giết hại, xác của anh ta bị cào cấu khắp người, và chết trong tình trạng mất quá nhiều máu",

Như bồi hồi nhìn chiếc tivi nước mắt của cô lại rơi, trước một biến cố lớn như vậy Như đã không thể làm gì được cho Kiến Nam...

"Các bộ phận cảnh sát tiếp tục điều tra khu rừng gần nơi xác người đó nằm, các cơ quan cảnh sát mới bắt ngờ ngạc nhiên phát hiện xác của rất nhiều động vật bị giết chỉ với hai dấu răng trên cổ và tất cả đều bị hút sạch máu, đến cái hang ở cuối rừng tiếp tục phát hiện một cái xác không rõ danh tính bị mất hết nội tạng, Như che miệng khóc trong uất ức, vì biết rằng đó là Kiến Nam, xác của anh ta được đắp lên bằng một chiếc chiếu thô, người ta không tìm thấy bất cứ thứ gì ngoài cái xác của Nam cả... trong cơn đau nhói, Như bắt đầu tức giận và quyết tìm cách để giết cho bằng được con Thi Vương đó, cô đã tìm đến trung tâm bắt ma và gặp gỡ một anh chàng... "xin chào, cô cần gì"

Như: tôi muốn tìm chuyên gia bắt ma.

"Là tôi đây, tôi tên là Thiên Nghĩa, rất vui được gặp cô"

Như: còn tôi là Tuệ Như, tôi có một thỉnh cầu, hy vọng anh giúp tôi có được không?

Nghĩa: xin cô cứ nói!

Như: tôi và bạn của tôi đã gặp một con cương thi mặc bộ quan phục đời nhà Thanh, bạn tôi đã bị nó giết may là tôi kịp thoát thân và tìm đến đây nhờ anh giúp đỡ...

Nghĩa: hừm!!! Mấy ngày qua tôi cũng có theo dõi tivi và cũng đoán biết được chính là cương thi gây ra nhưng trước giờ tôi chỉ giải quyết ma cỏ thôi chứ cương thi thì tôi chưa từng đánh bao giờ, nhưng tôi sẽ liên hệ các đồng nghiệp tìm cho cô một thầy pháp giỏi để giúp cô bắt nó... cô hãy yên tâm tôi sẽ giúp theo giúp cô vì nếu tên cương thi đó có ở ngoài kia bao lâu thì tôi cũng khó làm ăn bấy lâu thôi vì chỗ nào có cương thi thì đa phần các loài động vật đều chết, âm khí ngấm vào đất từ đó ma hay oan hồn không dám đến gần...

Như: cảm ơn anh...

Sau cuộc nói chuyện với Nghĩa, cả hai cùng xin số điện thoại để tiện liên lạc với nhau hơn trong những lúc cấp bách, lúc này Thiên Nghĩa mới gọi cho một vị đạo sĩ người hoa có tên là Nhất Thiên, ông là một vị đạo sĩ cao tay của dòng phái Mao Sơn Tông...

Nhất Thiên: alo,... cương thi à, được ta đến ngay nhưng ngươi phải hứa là tìm cho ta Lục Ngọc đó, à mà lần này người mà ngươi muốn giúp là ai vậy, sao ta thấy ngươi có vẻ lo?...

Nghĩa: ông không cần biết đâu... ông có giúp tôi hay ko thì bảo?

Thiên: à rồi rồi, chú em nóng quá...

Một tuần sau cả 3 người gặp nhau ở một quán cafe trong thành phố và cùng nhau bàn bạc chuyện thu phục con Thi Vương của gia tộc Lạc Gia...

Quyển 1 - Chương 5: Bắt nguồn của nước mắt

Nghĩa: hôm nay cả ba chúng ta tập trung ở đây để bàn về việc thu phục tên Cương Thi của Lạc Gia Trang, chắc mọi người cũng hiểu rõ tầm quan trọng của nó rồi chứ?

Như: em không có ý kiến gì nên để 2 người bàn luận tìm cách giết hoặc chí ít là phải phong ấn nó lại

Nhất Thiên: thôi đi cô nương, giết không dễ thế đâu, huống hồ gì hắc đã là cương thi mấy trăm năm rồi, cũng chả biết hắc đã hút máu bao nhiêu lần thì sao mà lường trước được sức mạnh của hắc mà ra tay.

Nghĩa: ông nói cũng có lý! vậy bây giờ ông có cao kiến gì để phong ấn nó lại không?

Nhất Thiên tặc lưỡi: haizz hiện nay cao lắm thì chỉ có thể phong ấn nó hai ngày là cùng, không có bùa nào phong ấn được nó vĩnh viễn nữa rồi vì nó đã giết ba mạng người rồi, Kinh Lực đã tăng lên gấp bội, hoặc có thể dùng mỹ nhân kế để dụ nó,...

Như: ý ông là sao? bộ ông tính dùng tôi làm vật thí nghiệm à,... không bao giờ, tôi không muốn gặp lại hắc ta khi mà bạn thân nhất của tôi bị hắc giết hại một cách dã man như vậy...

Nhất Thiên: ta hiểu, nhưng không còn cách nào khác để dụ hắc lộ diện mà thu phục cả, cô phải hiểu điều đó chứ....!!!

trong lúc ngập ngừng Tuệ Như cũng phải gật đầu mà đồng ý

Như: thôi được, vì trả thù cho Kiến Nam tôi sẽ liều một phen, nhưng mà Thiên Nghĩa anh phải ở cạnh bảo vệ em đấy, em không nghĩ Lạc Gia để em yên đâu

Nghĩa: Cô yên tâm, tôi sẽ luôn theo sát và đề phòng...

Sau khi bàn bạc cạn kiệt tất cả giải tán và trở về nhà chuẩn bị hành động. Tuệ Như trong lòng lúc này vẫn còn canh cánh nỗi đau đó, cái mà cô thấy khó hiểu là không biết tại sao Lạc Gia lại tha mạng cho cô và lại còn nhìn cô một cách say đắm và gọi một cái tên vô cùng xa lạ là Lạc Nhi, từ hôm đó cô quyết định lên mạng tìm hiểu về dòng tộc này, không ai ngờ giữa đời thường lại có một điều không tưởng đến như vậy, một cương thi ở thời cổ trang sống sờ sờ và tìm cô...

Một tuần sau, cả ba tập hợp ở một khu đất bị bỏ hoang gần khu rừng và lần mò tìm tung tích của Lạc Nhất Trung, Tuệ Như và Thiên Nghĩa cùng nhau bàn kế khi gặp được cương thi thì phải làm gì, Thiên Nghĩa cố dạy cho Tuệ Như vài thế võ phòng thân trong khi lão Nhất Thiên thì lui cùi ngồi chuẩn bị lại bùa phép, ấn chú và các công cụ bắt ma linh tinh của ông ấy, khi đó khoảng thời gian qua Nhất Trung đã không tìm thức ăn gì mà chỉ nằm một chỗ trong cái hang cũ lúc trước, không biết bằng cách nào mà lúc kiểm tra hiện trường cảnh sát lại không tìm thấy hắc.

Ngay sau khi trời vừa sụp tối, cả ba người cùng dắt nhau vào rừng để tìm tung tích của Lạc Nhất Trung,... ba người vừa đi vừa tám chuyện

Nhất Thiên: ta thật không ngờ đám cương thi này lại có thể xuất hiện ở nơi đây, ta cứ nghĩ rằng chúng chỉ có ở bên Trung Quốc thôi chứ...

Tuệ Như rung rung: à, ồ... thật.. ra thì... khoảng 1 tháng trước đã có một đoàn khảo cổ bên Trung Quốc gửi một cái xác nghi là của Lạc Gia đem qua đây, do không ai biết được một chút kiến thức gì về bùa chú và các phong ấn nên đã tùy tiện tháo lá bùa trên trán của cương thi ra và đã vô tình giết hại họ, Kiến Nam vì tò mò và đam mê khảo cổ nên cũng đã bị cương thi giết.

Nghĩa: tôi cảm thấy khó hiểu là tôi cũng có xem rất nhiều phim cương thi và thông thường ai bị cương thi hút máu thì cũng đều thành cương thi mà phải không?

Nhất Thiên: đúng là như vậy nhưng... nếu bị hút cạn máu thì cũng chết như thường...

Đang nói giữa chừng, Tuệ Như cảm nhận được hình như có ai đó ở phía sau cô, rồi đột ngột có một luồng hơi thở lạnh toát thổi vào sau gáy làm cho Tuệ Như buột cả sống lưng, cô quay người nhìn lại nhưng không thấy ai cả... cô quay lại tính bước tiếp thì bất ngờ tên Cương Thi đứng ngay trước mặt áp sát vào người cô làm cô hoảng sợ và hét lớn...

Lạc Gia: Lạ.c N..h...i!!! Nhấ.t Tru.ng, uy..ên uon..g

Hai người kia cùng quay lại và kịp nhảy vào cứu Tuệ Như nhưng không có cách nào vì lúc này Lạc Gia đã ôm gọn lấy cô ấy, Thiên Nghĩa vẫn rì rầm cây côn sắt bên mình còn ông Thiên thì đã chuẩn bị trên tay kiếm gỗ và đạo đùa các thứ, trước khi kịp ra tay Thiên Nghĩa vung côn về phía Thi Vương nhưng không dám mạnh tay sợ làm trúng Tuệ Như, lão Nhất Thiên thì cũng vung gươm nhưng bị Lạc Nhất Trung đánh gãy làm đôi dù kiếm đã được vẽ

ấn chú vào đó... lão bị chưởng bật ra xa máu đỏ từ miệng bắt đầu trào ra, lão ngã quỵ ngồi một chỗ chỉ còn Thiên Nghĩa xung phong lên đánh đối đầu với Lạc Gia, Nghĩa liên tục vung côn trúng vào đầu hấn nhưng có vẻ không có tác dụng gì, cứ như da hấn cứng như thép vậy, ông Thiên cố gắng chạy đến chỗ Thiên Nghĩa về chú lên thanh côn rồi đưa lại cho Thiên Nghĩa, uy lực trên đòn đánh của Thiên Nghĩa mới bắt đầu phát huy, liên tục bị trúng mấy phát côn vào đầu Nhất Trung hơi choang và buông Tuệ Như ra, cô ấy sợ quá nên đã ngất xỉu, Thiên Nghĩa nhanh chóng ôm lấy Tuệ Như và giao cho lão Thiên rồi tiếp tục đơn thân đấu với Cương thi... đánh này giờ dùng sức quá nhiều nên Thiên Nghĩa cũng thấm mệt, Lạc Gia tiếp tục nhào tới chỗ Tuệ Như thì lại bị Thiên Nghĩa ngăn cản, đôi tay thâm đen thô ráp, da bị bong tróc do thời gian dài nằm dưới đất chĩa tới chạm phải côn của Thiên Nghĩa và rụt lại, Lạc Gia đành rút lui vào sâu trong rừng, mọi chuyện tới đó tất cả cùng nhau đi về nhà, và lại một lần nữa để tên cương thi đó trốn thoát,... ở phía xa xa trong lùm cây Lạc Nhất Trung vẫn nhìn theo hướng Tuệ Như đi về... nước mắt bỗng dung rơi trên gương mặt lạnh nhạt của hấn, liền lấy tay vội quẹt ngang nước mắt, trong lòng hấn tự hỏi đây là thứ gì...

Bạn đang đọc truyện *Thị Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Uẩn khúc còn đâu đó

Mấy ngày nay chật vật với tên cương thi đó quá Tuệ Như cứ mãi suy nghĩ về hấn mà quên ăn...

Tuệ Như thầm nghĩ "tại sao hấn lại luôn nhắm đến mình, mà lại còn luôn gọi mình là Lục Nhi gì đó nữa, Chẳng lẽ đó là tên gọi người hấn yêu hay sao?"

Cùng khoảng thời gian đó Thiên Nghĩa đã ở bên lão Thiên túc trực bên giường bệnh của ông ấy vì trấn chiến lần trước lão Thiên bị đánh trọng thương hôn mê phải nằm viện mấy ngày qua,... Thiên Nghĩa ngồi trên ghế cạnh giường mà ngủ ngồi được một lúc thì lão Thiên cũng vừa tỉnh lại, lão cử động nhẹ làm cho Nghĩa chợt thức dậy...

Lão Thiên: bộ... cậu đã ở đây trong lúc ta nằm ngủ ở đây à?

Nghĩa: vâng! Ông đã chịu đi theo tôi thì tôi cũng phải chịu trách nhiệm với ông chứ, làm sao bỏ ông được.

Lão Thiên: ta rất cảm kích, nhưng dù sao thì ta cũng nói trước là tên cương thi này không phải cương thi tầm thường đâu, cậu và cô Như phải cẩn thận...

Nói rồi lão ho sặc sụa

Nghĩa: thôi ông nằm nghỉ đi, mọi chuyện cứ để tôi lo, tôi và Tuệ Như sẽ bàn tính sau...

Nói rồi Thiên Nghĩa bước ra khỏi phòng bệnh và đóng cửa lại cho lão Thiên nghỉ ngơi, cậu ra về và đi thẳng đến chỗ của Tuệ Như xem tình hình cô thế nào?

Nhà của Tuệ Như nằm cách xa trung tâm thành phố khoảng 40km, ở ngay trong khu chung cư cũ kĩ do một người bạn giới thiệu Như đến đó ở vì chỗ này giá rẻ. Trưa ngày hôm đó Tuệ Như đang nằm ngủ thì bỗng dung nghe một tiếng gầm lớn ở bên ngoài, cô biết chuyện chẳng lành bèn ra ngoài xem thử, cùng lúc đó trên đường đến nhà Tuệ Như thì Thiên Nghĩa cũng nghe được tiếng gầm ấy... thầm nghĩ trong bụng đoán chắc đây là của Thị Vương Lạc Gia nên hấn vội tăng ga chạy thật nhanh đến nơi của Tuệ Như vì sợ cô ấy sẽ gặp chuyện,...

Cũng như mọi khi, Tuệ Như chỉ nghe được tiếng mà không thấy hình, cô cảm theo một con dao nhỏ vì cô tin chắc chắn là tên cương thi đó lần mò đến đây là để tìm mình chứ không ngoài ai khác. Bước từng bước thật chậm xuống bậc thang, đến gần xuống tầng trệt của khung chung cư cô cảm giác được nhiệt độ quanh đây có vẻ như hơi lạnh, gió vẫn thổi mặc dù quanh đó không có một cái cửa sổ nào, mùi hôi thối bốc lên, cô che mũi lại và đi tiếp xuống tầng dưới để ra ngoài xem thế nào, ánh nắng chiều bị mây che kín bầu trời,... cô bắt đầu nghe tiếng bước chân gỗ theo từng nhịp đập... "thình thịch" đôi chân của Như rung lên và khó để cô có thể bước tiếp thêm vài bước nữa, cô cảm nhận như bóng tối của màn đêm đang bao phủ nơi cầu thang này trải dài xuống tầng dưới... tiếng bước chân ở đâu đó vẫn gõ "cọc cọc", điều đáng lạ ở đây tuy là khung chung cư nhưng hôm nay bỗng vắng tanh không một bóng người, cứ như mọi người ngủ hết rồi vậy, không một tiếng động nào ngoài tiếng bước chân khô khan đó, Tuệ Như vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Thiên Nghĩa nhưng không có sóng, đột ngột một vài ngọn đèn khắp khu chung cư cứ bật tắt liên hồi rồi đứt bóng,... "vụt... xoảng" một thứ gì đó vừa thoáng qua phía cuối đường, một cái bóng đèn vừa rơi xuống nền gạch, một vết máu dính trên tường còn ướt, Tuệ Như đi ngang qua một phòng cửa mở tan hoang gần lầu 1, bước vào bên trong mọi thứ rối tung cả lên, một chiếc gương dựng ngay trước mặt Như, cô đến và lau nhẹ chiếc gương do bụi bám, và rồi... "á...."

Tiếng thét thất thanh của Tuệ Như làm cho Thiên Nghĩa vừa chạy vào khu chung cư ấy nghe thấy, anh vội chạy lên thật nhanh, trong khi đó Tuệ Như miêng rung rung lắp bắp... "K...i...ên Nammm" ở trong chiếc gương vẫn đang nhìn cô và mỉm cười một cách man rợ

Như: Ki...ên Nammm...!!! Sao, sao anh lại ở đây?, khô...ng, không phải anh đã chết rồi hay sao?

Tuệ Như quay người lại nhìn nhưng không thấy ai ở phía sau cả, cô thật lùi ra sau bỗng chạm vào thứ gì đó phía sau rồi bất ngờ đôi bàn tay góm ghết gân máu nổi lên bóp cổ Như đến nghẹt thở, cánh cửa phòng đóng lại "rầm" vừa đúng lúc Thiên Nghĩa đến kịp, Thiên Nghĩa gõ thật mạnh cửa nhưng có lẽ cửa đã bị khóa trái.

Như: Thiê...n Ng...hĩa... cứu!!!

Thiên Nghĩa: Tuệ Như!, cô có sao không, cô bị sao vậy?

Tuệ Như không thể nào cất tiếng lên được trong khi đó trước mắt cô rõ ràng đang là Kiến Nam đang bóp cổ cô...

Lại một lần nữa tiếng gầm cửa Lạc Gia lại vang lên nghe chói tai, đôi tay vô hình đó bỗng buông ra rồi vụt biến mất trong màn đêm, Tuệ Như ngồi bệt xuống thờ đốc,... Lúc này Thiên Nghĩa đã phá cửa xông vào, chạy đến bên Tuệ Như,...

Nghĩa: cô không sao chứ? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Như thở vấp rồi nói:... vừa rồi tôi bị Kiến Nam xiết cổ, tôi không biết tại sao anh ấy chết rồi nhưng giờ lại xuất hiện ở đây, vừa đúng lúc tiếng gầm ấy lại xuất hiện thì hân vội buông tôi ra...

Nghĩa: có thể tên Thi Vương đó đang bảo vệ cô! Lúc trên đường đến đây tôi đã nghe thấy tiếng gầm của hân...

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Vô tâm!

Tuệ Như: làm sao a biết được là hân đang bảo vệ tôi chứ?

Nghĩa: ờ, thì... tôi cũng chỉ đoán thôi, à mà lúc này tôi có nghe cô nhắc đến Kiến Nam, vậy rốt cuộc lúc này cô có chuyện gì?

Tuệ Như: tôi thật sự cũng đang rất hoang mang đây, lúc này quả thật chính là anh ta đến bóp cổ tôi, tôi còn nhớ như in cánh tay của anh ấy vẫn còn góm máu, đôi mắt trợn trắng nhìn tôi, anh không tin thì anh coi đồ của tôi đây này vẫn còn dính máu của anh ta...(nhìn lại đồ)... ờ, lúc này anh ấy người ướt đầy máu me thế kia chạm vào mình mà sao lại không có gì hết vậy nhỉ?...

Nghĩa: thôi rồi, cô nhìn lại vào gương đi, hình như trên cổ của cô có một vết bầm tím kia kia...

Tuệ Như: lẽ nào anh ấy lại thành ma rồi quay lại tìm tôi chứ híc híc... tôi đã làm gì?

Nghĩa gạt tay: thôi tạm thời cô qua nhà tôi ở đỡ đi, bên tôi có phòng riêng, cô cứ ở đó để tiện, cô tiếp tục ở đây tôi không yên tâm đâu

Tuệ Như: liệu anh có thấy phiền không?

Nghĩa: không sao!

Nói rồi cả hai đi nhau ra khỏi khu chung cư cũ kỹ đó, chân của Tuệ Như bị trật do lúc này phải vật lộn với thứ kinh khủng kia nhưng cô ấy không than đau một lời nào do Thiên Nghĩa đã công cô ấy mà đi. Không biết từ lúc nào mà Thiên Nghĩa lại thân với Tuệ Như đến như vậy...

Qua ngày hôm sau, Như và Thiên Nghĩa vấp bệnh viện thăm lão Thiên. Hai người cùng nhau kể rõ mọi chuyện của ngày hôm qua cho lão nghe, lão lại nằm trằm ngâm suy nghĩ như mọi khi.

Lão Thiên: hàizz,... sao mọi chuyện càng ngày càng phức tạp hơn vậy? Đầu tiên là chuyện Lạc Gia hân có bảo vệ cô Như rồi giờ lại đến chuyện Kiến Nam xuất hiện cố giết cô, sao khi xuất viện tôi phải cố gắng gọi hồn của cậu ta lên mà hỏi chuyện thì mới rõ được chân tướng sự việc...

Sau khi cả ba người bàn chuyện xong thì cũng đến chiều, Như đem đồ qua ở đỡ phòng của Thiên Nghĩa một thời gian, nhưng cũng không biết là tầm bao nhiêu ngày nhưng trong cô ấy luôn nghĩ là ở càng lâu càng tốt vì của Thiên Nghĩa rất đẹp tội gì mà ko ở...

Một tuần sau khi ở nhờ nhà của Thiên Nghĩa, Như rất yên tâm vì có cậu ta bảo vệ, mặc dù vậy nhưng trong lòng của cả hai con người đều chỉ nghĩ là bạn bè thôi,... những ngày ở chung nhà với Thiên Nghĩa quả thực là rất an toàn, không có chuyện gì lạ gì xảy ra, Lạc Gia vẫn ở đâu đó ngoài kia nhưng ko thấy tí nói gì liên quan đến người chết nữa, nhưng tưởng chừng như mọi thứ sẽ yên bình thì đến một tuần sau, lúc mà lão Thiên cũng khỏe lại rồi xin xuất viện, sáng hôm đó Như và Thiên Nghĩa cùng nhau chuẩn bị ra ngoài và đi đến đón lão Thiên,... trong lúc đánh răng rửa mặt bất chợt cô lại nhìn thấy Kiến Nam đang đứng ở phía sau nhìn cô chăm chăm, miệng cười đến toét mang tai máu chảy xuống ướt cả nền, cô hét thật lớn. Thiên Nghĩa ở ngoài phòng khách nghe tiếng là thất thanh của Như thì vội chạy vào, thấy Như đã nằm bất động dưới nền nhà từ bao giờ rồi, Nghĩa vội lấy dầu thoa cho Như, đến khi tỉnh lại người của Như rung cầm cập,...

Thiên Nghĩa: vừa rồi đã có chuyện gì vậy?

Như: híc híc, tôi lại nhìn thấy cậu ta... hân nhìn tôi rồi cười một cách man rợ, trên gương vẫn còn dòng chữ "vô tâm" bằng máu le loét!

Thiên Nghĩa: lúc tôi vào thì tôi đã thấy cô ngất xỉu rồi, có thấy cái gì đâu

Như im lặng rồi cố gắng níu tay Nghĩa

Như: thôi... bây giờ đến đón lão Thiên trước đã...

Thiên Nghĩa gạt đầu rồi diu cô ra xe, chạy một mạch thật nhanh đến bệnh viện gặp lão Thiên, trên xe gió thổi tạt vào mặt Như vì đi bằng xe mô tô, lúc queo cua cô nhìn thấy một bóng đen đứng bên đường nhìn rất giống Kiến Nam rồi cô lại rùng mình

Nghĩa: chuyện gì nữa đây?

Như: không có gì!

Câu nói của Như làm cho Thiên Nghĩa có vẻ hiểu được gì đó, anh cũng không nói gì mà im lặng tăng ga chạy tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Thị Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Người trở về từ thế giới bên kia

Sau khi đón lão Thiên về nhà, cũng trên đường vừa đi Tuệ Như vừa kể lại đầu đuôi câu chuyện lúc sáng khi chuẩn bị đi đón lão về từ bệnh viện đã gặp phải,... Kể cho đến khi về tới nhà, lật đặt để đồ đạc xuống Thiên Nghĩa đi rót một ít nước cho Như và lão Thiên uống lấy hơi, vừa xuất viện chứ lão cũng mệt lắm, bản thân lão cũng phải công nhận là bị thương lần này nhém tí là mất mạng như chơi chứ không phải vừa, lão cũng không ngờ là Lạc Gia lại mạnh đến như vậy. Quay lại không gian lúc này thì ba người đều đang ngồi ở phòng khách nhà của Thiên Nghĩa, sau khi nghe Tuệ Như kể hết mọi chuyện thì lão lại thờ dài...

Lão Thiên: hàizz... chuyện của các người sao mà rắc rối phức tạp con bọ cạp quá đi, ta không biết phải nói sao nữa, Nhưng... nếu cô chịu suy nghĩ kĩ lại sẽ thấy rõ một điều là cô có nói lúc cô thấy anh ta thì cô còn thấy trên gương ghi rõ một dòng chữ là "vô tâm"... vậy ý hấn muốn nói là cô vô tâm với hấn à?

Tuệ Như: ơ, sao ông lại nói vậy, chúng tôi dù sao cũng là bạn thân đã lâu có sao tôi lại vô tâm như cậu ấy nghĩ chứ,... không lẽ vì đêm lúc cậu ấy bị tấn công mà tôi không làm gì được mà cậu ấy lại nghĩ là mình vô tâm với cậu ấy thì,... thật thì quá không công bằng và thật vô lí đối với tôi quá ông có hiểu không.

Thiên Nghĩa ngăn lời: thôi, mọi người chớ vội hoài nghi mà suy đoán, theo tôi thì cũng phải đến lúc cho cô ấy gặp Lạc Gia và nói chuyện với hấn thử xem sao đã, tôi cũng tin là hấn không làm gì hại Tuệ Như đâu vì hiện tại hấn đang lâm tường Tuệ Như chính là cái cô người yêu tên Lục Nhi gì ấy của hấn

Lão Thiên vỗ bàn: đúng rồi! Sao ta lại quên cái chi tiết này thế nhỉ, cách này chắc chắn là có hiệu quả với hấn, khỏi dùng bùa phép gì nữa, Tuệ Như à cô nói chuyện với hấn thì chắc hấn sẽ nghe lời mà, đừng lo

Tuệ Như: ừ thì... hàizz, tôi phải làm sao đây chứ, cái xác biết đi đó thật ghê rợn,... nhưng mà thôi dù sao thì hấn cũng đã giúp tôi đuổi hồn Kiến Nam ra lúc tôi còn ở nhà, tôi sẽ cố thử xem sao.

Nói xong xuôi cả ba người bàn sang chuyện khác tám tía lia tía lia nguyên ngày, chiều tối ông Thiên trở về nhà chỉ còn lại Thiên Nghĩa và Tuệ Như, trước khi đi lão Thiên cũng không quên gửi cho Như một lá nùa hộ thân đã niệm ân chú vào đó và nhắn nhủ "hãy đeo nó bên mình, cô sẽ được bình an và tạm thời yên ổn"...

Trở lại màn đêm u ám, không gian ngôi nhà rộng rãi khang trang nhưng thiếu vắng bóng người nên nhìn như chẳng khác gì ngôi nhà hoang cả, chỉ có mỗi mình Thiên Nghĩa ở, thật ra thì ngôi nhà ấy Thiên Nghĩa vừa mới mua nên vẫn chưa mượn người giúp việc, bố mẹ của Thiên Nghĩa thì đã định cư ở nước ngoài rồi phải lâu lắm mới qua thăm Nghĩa, dù vậy nhưng cậu ta vẫn không buồn mà ngược lại rất lạc quan và luôn tự lực cánh sinh,...

Giờ này trời cũng đã tối, Thiên Nghĩa dẫn Tuệ Như ra ngoài ăn đêm xong rồi về nhà ngủ, cô mượn dàn máy tính của Thiên Nghĩa lên facebook một chút, tuy là sợ ma lắm nhưng cô vẫn thích đọc những câu chuyện ma mang màu sắc tâm linh ấy, truyện mà cô thường hay đọc nhất là truyện Đạo Sĩ Đạo Gia Du Ký, hôm nay cô vừa nhận được một tin nhắn của một người lạ mặt và đã thêm cô vào một nhóm trên facebook tên là Thế Giới Tâm Linh ở bên cái tên đó là một dấu x màu đỏ thật lớn, cô bấm vào xem trong đó có gì không?

Ban đầu thì đọc những câu chuyện ma trong đó cũng thấy thú vị nhưng dần dần cô phát hiện ra những câu chuyện trong đó hình như là đang nói về bản thân Tuệ Như vậy, một lần nữa cô lầm rôi bàn hoàn khi xem thông tin nhóm "nhóm được thành lập vào năm 2006"... cái gì? Nhưng hiện tại chỉ mới là năm 1972 thôi mà, có gì đó nhầm lẫn ở đây thì phải?... nhưng không, cô dụi mắt rồi nhìn lại vẫn như vậy, nhưng bài đăng được viết vào năm 2012..." tí tí..." điện thoại reo làm Tuệ Như giật mình, cô nhấc máy lên và nghe...

Tuệ Như: alo, ai đó, giờ này cũng 23h khuya rồi... ai mà gọi thế không biết

... tiếng khóc xen lẫn tiếng cười sột soạt bên kia phát ra từ chiếc điện thoại của Như, tay cô nhể nhại mờ mờ, Như mới lập lại lần nữa "alo, a..i dậy..?"

... sột soạt, tiếng gió rít trong đêm như tiếng gọi vọng về từ thế giới bên kia "tại sao cô không cứu tôi"... tút tút...

Tuệ Như vừa nghe thấy tiếng nói quen thuộc cô vút ngay chiếc điện thoại xuống đất, bất ngờ một bàn tay lạnh ngắt máu chảy do bị cắt cổ tay nhưng chưa đứt lia chụp lấy mặt của Tuệ Như làm cô hét lớn rồi giật mình tỉnh giấc...

Thiên Nghĩa nằm ở ghế sofa ngoài phòng khách chạy vào

Thiên Nghĩa: có chuyện gì thế? Cô gặp ác mộng à?

Tuệ Như người đỏ mờ mờ như tắm, tóc tai bù xù... à... ở tôi không sao, anh cứ ngủ tiếp đi

Nghe vậy rồi Thiên Nghĩa cũng gật gật đầu rồi lê thân từ từ ra phòng khách, còn lại Tuệ Như vẫn không thể nào ngủ được trong đêm đó,... cô đắp chăn cao lên và cố gắng ngủ

Ngoài cửa sổ vẫn có một bóng người nhìn vào chỗ dàn máy tính gần cửa sổ phòng vẫn đang hoạt động và bật đúng ngay cái hội nhóm đó...

Bạn đang đọc truyện *Thị Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Nỗi ám ảnh

Sáng nay Tuệ Như trông có vẻ bơ phờ hơn hẳn, hai mắt thâm quầng đen thẫm, sáng nay có buổi thuyết trình ở trường nên cô phải gắng gượng dậy đi học. Dù là đại học nhưng cô chưa bao giờ bỏ một tiết học nào như một số cô cậu sinh viên khác nhưng kể từ khi xảy ra những chuyện kinh khủng trong thời gian qua thì Tuệ Như đã bỏ bê việc học quá nhiều...

Thiên Nghĩa: hôm nay trong cô mệt mỏi vậy?

Tuệ Như: không sao, tôi ổn mà

Thiên Nghĩa: rốt cuộc thì đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Tôi không tin là cô ổn chút nào đâu, giờ cô đã ở nhà tôi rồi có chuyện gì thì cô cũng phải cho tôi biết chứ

Tuệ Như ngập ngừng rồi kể lại đầu đuôi chuyện hôm qua mình thấy gì...

Sau khi kể xong Thiên Nghĩa nhăn mặt

Thiên Nghĩa: thôi cô đi học đi, chuyện đó để tôi qua bàn với lão Thiên coi sao đã, nhưng chắc chắn là cô phải tìm đến Lạc Gia trước rồi nói chuyện với hắn nữa mới được

Tuệ Như: uh, vậy tôi đi đây, chào anh

(Đi cẩn thận) thiên nghĩa nói với theo...

Ngay lúc Tuệ Như vừa ra khỏi nhà, Nghĩa gọi cho lão Thiên và hẹn ra gặp rồi bắt đầu bàn tính chuyện quan trọng. Thiên Nghĩa hẹn lão Thiên ở một quán cafe gần nhà lão Thiên, cả hai cùng ngồi vào ghế kê mỗi người một ly TRÀ ĐÁ rồi ngồi nói chuyện với nhau.

Thiên nghĩa: chuyện là vậy đó(chuyện của Tuệ Như đêm qua)

Lão Thiên: lại tiếp tục nữa sao?, hàizz... vậy thì nội trong bữa nay hoặc ngày mai thì chúng ta phải nhanh chóng cho Tuệ Như gặp Lạc Gia để nói chuyện với hắn, à hay là tối nay làm luôn đi

Thiên Nghĩa: thôi qua nay cô ta kiệt sức lắm rồi... để tối mai được không?

Lão Thiên: thôi được vậy thì cứ tối mai vậy!

Thời gian này Lạc Nhất Trung tìm vào sâu trong hang núi để trú ngụ và nhằm để tách biệt với con người, hắn không muốn giết người nữa, những con khát máu hắn thường tìm đến các loài động vật nhỏ như thỏ, chồn để ăn nhằm không chế con thêm máu của người, hắn bắt đầu nói được vài chữ nhưng thứ mà hắn luôn nghĩ đến vẫn là hình hài của Tuệ Như với cái tên mới tình lúc xưa của hắn "Lục Nhi"... không hiểu sao khi nói tên đó ra thì hắn chỉ có thể ứ ở như em bé chứ không thể nào đọc rõ ràng được...

Trở lại ngôi trường mà Tuệ Như đang học, sau một buổi học cô ở lại căn tin trường để ăn trưa,... cô vừa ngồi ăn vừa nghĩ đến chuyện hồi tối quá mà đến giờ vẫn còn rung, rung vì nó xảy ra bất ngờ và đầy bí ẩn, những chuyện ma mị đó trước giờ cô còn khó có thể tin hơn là chuyện của Lạc Nhất Trung nữa mà giờ lại thành ra như vậy, nghĩ mong lung rồi nhìn xuống phần cơm cô lập tức gạt mình rồi hét lớn

Thứ cô nhìn thấy trước mặt và đang ăn nãy giờ là một đồng thịt thối rửa. Con mắt, ngón tay vẫn còn ngọ nguậy trong bát canh cô đang ăn, cô vớt nó ra xa nghe kêu một tiếng "xoảng"... tất thấy mọi người quanh đó nhìn cô chằm chằm

Cô nhìn quanh rồi lấy lại tinh thần,... chỗ đồ ăn của cô vẫn như cũ không còn gợn ghê như lúc nãy nữa, giờ đây Tuệ Như quá ám ảnh Kiến Nam hay có chăng anh ta vẫn còn đang đi theo cô ấy?

Tuệ Như gọi điện hỏi Thiên Nghĩa đang ở đâu và chạy thật nhanh về gặp, khi đến nơi lão Thiên cũng còn ngồi đó sẵn tiện cô kể luôn chuyện vừa rồi cho hai người họ nghe

Lúc trước khi bước vào lão Thiên đã nhìn thấy tên Kiến Nam vẫn còn lảng vảng phía sau Tuệ Như nên trong bụng cũng ngầm nghĩ hiểu ra được một vài vấn đề, lão đi từ từ đến và nói với ra sau lưng Tuệ Như

Lão Thiên: âm dương cách biệt, chuyện của người không liên quan gì đến cô gái này, hãy buông tha cho cô ấy, ta sẽ đồng ý lập đàn cầu siêu cho cậu. Đừng tiếp tục làm sai thêm nữa!...

Thấy lão Thiên đứng nói chuyện một mình tuy Thiên Nghĩa không biết gì nhưng thời gian mà anh quen biết lão cũng lâu nên anh thừa sức đoán ra thứ mà lão đang nói chuyện là gì, Thiên Nghĩa vẫn ngồi đó và im lặng ngoắt tay ra hiệu kêu Tuệ Như vào ngồi rồi kêu luôn nước cho cô ấy mặc cho lão Thiên vẫn đứng ngoài cửa quán nói vọng ra, ai cũng nhìn ông ấy một cách kì quặc.

Khi xong xuôi rồi lão vào ghé ngồi tiếp tục uống nước như chưa có chuyện gì xảy ra

---.---

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Ánh sáng nơi cuối đường

Lão Thiên trở lại vào bàn tiếp tục ngồi uống nước, người của lão rung rung

Thiên Nghĩa: ông bị làm sao thế? Sao tự dưng nói chuyện với ai đó ngoài kia xong rồi giờ mặt xanh xao quá vậy?

Trong ngập ngừng lão nói ra mà cả Tuệ Như và Thiên Nghĩa chết lặng.

...: thằng Nam nó đi theo con bé Như vì... vì nó không cam tâm chết một cách vô lý như vậy, nó bảo là sẽ ám cô cho đến khi nào cô chết

Tuệ Như: ông nói gì, tại sao anh ấy lại nói như vậy chứ...

Thiên Nghĩa: cô không nghe lão Thiên nói gì à?, hán ta đang ám cô vì cô đã bỏ rơi hán trong lúc đó và giờ hán cũng thành u hồn rồi chả còn lí trí tỉnh táo để nhận biết đúng sai nữa

Lão Thiên: suýt! Hán vẫn còn đang đứng ở ngoài đó, cũng may là quán cafe này bên trong có thờ thần giữ cửa nên nó không vào được, giờ ta cũng không nghĩ là đối phó được với hán chưa kể là ta cũng chỉ vừa mới hồi phục,... haizzz

Sau buổi nói chuyện đó Tuệ Như lại nhớ đến Kiến Nam, trong lòng lại có chút ân hận nhưng không phải vì thế mà cô cảm thấy mình có lỗi, cô luôn muốn Kiến Nam hiểu nhưng có lẽ bây giờ thì đã quá muộn. Tối đêm đó cũng như mọi ngày, cô không ngủ được vì cô lúc nào cũng cảm giác như có ai đó đang nhìn mình nhưng Tuệ Như không hề hay biết là ở ngoài cửa sổ kia thì một đen vát vương vẫn đang đứng đó nhìn cô

Qua ngày hôm sau ba người tập trung lại quyết định tối nay sẽ trở vào khu rừng xưa để gặp Lạc Nhất Trung, thật ra thì trong lòng Tuệ Như vẫn thấy lo, liệu không biết cuộc đàm phán có ổn hay không? Sáng hôm đó mọi người cùng nhau ăn sáng rồi tập trung tại nhà Thiên Nghĩa để nghỉ ngơi, lão Thiên tiếp tục về bùa và chuẩn bị tất tưởi mọi dụng cụ trừ tà hơn còn Thiên Nghĩa thì chỉ vón vện một cây cốn. Đến khi trời tối cả ba người dắt nhau vào khu rừng ấy, tiếng gió thổi... các cành cây va chạm vào nhau kêu xào xạc, đêm nay trời không trăng không sao, tất cả như chìm vào một màn đêm đen tối hòa lẫn vào không gian âm u của nơi rừng thiên nước độc này. Cho dù là một khu rừng nhỏ nhưng với khung cảnh lúc này thì nó không hề nhỏ chút nào, trên tay ba người cầm một chiếc đèn pin nhỏ, đủ rọi đường phía trước

Một cơn gió lạnh bỗng vụt qua, Lạc Gia đã ở ngay trước mặt Tuệ Như, anh ta vẫn cứ ú ớ gọi cô bằng cái tên xa lạ như lần trước. Nhưng.. lần này cả ba người đều cảm nhận được Lạc Gia có vẻ đã có cảm xúc nhiều hơn, mặc dù hán không bao giờ cười. Cuộc nói chuyện giữa người và ma bắt đầu...

Tuệ Như: rốt cuộc thì... anh là gì? Tại sao anh lại giết bạn của tôi

Lạc Nhất Trung im lặng, nước mắt lại chảy ra trên gương mặt lạnh tanh của hắn: cương... thì, ng...ười x...ấu

Tuệ Như: anh xem tôi là gì và tại sao anh lại đi theo tôi? Hình như chúng ta chưa từng quen biết nhau thì phải?

Lạc Nhất Trung: hu...ynh yêu muội, b...ảo vệ Lạc Nhi... thanh mai trúc mã!

Lạc Gia vừa nói nước mắt vừa chảy làm cho Tuệ Như và hai người còn lại đó là Thiên Nghĩa và lão Thiên cũng không khỏi xúc động mà rơi lệ theo,...

Tuệ Như: nếu anh đi theo bảo vệ cho tôi thì anh có hứa là sẽ không giết người và uống máu người nữa không?

Lạc Nhất Trung: ta... ta...

Lạc Gia nhẹ gật đầu

Kể từ hôm đó ba người quyết định cho Nhất Trung đi theo, mỗi ngày đều cho Nhất Trung ăn bằng máu đã hết hạn ở bệnh viện, học nói và viết chữ, Thiên Nghĩa dẫn Lạc Gia rửa cơ thể dù là cương thi không cần thiết nhưng với hình dạng như thế thì khó có thể ra ngoài, đồ của anh ấy thì được Thiên Nghĩa thay vào một bộ đồ đơn giản gồm sơ mi và quần dài,...

Ba tháng sau khi đã quen hết mọi thứ dần dần Nhất Trung cũng bắt đầu giống người hơn, nói chuyện lưu loát hơn so với ngày đầu ở chỗ của Thiên Nghĩa, ban đêm Lạc Gia không ngủ, chỉ đứng một góc tường quay mặt vào trong thế nhưng đôi khi điều đó lại làm Thiên Nghĩa hoảng sợ mỗi khi thức dậy đi vệ sinh... khoảng thời gian từ khi dẫn Lạc Gia về nhà thì hầu như Tuệ Như đã không nhận ra rằng cô không còn mơ thấy ác mộng nữa, ngủ ngon hơn bao giờ hết...

Liệu quyết định của cả ba người là cho Lạc Gia đi theo có phải là quyết định đúng đắn hay không? Liệu còn chuyện gì xảy ra với Tuệ Như nữa?... Tất cả vẫn còn là bí ẩn.....!!

Bạn đang đọc truyện *Thị Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Lần đầu tập làm người

Vậy là đã gần 3 tháng kể từ lúc đưa Lạc Nhất Trung về ở cùng và dạy hắn cách để hòa nhập với con người, quả thật thì bản thân Tuệ Như cũng như Thiên Nghĩa cũng rất bất ngờ với ý chí của Nhất Trung. Khoảng thời gian qua hắn đã không giết hại hay phá phách ai, hắn luôn đi theo Tuệ Như để học hỏi những thứ mà trước giờ hắn chưa hề nghĩ đến đằng sau những nạn nhân mà hắn giết, Nhất Trung giờ đây dần cởi mở hơn với mọi người, hắn đã bắt đầu nói chuyện với Thiên Nghĩa, lão Thiên và những người xung quanh nhưng có những thứ mà hắn không thể vượt qua giới hạn đó là... Nhất Trung không ăn được đồ ăn của con người mà chỉ có thể uống được cafe hay các loại nước thôi nhưng cũng có mức độ nếu uống nhiều sẽ bị sìn mà chết. Ngồi giữa phòng khách, hai người nói chuyện rất thoải mái với nhau trong khi Thiên Nghĩa phải vào công ty làm một số giấy tờ...

Tuệ Như: Nhất Trung này! Thật ra thì anh đã bao nhiêu tuổi rồi?

Nhất Trung: đã hơn 300 tuổi rồi,... Như là kiếp sau của Lạc Nhi, ta biết điều đó khi ở đây vì mọi cử chỉ của Như không giống Lạc Nhi của ta nhưng có lẽ đó không còn quan trọng với ta nữa

Tuệ Như: anh thật sự nghĩ vậy thì tốt, thôi để tôi vào bệnh viện lấy thêm thức ăn cho anh

Nhất Trung: cảm ơn! Tôi rất biết ơn Như và mọi người đã giúp đỡ ta trong thời gian qua, đã đến lúc ta cũng phải bắt đầu ra ngoài đi làm kiếm tiền để sống hòa nhập với thế giới này

Tuệ Như: vì sao anh lại thành cương thi như vậy?...

Nhất Trung: thật ra thì ta cũng không biết nữa, khoảng mấy trăm năm trước lúc mà vào thời nhà Thanh, ta là một quan lớn của triều đình. Dòng tộc họ Lạc nhà ta là một dòng tộc lớn và cao quý trong hoàng cung nhưng vì có kẻ hãm hại mà ta và dòng tộc bị tru vi cử tộc phải chết hết, từ lúc bị giết đến khi tỉnh giấc ta không hề hay biết gì cả, chỉ biết là rất đói và phải luôn tìm máu để ăn...

Tuệ Như nghe đến đây cũng thấy tiếc thương cho số phận của Lạc Nhất Trung vì ông trời đã cố trêu đùa anh ấy...

Vừa mở cửa vào Thiên Nghĩa nói vọng vô theo, giờ thì anh yên tâm đi tôi đã tìm cho anh một việc thích hợp với anh rồi, anh cứ làm ở chỗ tôi. Một cương thi thân thủ bất phàm như vậy thì làm những công việc như anh thì công việc bắt nạt hay truy bắt tội phạm là hoàn hảo

Nhất Trung: Vậy thì tốt quá, việc gì ta cũng làm, cảm ơn anh... Thiên Nghĩa

Thiên Nghĩa: có gì đâu, tôi đã xem anh như một người anh em trong nhà rồi...

Đang nói chuyện rôm rã thì từ ngoài cổng lão Thiên chạy thụt mạng vào báo

Lão Thiên vừa nói vừa thở hổn hển: này!... có vụ mới nữa này, mấy đứa có làm không? Sẵn đây dẫn Lạc Gia theo để hán học hỏi

Thiên Nghĩa: ông nói có vụ mới là vụ gì?

Lão Thiên: hàizz chuyện là ta nhận được một tin là ở đường TTP ngay hẻm cuối đường có một ngôi nhà bị ma ám đang cần ta đến để xem tình hình nên ta mới chạy sang đây rủ đây...

Tuệ Như: Nhất Trung à! Anh có đi không?

Nhất Trung: được... ta sẽ đi một chuyến xem sao?...

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Căn nhà cuối hẻm

10h đêm cả bốn người gồm Nhất Trung, lão Thiên, Tuệ Như và Thiên Nghĩa đã lần mò đến khu hẻm đường TTP, trong hẻm những ngôi nhà được xây cạnh nhau chen chúc từng ngôi nhà một, tất cả giờ đây đã đóng khép cửa từ bao giờ rồi. Sự cũ kĩ của những ngôi nhà trong hẻm cùng với một bầu trời đen tối đã làm cho cái khung cảnh của cả khu hẻm đó thật ghê rợn đến lạ, ngọn gió vi vu thổi vồn dập như đang nhắc nhở vùng đất này từ lâu đã không được yên bình, tiếng mèo đang xen tiếng chó sủa đầu đó như muốn phá tan cái không gian tĩnh lặng. Sở dĩ lão Thiên quyết định đi vào ban đêm là vì đơn giản là ban đêm dễ tìm thấy uế linh hơn ban ngày, cho nên việc đi thanh trừng và tẩy uế bọn chúng tốt nhất vẫn là ban đêm.

Khi cả bốn người đã đi đến ngôi nhà cuối con hẻm đầy mù mịt tăm tối đó, lấy hết can đảm lão Thiên bảo

"Ở đây ta giới bùa chú nhất nên ta sẽ xung phong... Nhất Trung! Người vào mở cửa đi, dù sao thì người cũng bắt từ nên có chuyện gì chắc cũng không sao!" ~ ~

Tuệ Như nhủ thầm: này! Vậy mà ông bảo là xung phong đó hả... thôi anh lên trước đi Nhất Trung, bọn em ở ngay phía sau hỗ trợ anh!))

Nhất Trung: thôi...! Mọi người lui ra kéo có khí độc, để ta mở cho.

Vừa nói dứt câu Nhất Trung từ từ mở cánh cửa bám đầy bụi bặm "két két" cánh cửa từ từ mở ra...

Thiên Nghĩa: kì lạ, cửa không khóa sao?

Nhất Trung bước từng bước một vào trong căn nhà, còn lại ba người từ từ bước theo sau theo dõi tình hình.

Bất thành linh "A Cát à! Mau về nhà..."

Một giọng nói già nua phát ra ở ngay sau bếp ngôi nhà hoang.

Thiên Nghĩa: vừa rồi có ai nghe thấy gì không?

Mọi người gật đầu... rồi

"A Cát à! Mau về nhà..." giọng nói lạnh lẽo ấy lại cất lên lần nữa, Tuệ Như nắm ghì chặt lấy tay của Nhất Trung.

Lão Thiên: dù là có âm dương nhãn nhưng ta vẫn chưa thấy tung tích con uế linh đó đâu cả, chỉ có thể cảm nhận được một luồng âm khí nặng nề đang bao phủ lên ngôi nhà này thôi!, mọi người cẩn thận...

Đi đến gần bậc thang nhỏ đi xuống bếp, một bà cô chập khoảng 40 mặc một bộ bà ba nhăn nhúm từ từ bước ra, trời tối mà nhà lại không có đèn nên cũng chẳng nhìn rõ mặt.

Nhất Trung chặn bà ấy lại: bà từ đâu ra vậy, đây là nhà hoang sao lại có bà ở đây? Khai ra mau, bà là ai?

Giọng nói khô khan từ từ cất tiếng

"A Cát à! Mau về nhà"

Giọng nói cứ đứt quãng...

Nhất Trung: tôi hỏi bà là ai?

Rồi Nhất Trung bước ra tính nắm lấy vai bà ấy lại nhưng chụp hụt...

Từ phía ngoài vọng vào

"Nay đêm con lại khó ngủ, con ra đây thấp cho đi vài nén nhang, đi oi đi ráng phù hộ con năm nay thi đỗ đại học nghe đi"

Nghe đến đây, cả bốn người vội quay trở ra đến chỗ một cậu thanh niên đang ngồi bài biện cùng kiếng

Lão Thiên: giờ này sao chủ mầy không nằm nhà ngủ mà lại ra cái nơi quái quỷ này làm chi, bộ... chủ mầy không muốn sống à

"Dạ không ạ, con ra đây đốt cho đi con ít giấy tiền vàng bạc"

Thiên Nghĩa: em tên là gì?

"Dạ em tên là... A Cát"

Hai chữ "A Cát" của cậu thanh niên làm cho Tuệ Như dờ người ra, miệng rung rung

Tuệ Như: lúc này chị có nghe phía sau ngôi nhà có một bà cô cứ luôn miệng gọi "A Cát à! Mau về nhà"

"Chị nói sao? Chị có nghe nhầm không? Di Năm của em mất lâu rồi, làm gì có chuyện đó xảy ra, với lại... mà sao anh chị biết em tên A Cát vậy?, cái tên này chỉ có mỗi mình di Năm gọi em thôi, di ấy treo cổ tự vẫn trong căn nhà đó"

Nói rồi cậu vừa đi vừa khóc... khuất dần trong màn đêm

Trong ngôi nhà... "A Cát à! Mau về nhà..."

Giọng nói ấy cứ lặp đi lặp lại nghe đến rợn người...

Tiếp tục trở vào trong ngôi nhà, lúc này trên gác tiếng bước chân chạm vào mặt sàn gỗ cứ "ọt ẹt..." ngay lúc này cả bốn người quyết định là chia nhau ra. Nhất Trung và Tuệ Như lên trên lầu trên xem thử còn Thiên Nghĩa và lão Thiên thì xuống căn bếp kiểm tra, trước khi đi lão Thiên nhét một lá bùa vào túi Tuệ Như và Thiên Nghĩa nhằm mục đích để đánh dấu vị trí và để phòng thân

"Lá bùa này chỉ có cứu hai người được một lần duy nhất nên hai người phải luôn cảnh giác, nó đang ở rất gần đây rồi, bây giờ phải chia nhau ra chỗ nó hoạt động thường xuyên để tiến hành tẩy uế..."

Xong xuôi cả bốn người tách ra... Nhất Trung và Tuệ Như đến bên cạnh cầu thang rồi bước từng bước lên trên, chiếc cầu thang do đã quá lâu không sử dụng nên nó hơi lắc lư, thành cầu thang được làm bằng gỗ nay đã mục nát nên Tuệ Như phải nắm tay Nhất Trung mà đi.

Sau khi bước lên đến tầng lầu Tuệ Như và Nhất Trung mới để ý ngôi nhà này chỉ có hai phòng riêng trên lầu và cuối đường có một cái cửa sổ đang mở tan quát, gió thổi lồng lộng làm chiếc rèm cửa tung bay trong đêm tối, ánh trăng ngoài kia rọi vào hiên cửa sổ... một cái bóng vừa lướt qua, Tuệ Như giật mình lùi lại ôm Nhất Trung...

"Không sao đâu, chúng ta đi tiếp nào..."

Bạn đang đọc truyện *Thị Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 13: Đôi tay nắm chặt

Cả hai người Tuệ Như và Nhất Trung cùng bước vào một căn phòng trên tầng lầu của ngôi nhà cũ kĩ đó. Từng bước từng bước một, tiếng bước chân chạm trên mặt sàn mục nứt kêu "cọt kẹt". Khi vừa bước vào thì bất thành linh cánh cửa đóng sầm lại, cả hai giật mình... cùng lúc đó chiếc radio đặt trên chiếc tủ nhỏ tự nhiên bật lên. Nó kêu rè rè một lúc rồi một giọng nói lạnh lẽo phát từ trong chiếc radio..." đêm... nay tr...ời lạnh lắm... ngoài cửa có ai hay?"

Giọng nói như rù rì ngay sát bên tai của Tuệ Như, cô rùng mình rồi thụt mình vào lòng Nhất Trung

"cộc cộc"

Lại có thêm tiếng động phát ra từ trong chiếc tủ quần áo ở góc khuất của căn phòng

Lạc Gia nắm chặt tay Tuệ Như và tiến lại gần hơn để nghe cho rõ

"Cộc cộc"

Tiếng động lại đột ngột phát lên

Tuệ Như ghi tay lại: hay là mình xuống dưới đi Nhất Trung? Em sợ quá

Do dự một lúc rồi Nhất Trung cũng gật đầu, cả hai vừa quay người đi thì từ trong tủ hé ra một đôi tay dài và ướt với tới nắm lấy chân Tuệ Như rồi kéo về phía chiếc tủ... vừa kịp nhận ra Tuệ Như la thất thanh, đôi tay cô cố ghi chặt lấy nền nhà, cô bị kéo lê lét từ từ vào trong góc tối đó, lúc ấy Nhất Trung cũng nhanh chóng nắm lấy tay Tuệ Như và giữ lại...

"Hic hic, Nhất Trung... cứu em"

"Đừng buông tay, tôi đang cố đây"

Ở dưới lầu lúc này lão Thiên tuyệt nhiên không hề hay biết gì cả và vẫn đang tìm khắp căn bếp nhưng chẳng thấy bóng dáng bà cô lúc nãy đâu, sóng điện thoại cứ nhấp nhô vô định.

Quay trở lại chỗ Tuệ Như lúc này đang quần quai dưới nền nhà trong khi Nhất Trung đang cố gắng kéo Tuệ Như trở lại, đôi tay nhót nhuot gom góp máu vẫn nắm chặt lấy chân Tuệ Như không buông, cô vừa khóc vừa hét lớn... điều lạ lùng là lúc này tuy Nhất Trung đã là cương thi rồi nhưng anh vẫn không thể kéo Như trở về được nhưng... nếu dùng hết sức thì lại sợ Tuệ Như không chịu nổi, trong bất giác anh lao tới phía chiếc tủ trong góc tối nhưng những nắm đấm của anh như chạm vào khoảng không, rõ ràng đôi tay đó vẫn đang níu kéo cô nhưng cô không thể nào thoát ra được, Tuệ Như vật lộn dưới sàn nhà đến khi đôi tay bấu vào nền nhà gom máu trong khi Nhất Trung vẫn đang cố chụp lấy đôi tay quý quai trong tủ ấy...khi mà Tuệ Như đã không chịu nổi thì cô đã buông tay... lập tức cô bị kéo vào trong chiếc tủ vào đóng sầm lại. Nhất Trung ở ngoài cố gắng phá vỡ chiếc tủ nhưng không sao làm được,

Lúc này mọi thứ như chìm vào trong im lặng, Nhất Trung ngồi đó chờ đợi trong vô vọng... Rồi, lão Thiên và Thiên Nghĩa cuối cùng cũng mò lên tới tầng lầu và đi vào phòng chỗ Nhất Trung ở đó, gặp được lão Thiên thì Nhất Trung mới mau chóng kể lại ngắn gọn cho lão nghe,...

Lão Thiên mới lấy trong túi ra một lá bùa rồi vẽ bằng tay không lên lá bùa vài ấn chú xong đem dán lên chiếc tủ, ông niệm thêm một tràng tiếng Hoa, thì ngay lúc đó chiếc tủ mới mở ra, Tuệ Như ngất xỉu ngồi bệt gọn trong chiếc tủ, khắp người trắng trẻo, đôi tay vẫn còn ướt đẫm máu do lúc nãy phải vật lộn với cánh tay gom ghết kia...

Nhất Trung từ từ diu Tuệ Như ra khỏi căn phòng và mau giục lão Thiên mau chóng đi xuống phía dưới và thoát ra khỏi ngôi nhà nhưng lão Thiên đứng khựng lại, lão ngược nhìn lên trần nhà... một cô gái đang đứng ngược trên trần nhà nhìn trần trần xuống chỗ Nhất Trung, tiếng gầm lên của Nhất Trung làm rung động cả ngôi nhà, kịp lúc đó lão Thiên mở trợn, cô gái vẫn đứng đó không nhúc nhích

"Sát phá lệnh" trừ tà...

chiếc đồng tiền bắn thẳng về hướng cô gái đó... bóng tối trong căn phòng dần che khuất cả ngôi nhà, chỉ nghe một tiếng thét rồi cô gái biến đâu mất... lão Thiên, Nhất Trung và Thiên Nghĩa nhanh chóng thoát ra ngoài trong bầu không khí nặng nề

"xong rồi, xong rồi ta diệt nó rồi, nhanh gọn lẹ luôn"

Bạn đang đọc truyện *Thị Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Mưa và kẻ lạ mặt

Xuống đến bên dưới tầng lầu, cả bốn người tiếp tục chạy ra khỏi ngôi nhà và diu dắt nhau mau chóng rời khỏi con hẻm đó.

Bất chợt trời mưa đột ngột, Tuệ Như ngất xỉu giữa đường nên Nhất Trung đã phải công cô ra xe trong khi trời mưa tầm tã. Ngôi nhà cũ kĩ đó vẫn sừng sững trước gió mưa, một làn khói đen kịt tỏa ra từ trong ngôi nhà và rồi biến mất trong bầu không khí ẩm ướt ảm đạm. Sau khi cả bốn người chạy ra đến xe thì mới bắt đầu rò ga chạy một mạch thẳng về nhà trong đêm mưa đó, lúc tháo chạy lão Thiên giật mình sức nhớ (kì lạ! Trước khi vào ngôi nhà đó mình đã thấy tí mây đen nào đâu, sao đến khi vừa ra khỏi căn nhà quái quỷ đó thì trời tự dưng lại mưa thế không biết! Haizz... mà thôi kệ dẫu sao thì cũng cam đoan chắc chắn là cô ta đã bị mình tiêu diệt rồi nên không sao nữa!)

- Ôi thôi không nghĩ nữa...

Giờ này đã hơn 3h sáng rồi, ngoài kia trời vẫn còn đang mưa rất lớn, những giọt mưa nặng hạt rơi lộp bộp trên trần nhà nghe mà in ì trong tai. Tuệ Như lúc này đang nằm trên giường sốt miên man, ngồi bên cạnh là Nhất Trung và Thiên Nghĩa còn lão Thiên thì đã tìm sẵn cho mình một cái ghế sofa để nằm dựa lưng từ bao giờ rồi. Về mặt Nhất Trung giờ đang rất là lo lắng cho Tuệ Như vì cô ấy đang sốt rất cao

- Haizz... sao mọi chuyện lại thành ra như vậy chứ? Biết trước cô ấy chịu đựng không nổi thì đã không nên cho cô ấy tham gia vào chuyến đi này mới phải!

Lão Thiên gằng giọng:

- Thế từ đầu đã ai nói là cho cô ấy đi đâu mà giờ cậu còn trách với chả móc

- Thôi,... hai người có chuyện gì thì ra ngoài nói đi, để muội ấy nằm nghỉ, bộ hai người không thấy đang có người bệnh ở đây à

Nhất Trung vừa dứt lời trong căn phòng bỗng nhiên yên lặng hẳn đi, rồi có lẽ hai người còn lại đã hiểu nên không nói thêm gì mà chỉ ngồi chờ đợi.

Nhất Trung ngồi trông chừng Tuệ Như, chườm khăn cho cô ấy, anh ta thường bắt mạch của cô bằng cách áp sát tai mình vào cổ tay của Tuệ Như mà nghe. Dù rằng thường ngày về mặt của Nhất Trung lúc nào cũng lạnh lùng, không vui không buồn, cũng chẳng ai biết anh ấy nghĩ gì nhưng có một điều mà mọi người ai cũng công nhận là anh chỉ hành động thay lời nói.

Đêm đó dù Tuệ Như đang bệnh rất mệt nhưng dù cho đôi tay của Nhất Trung không có thân nhiệt nhưng cô vẫn cảm thấy ấm áp từ chính sự quan tâm của Nhất Trung dành cho cô, ngay lúc này đây cả Thiên Nghĩa cũng luôn túc trực bên giường bệnh mà phụ Nhất Trung

- anh mau nằm nghỉ đi, có tôi ở đây là được rồi

- Không sao, tôi có thể phụ anh mà

- Anh quên tôi là cương thi rồi à, cương thi không cần ngủ vậy nên anh đi ngủ đi

- Nhưng..

- Không nhưng gì cả, ồ cả thôi đừng lo

Nghe Lạc Gia nói thế thì Thiên Nghĩa cũng yên tâm mà về phòng

- Thôi thì anh ở đây chăm sóc cho cô ấy nhé, tôi về phòng vậy... có gì thì gọi tôi

- Ừ, ngủ ngon

Giờ đây trong căn phòng riêng mà Thiên Nghĩa để cho Tuệ Như ở chỉ còn lại hai người đó là cô và Nhất Trung. Trời vẫn mưa, một bóng đen đang nhìn qua làn cửa sổ trong khi Nhất Trung vẫn thản nhiên ngồi cạnh cô như thể cho đến trời sáng. Đường như Lạc Gia đã biết trước được sự hiện diện của kẻ lạ mặt dù từ lâu nên không để ý tới nữa (một điều chắc chắn trong lòng Nhất Trung giờ đây chính là hẳn không phải người và hẳn cũng đang theo dõi Tuệ Như)

Bởi thế mà anh thường theo sao Tuệ Như là như thế!...

Sáng hôm sau Tuệ Như tỉnh dậy rồi thì mọi người mới yên tâm mà thở phào nhẹ nhõm, Nhất Trung nhờ Thiên Nghĩa nấu ít cháo cho cô vì Nhất Trung không biết cách làm đồ ăn của con người (thì đó cũng không lấy gì là lạ trong khi bản thể của Nhất Trung vẫn là một con Cương Thi Vương lạnh lùng vô giác nhưng anh cũng hiểu được con đói là như thế nào nên nếu Tuệ Như không ăn thì cũng sẽ chết đi giống như anh ấy lúc khát máu)...

Trời mưa đến tận sáng ngày hôm đó, có lẽ đang vào mùa mưa nên thời tiết dạo gần đây khá lạnh, Nhất Trung vội đóng cửa sổ phòng của cô lại rồi trở ra ngoài phòng khách, Thiên Nghĩa vẫn đang đỡ cô ngồi dậy và dứt cháo cho cô...

- Suốt đêm qua mọi người đều lo lắng cho cô đó!

- Xin lỗi! Đã để cho mọi người phải lo lắng vì em

- Thôi đừng nói gì nữa, ăn đi rồi nằm nghỉ

...

Sáng đó lão Thiên về nhà từ rất sớm, ông quyết định tiếp tục đi đến ngôi nhà đó thêm một lần nữa vì linh cảm cho lão biết là vẫn còn có thứ gì đó lớn vờn quanh ngôi nhà ngoài hồn ma của cô gái kia

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Địa ngục của quỷ

Không hiểu kể từ hôm rời khỏi căn nhà đó trở đi thì đến nay cũng chỉ mới hai ngày thôi,... Mưa vẫn rơi không ngừng suốt từ hôm qua đến giờ, dù chỉ là mưa phùn thôi nhưng nó lại mang đến một bầu không khí âm ảm đến khó tả. Giờ này lão Thiên đã và đang đứng trước ngôi nhà đó, gió cứ lay lay thổi, rừng mình lão bước từng bước đến cánh cửa chính của ngôi nhà hoang đó. Cánh cửa tự động mở ra như muốn mời gọi kẻ lạ mặt bước vào lãnh địa của một thế giới đầy tội lỗi, sau khi bước tiếp vào trong ngôi nhà thì mưa ngoài trời mới dứt, từ đâu đó trong ngôi nhà một giọng nói phát ra

- Đến rồi sao!

- Ngươi là ai?

Phía sau bếp một bóng đen to đùng chập chồn lượn lờ ra rồi hiện nguyên hình là một người thanh niên trong lòng lão Thiên đoán chắc cũng chập tuổi với Tuệ Như thôi.

- Cậu, cậu... có phải là... Kiến Nam không?

Hắn ta không nói gì rồi nhẹ nhàng đi tới chỗ lão Thiên, (tiếng bước chân của hắn nghe rõ mồn một nhưng lạ thay hắn là ma cơ mà sao lại kì lạ thế này)

Lão Thiên vội thụt lùi ra sau đến mức đứng sát vào vách tường, rồi hắn từ từ cất giọng

- Cái tên đó đã chết từ lâu rồi, ông còn nhắc lại nữa thì ông nên tin là ông sẽ chết ở đây đấy!

- Sao cậu lại ở đây? Chẳng phải cậu đã siêu thoát rồi sao?

Vừa dứt lời Kiến Nam cười thật lớn...

- Lão nghe tin đó ở đâu vậy, con quỷ cái đó chưa chết thì tao làm sao yên giấc được hã... à mà con cái con cương thì chết tiết đó nữa chứ, chính nó đã làm tao thành ra như thế này cơ mà, chúng nó sẽ phải trả giá (nói rồi hắn giơ tay bóp cổ lão Thiên đến nghẹt thở)

Trong luồng cuồng lão vịn một tay hắn và một tay lấy từ trong chiếc túi ra một lá bùa rồi quăng vào người Kiến Nam nhưng không có tác dụng, đến khi lão gần tắt thở thì may mắn lúc đó lão Thiên kịp lấy dao cắt tay hắn nhưng ko đứt, vết cắt in hình chữ thập làm cho Kiến Nam như bị lửa thiêu. Hắn ta lùi lại bẻ đứt phăng cánh tay đó ra, cánh tay đó tan biến dưới nền nhà. Máu từ cánh tay hắn vẫn chảy xuống ướt đầm người (cảnh tượng trước mắt làm cho lão Thiên vô cùng bất ngờ và sợ hãi)

Lão không thể tin được là trên đời lại có loại ma như thế, à không hắn đã không còn là ma nữa mà hải gọi là quỷ, một con nga quỷ.

Lão Thiên hơi chùng bước khi đứng trước một đại diện hùng mạnh cũng thế giới tâm linh, lão vội tìm thoát thân vì biết chắc lúc này lão không thể nào hạ được hắn khi biết hắn đã thành quỷ.

- Hừ hừ... mày không thoát được đâu!

Hắn lê thân từ từ đến chỗ lão Thiên, tay kia đâm vào bụng moi hết từng thớ ruột góm ghiết của hắn ra rồi đưa về hướng lão Thiên trong khi đó hắn vẫn cười một cách man rợ

Đến gần sát chỗ lão Thiên hắn giật phăng cánh tay của lão trong nháy mắt, lão Thiên thét gào trong đau đớn

- há hà, mày đau à, thế... để tao cho mày ăn cái này...!

Chưa kịp nhét những thớ ruột vào miệng lão Thiên thì cánh cửa bị phá tan rồi trong nháy mắt Nhất Trung lao tới cứu lấy lão Thiên rồi chạy mất, trong sự bất ngờ của Kiến Nam... hắn trở lại hình dáng như lúc đầu, hắn lại cười rồi ngoài trời mưa phùn và sương tiếp tục bao phủ ngôi nhà lạnh lẽo đó

Trên đường Nhất Trung cố gắng lão nhưng Nhất Trung vẫn chạy rất nhanh

Lão Thiên vừa mệt vì đau vừa gượng nói

- Sao cậu lại biết ta ở đó?

- Mùi của ông

- Thì ra là vậy...

Nhất Trung trầm nghĩ (lần này ông ấy bị thương nặng quá, không biết thế nào đây, đành đưa lão đến bệnh viện trước rồi báo cho Thiên Nghĩa sau)

...

Quyển 1 - Chương 16: Mùi máu

Tác giả: Tiểu Hòa Long

Khi Nhất Trung kịp tàu thoát khỏi ngôi nhà hoang thì anh vội chạy thẳng đến bệnh viện, máu từ bên tay của lão Thiên đã chảy loang lổ khắp người Nhất Trung. Anh nhanh chóng gọi bác sĩ đến và đặt lão lên giường cấp cứu để tiến hành truyền máu ngay lập tức vì ông ấy đã mất quá nhiều máu, trong lúc được đẩy vào phòng cấp cứu lão Thiên ghi tay Lạc Nhất Trung xuống và cố gượng gạo để thốt thành lời

- Tôi... tôi muốn.. báo cho cậu.. biết về thứ tôi đã gặp ở trong ngôi nhà đó...!

- Ông cứ yên tâm nằm nghỉ đi, tôi... đã biết hết rồi

(Làm sao mà cậu ta biết được chứ, nhưng nếu Tuệ Như mà biết thì cô ấy sẽ rất sốc)

- Tôi sẽ cố gắng nói tránh để Tuệ Như không biết, ông đừng nghĩ ngợi nhiều nữa!

Lão Thiên giật mình trước lời nói đó của Nhất Trung và rồi nhắm mắt lại... trong khi được đưa vào phòng trong

Vừa đúng lúc cả hai người Thiên Nghĩa và Tuệ Như cũng có mặt ở đó sau khi được Nhất Trung gọi báo từ vài phút trước

- Haizz, ông ta sao rồi?

- Tạm thời thì ổn nhưng vẫn còn đang hôn mê... sao anh lại dắt Tuệ Như đi theo?

Nói rồi Nhất Trung kéo tay Thiên Nghĩa đến chỗ khác và kể lại cho anh nghe đầu đuôi sự việc

- Cái gì? Hắn vẫn còn xuất hiện sao?

- suýt! Đừng để cô ấy biết, cô ấy sẽ phải chịu áp lực thêm một lần nữa vì... dù sao hắn cũng từng là bạn thân nhất của Như

Thiên Nghĩa trầm ngâm một lúc rồi gật đầu "ừm"

Bất ngờ Tuệ Như từ sau bước tới và nghe hết toàn bộ cuộc nói chuyện đó...

- Tại sao các anh lại cố giấu em chuyện như vậy? Hai người có biết là nó quan trọng với em thế nào không?

- Tuệ Như, em bình tĩnh đi!

- Làm sao em bình tĩnh ngay lúc này được, dù gì Kiến Nam cũng là bạn thân của em, việc anh ta hại lão Thiên thành ra nong nổi này em cũng phải chịu trách nhiệm "hức hức"...

Không ai nói với ai câu nào

Quay trở lại phòng cấp cứu thì bác sĩ đã tiến hành tiếp máu xong và lão được chuyển sang phòng hồi sức

Ba người còn lại phải một lần nữa tút trực bên giường của lão Thiên, Như lại rung rung nước mắt

(Do mình, do mình mà giờ phải liên lụy đến mọi người)

Tối hôm đó cô quyết định không nói cho ai biết và tự thân một mình trở lại ngôi nhà cuối hẻm, dù biết là hắn sẽ không tha mạng cho cô nhưng trong lòng Tuệ Như vẫn nghĩ cứ một mạng đổi một mạng thì ân oán coi như được giải quyết...

Có một chuyện mà chưa bao giờ biết đó là Nhất Trung, anh ta vẫn thường xuyên để ý đến cô nên việc cô đi đâu anh ta đều biết

Cũng tối hôm đó, tiếng chuông nhà thờ vang lên báo hiệu cho tất cả biết rằng đã đến 12h đêm. Ngoài trời tiếng dơi, quạ cứ kêu mà nghe não ruột. Tuệ Như bước từng bước đến cánh cửa nhà, khẽ khẽ chạm và đẩy cửa ra, người cô rung rung một phần vì lạnh và một phần vì bầu không khí quá nồng và tanh mùi máu hay chính xác hơn là máu người.

Cô vừa bước vào thì cánh cửa đóng sầm lại, bỏ lại tất cả mọi thứ bên ngoài và không hề hay biết rằng Nhất Trung vẫn đang dõi theo cô, Tuệ Như tiếp tục bước những bước chân nặng trĩu trên sàn nhà bằng gỗ, cô luôn nhìn xung quanh để đề phòng mọi thứ, khi bước đến nhà bếp Tuệ Như ngớ ngàng.

Trong khu bếp dù rất cũ kỹ, các vết hoen ố trên bức tường đã là một minh chứng quá đủ cho căn bếp bao năm tháng không được sử dụng đến nhưng lạ thay ngay lúc này lại có cả một nồi canh đang nấu hừng hực trên bếp, mùi rất lạ nên Tuệ Như cũng tò mò đến và đưa tay khuấy khuấy nồi xem đã nấu lâu chưa...

- Trời, cái.. cái gì thế này?

Tiếng của Tuệ Như hoảng hốt ngay khi từ dưới nồi nổi lên một cánh tay người còn khói nóng tỏa lên

- Không, không thể nào lại xảy ra một chuyện như vậy được (nhưng mà... tại sao trên tay lại có đeo chiếc nhẫn mà thường ngày lão Thiên vẫn hay đeo cơ chứ)

Tuệ Như lập tức quay ra nôn ói khi nghĩ đến cảnh tượng đó

Chấn tỉnh lại, cô bắt đầu trở ra phòng khách thì đã thấy Kiến Nam ngồi chờ cô từ bao giờ rồi, vừa thấy cô thì hắn ta lại cười phá lên một cách đầy man rợ

- Cô gan lắm, dám đến đây một mình sao? Còn tên cường thi kia đâu sao không gọi vào luôn

Tuệ Như ngớ người ra rồi từ bên cửa sổ nhìn ra thì thấy Nhất Trung đang nhìn cô chăm chăm

(Anh ấy đã đi theo mình tới đây sao?)

Bạn đang đọc truyện *Thị Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Đột phá! giới hạn cường thi vương

Điều lạ thay là từ khi Tuệ Như bước vào ngôi nhà hoang ấy, cô chưa hề nghe bất cứ âm thanh nào từ bên ngoài ngay cả con hẻm trước khi bước vào ngôi nhà cũng vắng tanh không một bóng người và được bao phủ bởi một bức tường sương mù bí ẩn, cô càng chắc chắn hơn là lúc cô bước vào ngôi nhà thì phải đi ngang qua phòng khách và biết là không có ai ở đó, giờ tự dưng cô lại thấy Kiến Nam ở đây nên cũng hơi lạ nhưng trong lòng cô cũng đã chuẩn bị tinh thần từ trước.

Trong đầu Tuệ Như luôn trấn an mình rằng:

(Như à! Kiến Nam đã chết rồi, và bây giờ người đang hiện diện trước mặt mày không phải là người hay Kiến Nam nữa)

Lúc bấy giờ Kiến Nam mới nói:

- (chật lưỡi 3 lần),... coi kia, coi bộ tôi thấy hắn dường như đang thích cô thì phải há ha ha...

Giọng cười của Kiến Nam vang vọng khắp ngôi nhà, rồi hắn đưa đôi mắt đen sâu hun hút liếc nhìn Tuệ Như, ngay sau đó! cánh tay chụp lấy cổ của cô và nhất bồng lên làm cho cô không thể thở được.

Cô cố gắng nói trong nước mắt!

- tôi.. xin anh! Nếu.. có... giết được tôi rồi thì hãy dừng tay lại mà tha mạng cho mọi người... anh đừng tiếp tục hại người nữa được không?

- ôhhh... cô cao thượng đến như vậy sao Tuệ Như, suốt khoảng thời gian chúng ta cùng bên nhau, là đôi bạn thân thì cô đã giúp được gì cho tôi chưa? Hay chỉ biết nói rồi chạy thật mạng như cái đêm hôm ấy!

Câu nói đó dường như đã đánh trúng vào tâm trí Tuệ Như nên cô chỉ biết nhắm mắt mà khóc

Ở ngoài, Nhất Trung khi nhìn thấy cảnh Tuệ Như gặp nguy hiểm, anh đã không thể kìm chế được con thịnh nộ của mình mà gầm thét thật lớn... rung chuyển cả một khu vực, đôi mắt đen sâu quăm giờ đã chuyển sang màu đỏ tươi đáng sợ, hai chiếc răng nanh tưởng chừng như sẽ không có dịp xuất hiện trở lại thì nay nó đã lộ ra. Nhất Trung vừa tức giận vừa chạy thẳng thật nhanh vào ngôi nhà, "đùng"... cánh cửa bị phá tan tành chỉ với một cái phẩy tay của anh và tiếp tục lao tới đâm Kiến Nam vượt tay khỏi Tuệ Như mạnh đến nỗi hắn ta bị văng vào vách tường bể tan nát. Tuệ Như nằm gục ngất xỉu ngay trên nền nhà

Chưa kịp dừng ở đó Nhất Trung tiếp tục lao thật nhanh đến Kiến Nam và đánh tới tấp vào người hắn ta, làm cho hắn ta không thể xoay sở kịp. Trong khoảnh khắc đó hắn vội trèo lên trần nhà, khuôn mặt biến dạng, vết rách bên miệng tai khi lúc trước Nhất Trung làm với hắn đã lộ ra rõ ràng, cái bụng bị xé toạc ra làm lộ hết thấy những bộ phận bên trong, nó cứ đung đưa theo mỗi khi Kiến Nam di chuyển, hắn ta bò trên tường rồi lại lăn trên trần nhà, những tiếng dậm "rầm rầm" mà nghe đinh cả tai. Hắn phóng về hướng Nhất Trung với con dao sắc bén đã cầm trên tay từ lúc nào rồi đâm thẳng vào ngực anh, máu chảy ra từng nhịp trong khi về mặt của Lạc Gia chỉ có chút biến sắc nào, anh thừa lúc đâm cho Kiến Nam một lần nữa trở lại vào tường

nằm bất động

Mọi thứ lại trở nên im lặng như lúc đầu, Nhất Trung mới từ từ tiến đến gần Tuệ Như mà đỡ cô dậy

Bất ngờ cái bóng đen từ đằng sau nhập vào cơ thể của Tuệ Như, cô uốn cong mình rồi đứng phắt dậy quay lưng về phía anh. Lúc này Nhất Trung vẫn bước tới chỗ của cô đến khi Tuệ Như quay mặt lại, hai con mắt đen khuôn mặt nhợt nhạt nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống rồi tát vào mặt Nhất Trung bập ra xa. Anh lộ cạo ngồi dậy rồi định đánh trả thì từ trong cơ thể Tuệ Như phát ra một giọng như quen thuộc, cái giọng nói đầy chất khàn của một nam giới hay nói đúng hơn là của Kiến Nam vang lên rõ mồn một.

- Này! Mày còn tính đánh cả cô người yêu của mày nữa à? Thế mày cứ đánh đi

Nhất Trung vội thụt tay lại rồi từ từ lùi ra sau, trong khi đó Kiến Nam trong thân xác của Tuệ Như cứ thế mà bước đến trước mặt Nhất Trung giằng co kịch liệt, Nhất Trung vẫn không nhút nhát gì vì ngay lúc này anh biết anh đã hoàn toàn bất lực khi hắn dùng cái trò nhập xác bí ỏi đó...

Và rồi... Kiến Nam chưa kịp trả đũa lại những đòn đánh từ Nhất Trung ban nãy thì từ ngoài cửa một luồng sáng rọi vào...

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18: Sự giải thoát

Luồng sáng rọi ngay vào chỗ Kiến Nam kèm theo một lá bùa bí ẩn được dán lên sau lưng cơ thể của Tuệ Như, Kiến Nam như không chịu được sức mạnh của chiếc lá bùa kia mà bị bật vọt ra khỏi người Tuệ Như, vừa kịp lúc Nhất Trung đưa tay đỡ lấy...

Lúc này Thiên Nghĩa mới từ ngoài xông vào chia thắng đường cơn đã yểm bùa của lão già mà quát tới tấp vào người con Nga Quý Kiến Nam, làm cho hắn đau thấu xương dù cho hắn có cố biến thành dạng vô hình cũng vẫn bị đánh trúng (giống như kiểu dùng haki vũ trang để đánh vậy) uy lực vô cùng, bản thân Thiên Nghĩa cũng không ngờ là bùa của lão già lại linh nghiệm đến như vậy

Kiến Nam bị đánh đến nỗi khuôn mặt của hắn dần dần bị nứt ra như những tấm kính, vẫn đôi mắt đó và nhìn Tuệ Như một cách cay đắng, không muốn hắn tồn tại thêm phút giây nào Nhất Trung tiếp tục lao tới vỗ lấy Kiến Nam và xé toạt cơ thể của hắn ra làm đôi,... mắt của Kiến Nam giờ đây đã trở lại bình thường nhưng nhưng anh ta vẫn nhoe nhoẹt cười mãn nguyện và từ từ tan biến trong bầu không khí. Thiên Nghĩa lúc này mới giật mình khi phát hiện trong người của Kiến Nam từ lâu đã không còn quả tim nữa, Nhất Trung thấy thế nên cũng cuối gằm mặt xuống, không gian bỗng trở nên yên ắng hẳn đi.

- Thật ra, tôi chính là người đã làm cho anh ấy ra nông nỗi này!

Về mặt cứng đờ của Thiên nghĩa cũng đột ngột thay đổi thành vẻ mặt u buồn, dường như anh cũng cảm thấy thông cảm cho Nhất Trung

- Thôi chuyện đã qua rồi, người thì cũng đã chết, Nga Quý thì huynh cũng đã diệt xong... huynh đừng ray rứt nữa

Vừa dứt lời Nhất Trung lại rơi nước mắt, nhìn lại Tuệ Như đang nằm một bên góc sàn nhà, Nhất Trung quay nhìn trở lại mình...

- Có.. lẽ... tôi phải rời khỏi đây và ngừng liên lạc với cô ấy!

- Tại sao anh lại nghĩ như vậy?

- Vì... thân hình tôi như bây giờ có khác gì là quỷ đầu cơ chứ!

- Nhưng mà...

Thiên Nghĩa chưa kịp nói thì Nhất Trung đã phi ra khỏi ngôi nhà hoang và biến mất, để lại anh và Tuệ Như đang trong tình trạng mê mang. Không nói nhiều, Thiên Nghĩa cố gắng về thẳng bệnh viện.

Sáng hôm sau lão Thiên ngồi trên một chiếc xe lăn và được Thiên Nghĩa đẩy qua bên phòng của Tuệ Như để lão thăm hỏi.

- Cô thế nào rồi? Đã đỡ hơn chưa, sao cô khờ quá vậy, tự dung lại đi đến tìm Kiến Nam làm gì, bộ cô vẫn chưa hiểu ra là hắn đã không còn như trước rồi à...

Tuệ Như nằm trên giường không nói gì, chắc có lẽ cô đã biết được chỗ sai của mình là lại để mọi người phải lo lắng,... cô quay qua hỏi Thiên Nghĩa là Nhất Trung đâu?, vì sáng giờ vẫn không thấy anh ấy

Thiên Nghĩa không nói gì và cuối mặt xuống, nhe giọng:

- cậu ta... cậu ta đã đi rồi

Tuệ Như chờ người ra, miếng táo lúc này Thiên Nghĩa gọt cho cô đã rơi xuống đất sau khi nghe anh nói xong câu đó. Cô lại khóc...

- Tại sao anh ấy lại có thể đi vào lúc này chứ?

Ngoài trời sáng ngày hôm đó dù có nắng nhưng mưa vẫn cứ rơi thật êm đềm theo dòng cảm xúc vụng về của Tuệ Như, mọi thứ cứ xoay vòng trong đầu cô. (Mọi chuyện kết thúc như vậy sao?... Nhất Trung!)

Từ xa xa ngoài bệnh viện, Nhất Trung vẫn luôn dõi theo Tuệ Như trong sự lặng lẽ...

Hết

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Hữu duyên

Lời giới thiệu

Kể từ sau trận chiến giữa Cương Thi Vương Lạc Nhất Trung và oán linh Kiến Nam thì tất cả mọi người đều đã mất hết liên lạc với nhau, trải qua 5 năm... Tuệ Như giờ đây đã là một người con gái thực sự trưởng thành hơn so với lúc còn là sinh viên, với công việc ổn định và một cuộc sống tốt đẹp ở hiện tại thì cô đã thấy mãn nguyện, nhưng thật sự trong lòng cô vẫn nhớ về tên cương thi ấy.

Liệu Tuệ Như sẽ gặp lại Nhất Trung trong hoàn cảnh như thế nào?, liệu sau cuộc hội ngộ đầy bất ngờ thì họ sẽ còn gặp thêm sóng gió gì nữa hay không?... mọi thứ sẽ được bật mí trong phần 2 của *Thi Vương Cuối Cùng*.

Lời Kết: Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!!!

Công việc vẫn như mọi ngày, Tuệ Như làm giáo viên cho một ngôi trường cấp 3 ở ngay khu phố Đại Ninh, nơi mà cô đã trải qua rất nhiều chuyện trong hơn 5 năm trước. Giờ nghĩ lại đôi khi cô lại thấy buồn, có lẽ cô vẫn chưa thể quên được tên cương thi năm xưa.

Ở cùng thời điểm hiện tại, Nhất Trung cũng đang làm một nhân viên an ninh cho một khu chung cư ở đường An Lạc, khu phố Đại Ninh này tuy không lớn như cũng không nhỏ. Dù trong suốt gần đây năm qua anh ở cùng khu phố với Tuệ Như nhưng chưa bao giờ anh để cho cô ấy tìm ra mình, bởi vì riêng bản thân anh chỉ muốn âm thầm dõi theo cô gái ấy...

Cho đến một ngày trời đẹp của chủ nhật! Tuệ Như được vài người bạn rủ nhau đi tham quan di tích lịch sử ở ngay trên đường An Lạc, và cô đã đồng ý đi cùng.

Dường như được ông trời sắp đặt, khi cô vừa đến được viện bảo tàng thì không may lúc đi ngang qua đường cô bất ngờ nhìn thấy một chiếc xe hơi lao tới với tốc độ khá nhanh, trong giây phút đó cô nhắm mắt lại rồi như được ai đó nhắc nhở, Tuệ Như được một chàng thanh niên ôm trọn vào lòng và tránh chiếc xe đó.

Sau khi cứu được Tuệ Như, Nhất Trung mau chóng rời khỏi đó và cố tình tránh mặt cô nhưng lúc rời đi Tuệ Như đã cố kéo Nhất Trung ở lại với cô.

- Tại sao anh lại muốn tránh mặt em trong suốt những năm qua?

Nhất Trung ngập ngừng đáp:

- Người và ma cách biệt, lẽ nào Như lại không hiểu được cho tôi...!

- Sao anh lại nói như vậy? Thế thì chúng tôi cũng chẳng thể là bạn một cách đường hoàng hay sao?

Sao câu nói đó của Tuệ Như, Nhất Trung dần hiểu được và kéo Tuệ Như ôm ghì vào lòng. Cả hai không nói gì, và kể từ sau hôm đó hai người bắt đầu liên lạc lại với nhau, đúng vậy! Chỉ đơn thuần là hai người bạn thân với nhau, họ sẵn sàng giúp đỡ lẫn nhau trong mọi chuyện.

Mặc dù cả hai đều biết rằng mình đã yêu đối phương nhưng không ai nói ra cả, nhưng định mệnh đã đưa hai người trở lại với nhau một lần nữa thì cũng có cái lý của nó!

Câu chuyện bắt đầu vào một ngày của mùa thu năm ấy!...

Khi Nhất Trung còn đang trực ở khi chung cư ở đường An Lạc, vô tình anh phát hiện một xác chết ngay trên sân thượng của tòa nhà mà không rõ nguyên nhân, anh lập tức gọi cho cảnh sát ngay sau đó.

Lại một lần nữa! Anh gặp lại một người bạn cũ, Thiên Nghĩa hiện tại đang là một thanh tra cho tổng bộ cảnh sát nhờ lúc trước từng là một thám tử giỏi trong việc điều tra các vụ án khó nhằn có liên quan đến tâm linh cho nên anh được họ mời vào làm việc cho tổng bộ. May mắn thay vụ án ở chung cư đường An Lạc lại gặp được Nhất Trung, cả hai vui mừng khôn siết.

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Lầu 6 khu chung cư mới xây

Sáng ngày hôm sau, sau khi kiểm tra xong hiện trường vụ án ngay trên sân thượng của khu chung cư đường An Lạc. Tất cả chứng cứ thu về được, Thiên Nghĩa đều kể lại cho Nhất Trung biết để hai người cùng nhau tìm ra nguyên nhân, họ đã có một cuộc hẹn ngay chiều ngày hôm đó:

-Trung à! Cũng đã lâu rồi chúng ta không gặp lại nhau kể từ cái ngày anh rời khỏi căn nhà hoang đó...

-Đúng vậy, bây giờ công việc của cậu vẫn tốt chứ?

Thiên Nghĩa hóp một hơi cà phê rồi nói:

-Ờ thì... cũng bình thường, còn anh?

-Tôi cũng vậy!

-Thời gian qua anh đã làm gì và ở đâu vậy Nhất Trung.

-Tôi đã tìm một nơi thích hợp để có thể vừa học tập ở con người và cũng vừa để dõi theo từng công việc trong cuộc sống mà Tuệ Như đã làm.

-O! vậy là bấy lâu nay anh vẫn ở bên cô ấy sao?

Nhất Trung nhoen miệng cười trừ:

-Hừm... tôi chỉ có thể quan sát cô ấy từ xa thôi, điều mà tôi có thể làm cho cô ấy cũng chỉ có thể!

-Anh có biết là trong khoảng thời gian đó cô ấy đã rất khổ sở thế nào khi không có anh không, Nhất Trung?

-Người và ma vốn dĩ không thể sống chung, không thể hòa hợp với nhau được, lẽ nào cậu cũng hiểu được điều đó?

-Không! Đối với tôi thì tình yêu là không có giới hạn nào khác...

Nhất Trung không nói gì rồi giả bộ đánh trống lảng:

-Thôi không nói về chuyện đó nữa! Cái quan trọng bây giờ là vụ án ngay nơi tôi làm kia kìa, cậu đã tìm được manh mối hay điều khả nghi gì chưa?

-À anh nhắc thì tôi mới nhớ, sau khi khám nghiệm tử thi xong thì tôi rất bất ngờ khi nhìn thấy trên cổ có hai dấu răng giống như kiểu bị ma cà rồng tấn công vậy ~_~ mà điều đặc biệt quan trọng hơn nữa là cái xác này đã bị mất quả tim.

Nhất Trung vô cùng ngạc nhiên và không khỏi lo sợ, anh trầm nghĩ trong lòng:

(Chẳng lẽ trên thế gian này vẫn còn có một cương thi khác giống anh hay sao?)

-Anh có chắc đây là dấu vết do cương thi để lại không Thiên Nghĩa?

-Chắc chứ sao không! Từ lúc quen biết anh đến giờ thì tôi ít nhiều cũng biết hết những tính chất cơ bản của một cương thi rồi còn gì, nhưng tôi tin anh và không nghĩ rằng đây là do anh làm đầu, anh yên tâm... tôi sẽ tìm ra hung thủ.

Nghe Thiên Nghĩa nói thế nên Nhất Trung cũng không nói gì thêm.

-À mà Nhất Trung này! Cậu vẫn còn ăn chay chứ?

Nhất Trung ngạc nhiên với câu nói đó của Thiên Nghĩa:

-Cậu nói gì vậy? Tôi không uống máu người, tôi dùng máu của những loài sinh linh trong các khu rừng để ăn mà. ~ ~

Thiên Nghĩa mới yên tâm và hẹn Nhất Trung vào dịp khác sẽ nói chuyện nhiều hơn, còn lại một mình Nhất Trung ở lại nên thôi anh ta cũng trở về và tiếp tục làm việc.

Đêm đó lại một lần nữa có chuyện lớn xảy ra trong khu chung cư.

Cái ban công ở tầng số 6 bất ngờ mất điện nên Nhất Trung đã một mình đi lên đó xem tình hình để khắc phục sự cố. Giờ này các tầng lầu đều tối om, vài cánh cửa của những căn phòng chưa có người ở dù đã khóa chặt nhưng vẫn có tiếng động lạ bên trong mỗi căn phòng.

Phòng thì như có tiếng bước chân đi qua đi lại, có phòng thì như có ai đó đang khóc một mình trong đó, tiếng than khóc nghe đến mà... não ruột trong lòng. Nhất Trung đi từ từ lên lầu 6 một cách bình thản.

8 giờ tối rồi, dù rằng khu chung cư cũng mới vừa xây xong và được đưa vào sử dụng nhưng cũng không thể tránh khỏi cảnh âm u do vẫn còn ít người ở. Đến tầng 6 của toà nhà, một mình Nhất Trung lại tiếp tục bước từng bước trên hành lang của tầng 6 mà nhìn mọi ngõ ngách, điều đáng nói là hầu như tất cả các phòng đều mở toang mà không hề có khóa, bên trong mỗi phòng tối đen như mực. Nhất Trung trầm nghĩ:

“Chẳng lẽ lại có trộm?”

Nhất Trung vội lắc đầu đánh tan cái suy nghĩ đó, bởi vì không có lý nào trộm lại đột nhập vào một khu chung cư nhưng lại không có người ở như vậy được, tầng khác thì còn có phòng có người ở chứ riêng tầng 6 thì vẫn còn trống không.

“Kì lạ thật”

Đi đến cuối hành lang, chiếc cửa sổ ở cuối đường cũng mở toạt làm cho ánh sáng của đèn đường rọi thẳng vào trong tầng 6, thứ ánh sáng màu vàng cam đỏ càng làm cho không khí trở nên ngột ngạt hơn. Dù đã là cương thi nhưng không khí ở đây vẫn làm cho Nhất Trung cũng phải rợn người vì âm khí bao quanh dãy hành lang này.

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Truy tìm manh mối

Khi đi đến một căn phòng gần cuối dãy hành lang của tầng 6 Nhất Trung giật mình khi bỗng thấy một cô gái đang ngồi quay mặt vào trong và khóc. Khi anh bước đến gần thì cô ta đột ngột dừng khóc và rồi cô ta hát vu vơ...

“la... la... lá... là...”

Cái giọng hát đó hòa vào những ngọn gió lạnh lẽo quanh căn phòng, trời tối om đen thì lại không bật được do sự cố điện từ ban nãy, Nhất Trung cẩn thận bước thêm một bước nữa để đứng thật gần cô gái rồi cất giọng hỏi:

-Này tiểu thư! Cô đang làm gì ở đây vậy?

Cô gái không nói gì mà chỉ từ từ xoay người lại rồi bất ngờ nhảy xổ vào người Nhất Trung vừa kịp phản ứng anh vội lùi ra xa trong nháy mắt, lúc này anh mới kịp nhìn rõ cô gái trước mặt mình có một đôi mắt đỏ ngầu cùng với một chiếc váy rách lưa thưa be bét máu, đứng nhìn anh trân trân mà miệng thì đã bị khâu lại bằng những sợi dây chỉ nhỏ, khuôn mặt cô gái có đầy những vết khâu, có những chỗ vết khâu còn rất mới và vẫn còn vết máu hoen ỉ.

Nhận ra cô gái không phải là người thường nên Nhất Trung lập tức lấy trong người ra một thanh Trường Xung Thủ, thực ra nó cũng chỉ là một thanh gỗ được gia công gọn gàng lại mà thôi nhưng bên trong gỗ thì lại được khắc một viên xá lợi mà lúc trước anh được lão Thiên tặng để có thể đối phó với những con ma mạnh khác. Bản thân Nhất Trung cũng không thể dùng tay không chạm vào Trường Xung Thủ mà phải dùng vài quần quanh tay cầm rồi mới có thể sử dụng được.

Nhân lúc đó cô gái kia phóng đến Nhất Trung, trong giây phút ngắn ngủi thanh Trường Xung Thủ lia ngang bụng cô gái, vết chém ngọt đến nỗi phải vài giây sau bụng của cô ta mới bị xé toạt ra làm hai khúc, lạ thay là cái xác không còn một giọt máu nào chảy ra nữa, bỗng chốc thi thể cô ta khô quắt lại và rệu rã.

Nhất Trung trầm nghĩ...

“Kì lạ thật, cô ta là loại ma gì thế nhỉ, lần đầu tiên mình gặp qua,...

Không phải vong hồn cũng chẳng phải cương thi”

Đang lúc suy nghĩ Nhất Trung giật mình khi thấy dưới đất có một vật gì đó.

-Thôi chết! Đây chính là một cái Thiên Kiếp Châm đây mà.

Vừa nói đoạn, anh nghe từ trong căn phòng hồi nãy của cô gái bắt gặp có một cái bóng vụt qua rất nhanh khỏi mắt anh.

Sáng ngày hôm sau đang tính gặp Thiên Nghĩa để giao món chiến lợi phẩm thu nhặt được từ hôm qua thì Nhất Trung gặp lại Tuệ Như trên đường, hai người rủ nhau vào quán cà phê “Lặng Thầm” để nói chuyện.

-Lúc nãy anh đi đâu mà trong anh gấp quá vậy Nhất Trung?

-Đêm qua ở nơi tôi làm có một cái từ thi biết đi xuất hiện!

Tuệ Như ngạc nhiên:

-Thế anh có bị sao không? Có bị thương chỗ nào không?, anh không sợ chết sao :(

Nhất Trung cười trừ:

-Cô mau quên quá, tôi đâu còn tên trong sách sinh tử của ngài Diêm Vương nữa đâu mà chết, tôi bắt từ cơ mà ~_~

Vừa dứt lời Tuệ Như ngượng chín mặt,

-Mà thôi gác chuyện đó qua một bên đi, anh đã bắt được cái từ thi ấy chưa?

-Tôi đã giết nó rồi... và trong lúc đánh với nó tôi còn nhặt được một vật này...!!!

Vừa nói Nhất Trung vừa chia tay ra cho Tuệ Như xem vật mà anh ta thu được.

-Rồi!... anh định sẽ làm gì với thứ đó?

-Tôi tính sẽ đi tìm Thiên Nghĩa để giao cho cậu ta, có lẽ thứ này sẽ giúp cậu ấy tìm ra thêm manh mối của kẻ chủ mưu gây án tại nơi tôi đang làm việc.

Tuệ Như ngạc nhiên:

-Anh đã gặp Thiên Nghĩa rồi hả?, cũng lâu rồi tụi em không liên lạc với nhau... cũng bởi vì công việc quá bận rộn.

-Vậy hay là mình cùng nhau đi gặp Thiên Nghĩa luôn được không Như?

Cô gái nhẹ nhàng gật đầu:

-Hihi! Cái đó thì quá tốt rồi...

Buổi chiều hôm đó Lạc Nhất Trung có hẹn Thiên Nghĩa để nói chuyện nhưng do cậu ấy quá bận nên đã hẹn lại ngày hôm khác.

Phải đến mất cả tuần sau thì cả ba người mới có thể tụ họp lại để bàn chuyện cũng như ôn lại chuyện cũ.

Nói đoạn! Nhất Trung đánh vào trọng tâm:

-Tuần trước tôi có hẹn cậu để bàn chuyện.. cũng chẳng qua là vì chuyện vụ án hôm bữa ở khi chung cư đường An Lạc thôi đó!

Thiên Nghĩa tập trung hỏi:

-Thế... anh đã tìm ra manh mối gì rồi sao?

-Haizz... cái đó thì chắc là không, nhưng đêm trước ở chung cư cúp điện ngay tầng 6, cũng vào đêm đó tôi đã giao chiến với một con ma nữ bị điều khiển bởi Thiên Kiếp Châm.

-Vật đó là gì vậy Nhất Trung?

-Hừm! Nó là một trong những món đồ hiếm có mà Hòa Long Tà Thần từng sử dụng để điều âm binh khiển âm tướng, nó cũng vẫn có thể điều khiển được những cái từ thi nếu ghim nó vào đúng “Độc Mạch” trên cơ thể đó. Ngoài ra thời đại bây giờ những người sở hữu bảo vật này chỉ có những cường thi như tôi mới có được nó mà thôi, cho nên tôi càng chắc chắn rằng trong thành phố vẫn còn có một tên cường thi khác ngoài tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Bí mật thiên kiếp và gia thế thi vương

Thiên Nghĩ vội tiếp lời:

-Nếu thật sự là như vậy thì... theo sự suy đoán của tôi là con cương thi kia đang lợi dụng Thiên Kiếp Châm để điều khiển những con ma khác nhằm đánh lạc hướng sự truy bắt của cảnh sát cũng như những thợ săn ma quý có phải không?

-Đúng vậy!

Tuệ Như mặt đỏ ra khó hiểu:

-Mặc dù em không hiểu các anh nói gì nhưng nếu có gì cần em giúp thì cứ gọi cho em nhé!

Hai người đàn ông đồng thanh trả lời:

“Không sao đâu! Chuyện này bọn anh lo được”

Sau cuộc nói chuyện hôm đó, cả ba đều từ biệt nhau và trở về nhà, trong lòng mỗi người đều nhớ lại những hình ảnh của năm xưa... lúc mà họ cùng nhau đi khám phá ngôi nhà hoang ở đường TTP, bởi tình huống hiện tại cũng gần giống như vậy, chỉ có khác ở chỗ là ai cũng đầy hào hứng và gan dạ hơn.

Mấy ngày sau! Mọi thứ dường như đang dần lắng xuống thì cũng vào một đêm không trăng, hôm nay Nhất Trung được xuống ca và đang đi tìm ít đồ ăn tận trên rừng Núi Cẩm của Việt Nam, từ lâu anh cũng đã nghe qua rất nhiều điều về những chuyện kỳ ở vùng đất tâm linh ấy nhưng chưa từng nghĩ rằng sẽ đến đó để tìm đồ ăn.

Cũng chẳng hiểu tại sao hôm đó anh lại có thể đạp đất mà chạy thẳng đến đó tìm mồi như thể đã từng đi đến đó rất nhiều lần rồi vậy...!

Không phải vì tự nhiên Nhất Trung muốn đi đến khu rừng đó mà cũng vì Thiên Kiếp Châm cho nên anh mới mạo hiểm đi đến đó săn kiếm ít động vật nhỏ mà gặm nhấm chúng.

Khi đã đứng trước ngưỡng cửa khu rừng đêm. Trong lòng Nhất Trung thầm nghĩ:

“Nơi này đặc biệt có nhiều yêu quái và các lão đạo sĩ trừ ma cực kì lợi hại chuyên tu luyện ở đây, không biết mình vào đó sẽ gặp phải chuyện gì không nữa?...”

Anh thở dài rồi bất chấp đi thẳng vào trong khu rừng, bóng dáng của Nhất Trung Khuất dần vào trong khu rừng hẻo lánh. Đi đến gần một cây cổ thụ, ngược mặt lên Nhất Trung thấy rất nhiều vong hồn đang lẩn trốn đằng sau những tán lá trên cây, ở dưới gốc cây thì lại có cả một vòng bùa chú kèm những chiếc chuông nhỏ bằng hạt đậu ngón cái quấn quanh gốc cây.

Anh cố chạm vào thân cây nhưng ánh sáng bên dưới lóe lên từ những lá bùa khiến anh không tài nào chạm vào chúng được.

Những vong nhi khóc thút thít trên cây, được một lúc sau thì có một tên lạ mặt từ trong màn đêm khu rừng xuất hiện. Hắn ta trong cũng tuần tú và trên tay còn cầm một thanh kiếm, ăn mặc cũng rất thời trang và không có vẻ gì là một đạo sĩ bắt ma cả.

Hắn bước từ từ đến gần Nhất Trung rồi đảo mắt một lượt từ trên xuống:

-Hừm... ngươi không phải là người phạm, ấy mà con gió nào lại đưa ngươi tới đây vậy? Lạc Gia?

Nhất Trung không một sắc thái nào trên gương mặt cả nhưng trong lòng anh cũng đang tự hỏi rằng làm sao hắn ta lại biết được Nhất Trung là ai kia chứ?...

Không vội nghĩ nhiều Nhất Trung đáp lời của kẻ lạ mặt kia:

-Trong thành phố nơi tôi sống có một kẻ đang gây ra rất nhiều vụ án vừa qua, chắc chắn tên đó cũng không phải là người cho nên tôi đã đến đây để điều tra, bởi vì khu rừng này chính là cội nguồn của Thiên Kiếp.

Những vị đạo sĩ cao tay đã kì công rèn ra nó và khắc lên đó mỗi một ưu điểm riêng và chỉ dành cho cương thi như tôi thôi.

-... Vậy nói ra là cậu đến đây để tìm hiểu về Thiên Kiếp?

Nhất Trung lắc đầu:

-Cũng không hẳn, tôi đến đây là để tìm ra tên hung thủ thật sự, nhờ vào đặc tính đặc trưng của Thiên Kiếp Châm nên nếu tôi nhờ các đạo sĩ ở nơi này giải mã thì tôi tin chắc việc tìm ra lai lịch của tên cương thi kia là điều không mấy khó.

Tên lạ mặt đó cười lớn...

-Hahaha... Lần đầu tiên ta gặp qua một tên cương thi biết lễ phải như ngươi đấy, chẳng trách đôi mắt âm dương của ta có nhìn thấu sát khí trong người của ngươi mà không được, điều đó chứng tỏ là ngươi chưa hại con người, ta có lời khen cho một tên hậu duệ của Lạc Thần Vương Gia như ngươi! Nó làm ta nhớ lại những lời kể của sư phụ về trận chiến của hai thế lực giữa lực đại trưởng lão trong khu ma tộc nhân với gia tộc cương thi nhà ngươi... mặc dù đã trải qua rất lâu rồi nhưng đến tận bây giờ những hậu duệ của Lạc Gia hầu hết đều đã hàng phục và cam kết rằng không được đi hại người nữa.

Từ đây Nhất Trung mới dần dần hiểu rõ hơn về thân thế bấy lâu nay của mình. Sau cuộc nói chuyện đó, tên đạo sĩ trẻ đó mới dẫn Nhất Trung về nhà của hắn ở trong khu rừng để cùng nhau tiếp tục giải mã bí mật của Thiên Kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Ấn chú trên tay và lời hứa

Tên đạo sĩ dẫn Nhất Trung vào thẳng đến một ngôi nhà ngay cạnh một vách đá to sừng sững, xung quanh là hàng rào làm bằng cây cỏ sơ sài và trên mỗi một mét hàng rào đều có dướng bùa và một chiếc chuông gió bằng đồng kim. Hắn tiếp tục mời Nhất Trung vào bên trong và yên tọa trên một bộ bàn ghế bằng gỗ:

-Ta xin tự giới thiệu, ta tên là Nguyễn Đình Long, đệ tử đời thứ 9 của Thiên Kiếp phái, cũng chính là nguồn gốc của thứ mà cậu đang cầm trên tay, cậu cứ gọi tôi là Long được rồi, bởi vì tôi cũng chỉ mới 25 tuổi thôi.

Nhất Trung tiếp tục hỏi:

-Rốt cuộc thì tại sao đạo phái của các người lại rèn ra món bảo bối hiếm có này để rồi lại truyền lại cho cương thi chúng tôi? Thực ra thì các người còn có ý đồ gì?

Đình Long gục mặt cười lớn:

-Hahaha!... cậu đừng có nói như kiểu đạo phái của tôi là tà giáo có được không!...

Đình Long thở dài rồi nói tiếp:

-haizz... Kì thực mà nói thì sau trận chiến giữa lực đại trưởng lão và gia tộc cương thi Lạc Gia thì hầu hết tất cả đều hàng phục dưới trướng của Thiên Kiếp phái, để thỏa hiệp cho những lời hứa mà gia tộc của cậu đã hứa với chúng tôi rằng, sẽ không hại người nữa, không tùy tiện xuất hiện trước mặt con người phạm trần và đặc biệt là không yêu con người.

Nghe đến đó trong lòng Nhất Trung bỗng nhói đau, vì giờ anh đã hiểu tại sao mỗi khi nhớ về Tuệ Như là cơ thể của anh lại thấy đau nhức một cách khó hiểu.

Đình Long tiếp tục nói tiếp:

-Thiên Kiếp Châm là một món bảo bối vô cùng tốt, nó mang trong đó thuộc tính ngũ hành của mỗi cương thi do trước lúc trao cho người sở hữu thì mọi cương thi đều phải được Thiên Kiếp Châm ban ấn chú trên tay.

Khi nói đến đây, Nhất Trung vội kéo tay ra xem và không còn nghi ngờ gì nữa, trên tay của anh cũng có một cái ấn chú có hình đặc trưng của thuộc tính mà anh sở hữu. Từ trước đến giờ anh cũng chưa bao giờ biết được thuộc tính ngũ hành mà mình sở hữu là gì cả. Nhất Trung ngơ vạc:

-Làm sao tôi biết được anh có đang nói thật hay không?

-Cậu cứ yên tâm đi nếu cậu không tin thì cứ lấy cái Thiên Kiếp Châm của cậu ra mà sử dụng thử, à quên! Cậu mang trong mình thuộc tính Hỏa đó, cho nên cậu có thể dùng bất cứ nguồn năng lượng hệ Hỏa nào mà cậu muốn nếu cầm chắc bảo bối trên tay và tập trung sức mạnh vào đó.

Nhất Trung từ bên hông rút ra một thanh Thiên Kiếp Châm khác và có màu ánh cam... Quả thật là chính bản thân Nhất Trung từ khi trở thành cương thi cũng chưa bao giờ dùng đến nó nhưng vẫn luôn mang theo bên mình như một vật mang lại may mắn cho anh.

Lúc này bước ra trước sân của ngôi nhà mà Nhất Trung đang đứng, anh từ từ nắm chặt lấy Hỏa Linh Thiên Kiếp của mình, tập trung tất cả nguyên khí vào lòng bàn tay và hướng về cái cây ở cách đó 15m.

Ngon lửa đột ngột xuất hiện và bay thẳng về cái cây đó, tiếng nổ rõ to khi ngọn lửa chạm vào thân cây khiến cho nó bị gãy đổ và cháy rụi. Thay vào đó là Nhất Trung cảm thấy một mối nguy sau khi sử dụng chiêu đó.

Đình Long mới chạy đến đỡ Nhất Trung kịp lúc anh sắp choáng váng.

-Cậu có sao không? Dùng Thiên Kiếp rất tốn hao nguyên khí cho nên đấu cương thi như các cậu ít ai dùng đến trừ khi có việc quan trọng mà thôi, nhưng nếu bản về uy lực của nó thì không hề nhỏ đâu. ~ _ ~ Ngoài khả năng nắm giữ nguyên tố ra thì chắc cậu cũng biết được năng lực vốn có của nó là có thể thao túng tử thi rồi phải không...!

Nhất Trung gật đầu:

-Thôi không cần chờ nữa, nếu cậu muốn tìm lai lịch của tên cương thi kia thì bây giờ cậu phải đưa Thiên Kiếp Châm của hắn đã làm rơi cho tôi xem để kiểm tra.

Nhất Trung từ từ đưa tay ra và trao cho Đình Long cái Thiên Kiếp Châm mà anh nhặt được, nó có màu ánh lam bên trên có khắc ấn chú tượng hình đặc trưng của nó.

Sau khi Đình Long xem xét và lật các trang sách do sự phụ của cậu ta để lại được một hồi thì Đình Long trả lại cho Nhất Trung và nói:

-Tên này có thuộc tính ngũ hành mộc, thông thường thì những cương thi mang ngũ hành mộc thường có sức mạnh yếu hơn so với những cương thi khác nhưng đối lại hắn có một tốc độ rất nhanh.

Đình Long tiếp tục bấm độn rồi lẩm bẩm gì đó một hồi lâu rồi nói tiếp:

-Hiện tại do cậu đã biết được hành tung của hắn cho nên hắn đã đổi nơi thường trú rồi, và bây giờ thì hắn đang ở đoạn đường số 72 đường Nguyễn Văn Linh lận, từ chỗ cậu chạy qua chắc là cũng tầm 30 phút xe máy đó nhưng với cậu thì chắc cũng 15 phút thôi nếu cậu dùng chiêu Thuận Di để đi đến đó. À mà quên nữa! Có phải tên cương thi này thường hay gay án với những cô gái thôi có đúng như vậy không?

Trong bất giác Nhất Trung giật mình bừng tỉnh rồi mau chóng rời khỏi ngôi nhà trong rừng của Đình Long mà phi thẳng về chỗ của Tuệ Như bởi vì anh biết rằng nơi mà cô ấy đang ở cũng rất gần tên cương thi đó.

Bạn đang đọc truyện *Thị Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Kẻ đột nhập

Lúc bấy giờ! Tuệ Như cũng vừa tan giờ làm và ra về vào lúc 6h tối, do ngày hôm nay cô còn quá nhiều việc nên về hơi trễ.

Bản thân Tuệ Như cũng không biết được rằng đang có một tên cương thi khác đang theo dõi cô từ phía sau. Cho đến khi trở về nhà, khi mở tung cửa ra Tuệ Như mới giật mình hoảng hốt khi ngôi nhà của cô giờ đây chẳng khác gì vừa có một cuộc đánh nhau cả, mọi thứ bẽ bộn và nằm ngổn ngang ở khắp nơi, những bức hình mà cô chụp cùng với Nhất Trung và Thiên Nghĩa cũng bị xé làm đôi và vỡ nát.

Thoạt đầu cũng chỉ nghĩ là ăn trộm đột nhập vào nhà thôi nhưng đến lúc Tuệ Như bước từng bước vào căn phòng ngủ, nó cũng lộn xộn không khác gì ngoài phòng khách cả, nhưng cô nhận ra một điều rằng dường như tên ăn trộm này đang tìm một thứ gì đó... nghĩ đến đó thì đầu của cô cũng rối mù và khó hiểu, đứng ngơ người ra một hồi lâu thì cô bắt đầu dọn dẹp lại đồ đạc của mình, ngôi nhà khá nhỏ nhắn nên không mất quá lâu để dọn hết mớ đồ bẽ bộn ấy.

Sau khi xong việc hết thì Tuệ Như cũng mệt lã người, nằm ngả người xuống giường trong phòng ngủ của cô, bất ngờ cô nhìn lên trần nhà và không khỏi sợ hãi khi nhìn thấy một tên lạ mặt đang đứng nhìn thẳng xuống chỗ của cô mà không chớp mắt, giọng cười làm lộ rõ hai cái răng nanh nhọn hoắt chìa ra. Đôi mắt có màu xanh lục và ánh lên một luồng sát khí mãnh liệt, lúc này Tuệ Như mới kịp nhận ra hắn cũng là một tên cương thi giống y như Nhất Trung và chỉ khác mỗi màu mắt.

Không để mất thời gian tên cương thi lạ mặt kia đưa mũi người quanh một hồi rồi đưa lưỡi quẹt miệng.

-Tôi có thể cảm nhận được mạch máu và nhịp tim đang đập loạn xạ trong người của cô,... nó thật thơm ngon làm sao!

Khi nghe hắn ta nói đứt lời, Tuệ Như cố vùng vẫy khỏi nỗi sợ và cố gắng bước từng bước chân gượng gạo ra khỏi căn phòng một cách khổ sở.

“Chết rồi cánh cửa làm sao thế này?

Nó bị khóa rồi...”

Trong cơn suy nghĩ vội vàng của cô gái, tên cương thi kia mới nhẹ nhàng đạp hai chân của hắn xuống đất và bắt đầu tiến lại gần Tuệ Như.

-Nhìn tôi có giống ma không?

Tuệ Như không nghĩ rằng câu hỏi đó lại phát ra từ miệng hắn:

-Anh là ai? Sao anh lại vào nhà của tôi?

Giọng cười của tên cường thi lạ mặt kia làm Tuệ Như càng thêm lo sợ.

-hahaha... Tôi là ai à? Tại sao tôi lại ở đây ư... “Thích Thì Ta Vào Thì”...

Câu nói như ghim chặt và vang vọng trong đầu của Tuệ Như. Hắn ta tiếp tục cất giọng nói như van vọng từ một thế giới khác:

-Hãy trả lời tôi đi, nhìn tôi có giống cô không...?

Giây phút ấy như dừng lại, Tuệ Như đứng trân người ra nhìn hắn mà không tài nào nói được nên lời, cứ thế mà đôi mắt của cô cứ trợn ngược nhìn cái khuôn mặt bị rạch xéo một bên mắt làm cho con ngươi của bên con mắt đó bị đục lại và trắng dã, máu thì không ngừng chảy từ đó xuống tận ngực hắn, cho đến khi hắn ta bất ngờ giật dử và hét thật to khiến cả ngôi nhà rung chuyển và làm cho Tuệ Như cũng theo quán tính mà thét theo thì...Trong chớp mắt hắn ta biến mất như một con gió vừa vụt qua mặt cô. Vừa kịp hoảng hồn trở lại nhìn ra sau bếp Tuệ Như bắt đầu nghe thấy có tiếng động lạ, cô lại tiếp tục bước những bước chân nặng nề.

“Lại là chuyện gì nữa đây?”

Những nghi vấn cứ chạy đi chạy lại liên tục trong đầu của Tuệ Như cùng với nỗi ám ảnh khi nãy. Khi bước đến ngã rẽ vào nhà bếp thì cô bất chợt thấy một cái bóng ngay trước mặt do ánh sáng của ngọn đèn trong nhà bếp tỏa ra... Do là nhà bếp được xây riêng biệt theo khu riêng cho nên khi Tuệ Như đi từ phòng ngủ ở trên lầu xuống cầu thang thì rẽ sang phải là nhà bếp riêng biệt, cho nên khi gần bước đến ngưỡng cửa nhà bếp thì cô mới giật mình khi thấy có bóng người trong đó mà lúc nãy dọn dẹp thì chẳng thấy ai cả, riêng cửa phòng khác thì đã khóa từ lúc bước rồi.

“không lí nào hắn ta lại quay trở lại đây một lần nữa sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thị Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Ngày cũ lập lại!... Người anh em cường thi

Tuệ Như nhẹ nhàng ghé đôi mắt nhìn vào bên trong căn bếp nhỏ, tiếng băm thịt vẫn đều và gọn như khi còn trên phòng ngủ, một bà cô có mái tóc dài đen đang quay lưng lúi húi nấu đồ ăn ngay sau bếp, Tuệ Như mới thở phào nhẹ nhõm vì biết đó là cô giúp việc mà Tuệ Như đang mượn nhưng đã mất tích cách đây ba ngày mà không rõ nguyên nhân, giờ thấy bà ấy bận làm đồ ăn cho cô trong bếp nên cũng thấy đỡ sợ hơn.

-Cô Tư... mấy ngày qua cô đi đâu vậy? Làm con tìm cô quá trời, con cứ tưởng là cô về quê mất rồi...!

Bà ta không nói một lời nào mà vẫn hi hục băm thịt đều đặn như không nghe thấy gì, Tuệ Như cũng không để ý nữa mà lê thân ra phòng khách ngồi bệt xuống ghế để tựa lưng nằm nghỉ... được một lúc sau thì cái bụng của Tuệ Như lại bắt đầu reo liên hồi báo hiệu rằng cô đang rất đói, mà đúng thật là từ chiều giờ đi làm về vẫn chưa có gì trong bụng cả.

-Cô Tư ơi! Trong nhà mình còn gói mì nào không cô, làm giúp cháu một tô mì với ạ ...

Tiếng băm thịt vẫn cứ “băm băm” mãi không dứt, được một lúc lâu Tuệ Như thấy không ổn nên vào trở vào trong bếp xem sao.

Vẫn dáng người nhỏ con, mặc chiếc áo bà ba màu tím sen ấy, mái tóc dài ngang lưng, bề ngoài nhìn vào không ai nghĩ rằng cô Tư đã hơn 40 tuổi đầu. Tuệ Như nhìn từ trên xuống dưới, nhìn quanh căn bếp vẫn không thấy gì bất thường trong đó cả, bà Tư vẫn đứng bếp băm thịt, nhưng cô cũng thắc mắc không hiểu tại sao bà Tư hôm nay băm thịt gì mà lâu quá sức. Cả tiếng đồng hồ ở trong bếp băm thịt mà không nói câu nào, Tuệ Như lại quay trở ra phòng khách mà nằm vật vờ vì bụng đói thì tiếng băm thịt của cô Tư ở sau bếp đột nhiên dừng lại, Tuệ Như bình tĩnh hẳn, cô gái trẻ đang đói bụng lại bắt đầu giục người làm...

-Cô Tư ơi! Có chưa cô, con đói quá...

-... Có...!!!

Giọng nói khô khan và đầy nảo nuốt cất lên khiến Tuệ Như cũng phải giật bắn mình khi từ ngay phía sau cô có một cánh tay dài và gầy guộc bụng to mẩy nóng hổi chìa ra và đặt trước mặt cô.

Tuệ Như còn thoáng ngửi thấy mùi thịt thối bốc lên nồng nặc khi cánh tay ấy đưa ngang mặt mình.

“Kì lạ thật cô Tư hôm nay sao nhìn như người mất hồn vậy không biết?”

Tuệ Như vừa nghĩ vẫn vơ trong đầu rồi cầm đôi đũa lên để ăn, ngay đũa đầu tiên Tuệ Như không khỏi giật mình mà thét lớn khi cô sắp đưa thứ đó vào miệng mình. Một khúc ruột tanh tươi còn nguyên máu nhót nhua đang còn động đậy như một con giun, Tuệ Như ngay lập tức ném ngay nó ra thật xa và

cô tiếp tục sợ sệt nhìn lại thứ mình đang ăn đó chính là những con dòi đang bò lút nhút đến tràn ra ngoài tô mỳ ban nãy. Trong cơn buồn nôn cô ói ra hết những gì còn sót lại trong bụng và ngồi vật vờ trên chiếc ghế sofa ở phòng khách, trong bất giác Tuệ Như quay đầu lại nhìn mặt của cô người làm với một ánh mắt mê mang. Cô lấy hết can đảm trong nỗi ám ảnh như những tháng ngày của năm xưa để nắm lấy tay cô Tư mà hỏi.

-Cô Tư, cô Tư có nghe con nói gì không? Con là Như đây... cô Tư...

Lúc bấy giờ khắp căn phòng mới bắt đầu bốc lên mùi tử khí, những ngọn đèn cứ chớp nháy liên hồi rồi vỡ tan nát dưới đất, máu nhuộm đỏ cả căn phòng khi giọng cười khanh khách của tên cường thi ban nãy lại vang lên vang vọng cả ngôi nhà.

Cô người làm vẫn đứng trơ người ra với một gương mặt không hề có một chút xúc cảm, đôi mắt đen sâu thẳm không còn trông trắng nữa, cứ thế mà nhìn Tuệ Như mất dần ý thức và ngất xỉu. Vừa đúng lúc đó, từ bên ngoài Nhất Trung phi thẳng đến cho cái thi thể ấy một chưởng bằng Trường Xung Thủ, làm cho bà ta nát ra thành từng mảnh và rồi hai tay bế Tuệ Như mang ra khỏi đó.

Anh phi thẳng ra khỏi ngôi nhà một cách nhanh chóng trong khi tên cường thi lạ mặt đó vẫn đứng trên nóc của ngôi nhà nhìn anh với một bên mắt màu ánh lục, hần vừa nhìn vừa tỏ ra phấn khích.

-Hừ... thanh bảo bối của tên Nhất Trung này cũng mạnh thật, có thể một kích đánh bay con đồng cốt của mình vừa thu phục được thì hần cũng không phải dạng vừa đâu! ~_~ mình phải cẩn thận hơn mới được...

Hần lại cười khoái trá:

-hahaha... có lẽ hần không ngờ rằng trong gia tộc ngoài hần ra thì vẫn còn ta...!!!

Bạn đang đọc truyện *Thị Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Bí mật của lịch sử trống

Nhất Trung công Tuệ Như trên lưng và đạp bộ chạy một mạch thẳng đến nơi ở của Đình Long, khi đến nơi và bước thẳng vào phòng khách bản thân Đình Long cũng ngạc nhiên khi thấy Nhất Trung mang một người lạ mặt đến gặp anh, nhìn cô gái có vẻ không được ổn nên Đình Long mới hỏi:

-Có chuyện gì thế Nhất Trung? Tự dưng sao cậu lại mang cô gái này đến đây vậy?

Nhất Trung lo lắng:

-Cô ấy là bạn của tôi, nhưng vừa rồi cô ấy bị tên cường thi bí ẩn kia ám sát, cũng may là tôi đến kịp thời nếu không thì cô ấy đã chết dưới lưỡi dao của cái tử thi mà hần ta điều khiển rồi!

-haizz... chuyện nghiêm trọng đến vậy sao, thôi nào nào... đưa cô gái vào trong để tôi xem tình hình.

Nhất Trung vội công Tuệ Như vào bên trong phòng của Đình Long, căn phòng được bày trí rất nhiều tranh và những món bảo bối của đạo gia trong rất đẹp và uy nghi.

Nhất Trung đặt Tuệ Như lên một chiếc giường bằng gỗ rất chắc chắn, bên cạnh giường còn có một cái Tòa Lưu Hương dùng để làm cho không khí xung quanh được dễ chịu hơn. Đình Long ngồi bên cạnh giường bắt mạch cho Tuệ Như một hồi lâu rồi lại bấm độn mấy đường...

-Cô gái này không sao đâu, cậu đừng lo, chỉ là tiếp xúc với tử khí quá lâu nên cơ thể bị suy nhược đi một chút thôi.

Nói rồi Đình Long lấy trong túi ra một viên linh đơn đưa cho Nhất Trung và nói:

-Cho cô ta uống thứ này thì cô ấy sẽ khỏe lại thôi, đây là linh dược gia truyền của đạo phái tôi, nếu nói về độ quý hiếm thì nó ắt hẳn cũng được xếp vào hàng cực phẩm đó nhé. ~_~ haizz... giờ chỉ còn lại vài viên trong tủ, vì cứu cô gái này nên tôi phải cắn răng mà đưa cho cậu đó biết chưa!

-Cảm ơn anh! Tôi sẽ đền đáp ơn này.

-Thôi không cần đâu! Cho cô ấy uống xong rồi chúng ta ra phía trước bàn chuyện để còn cho cô ấy nghỉ ngơi nữa.

Nhất Trung gật đầu rồi đem thuốc cho Tuệ Như uống, viên linh đơn khi đưa vào miệng tự động chạy thẳng xuống thực quản, cả cơ thể Tuệ Như phát ra một thứ ánh sáng nhè nhẹ rồi bỗng nhiên cô giật người một cái rồi tiếp tục thiếp đi. Thấy mọi chuyện diễn bình thường trở lại Nhất Trung mới yên tâm mà trở ra phòng khách gặp Đình Long.

-Sao rồi? Có phải cô ta đã khỏe lại rồi không?

Nhất Trung gật đầu:

-Thật may mắn khi quen được một đạo sĩ như anh, Đình Long!

-hầy... đã bảo là không cần phải khách sáo cơ mà, nhân đạo của tôi đó chính là hành hiệp giúp người mà, cho nên thấy cô gái kia gặp nạn mà không thể không cứu cho được.

Đình Long ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp:

-Tôi thấy... dường như cậu rất quan tâm đến cô gái đó thì phải?

Như đánh vào trúng tim đen nên Nhất Trung vội quay mặt đi chỗ khác.

-Cậu nên nhớ là người và cương thi là không thể nào có chuyện tình cảm với nhau được!

Nhất Trung lại càng cúi gằm mặt xuống nhưng lại hỏi ngược lại Đình Long:

-Vậy tại sao cương thi và người phàm lại không thể có tình cảm với nhau chứ?

Đình Long vừa đi lòng vòng quanh nhà vừa nói:

-haizz... thực ra thì cái gì cũng có nguyên do của nó cả, và lại đó là quy luật tự nhiên mà Thiên Đế đã đặt ra từ hàng thiên niên kỷ qua rồi, người và tiên thì đều quá bình thường và không nghiêm trọng mấy nhưng đối với cương thi thì lại là một chuyện cực kì khủng khiếp, bởi nếu cương thi và người mà yêu nhau rồi tà lưạ với nhau nữa thì kết quả là sẽ tạo ra một chủng loài mới, theo những kiến thức mà sư phụ đã để lại cho tôi cũng có nhắc đến điều này, tuy Thiên Kiếp phải chỉ là một nhánh đạo phái nhỏ trong hàng trăm hàng ngàn đạo phái huyền thuật khác nhau trước đó và không có gì nổi bật cả nhưng những tính túy mà Tổ Sư người đã sáng lập ra Thiên Kiếp đã để lại cho đạo phái tất cả đều là những thứ quý giá, cương thi và con người mà yêu nhau thì chắc chắn tai họa sẽ ập đến thế giới này, đứa trẻ dị thường của sự kết hợp đó chính là đứa con của quý, nó thường được gọi bằng một cái tên tiếng anh là Lucius (lu si uốt).

Nhất Trung không khỏi ngạc nhiên khi Đình Long nói về cái tên đó, khi cuộc nói chuyện giữa hai người đang diễn ra thì đột ngột Nhất Trung có một cuộc điện thoại khẩn.

-... Há! Là của Thiên Nghĩa!

Anh vội bật máy lên và nghe, được một lúc thì gương mặt Nhất Trung tỏ vẻ nghiêm nghị hẳn ra, đến Đình Long cũng tò mò:

-Có chuyện gì vậy Nhất Trung?

-Là Thiên Nghĩa! Bạn của tôi, anh ta cũng đang theo dõi những vụ án do tên cương thi hôm trước gây ra.

-À... thì ra là vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Khổ tận cam lai

Sáng hôm sau Nhất Trung lại hẹn Thiên Nghĩa ở quán “Lặng Thầm” để tiếp tục bàn về vụ án của tên cương thi lạ mặt đó. Nhất Trung ngồi trên ghế và mặt nghiêm trọng nói:

-Tình hình hiện tại khá là phức tạp, tôi nghĩ rằng vụ án này sẽ rất khó để giải quyết.

-Anh cũng nghĩ như vậy sao! Đêm qua lại có thêm một vụ án mạng, nạn nhân lại là một cô gái trẻ.

Nhất Trung bất ngờ:

-Cái gì? Đêm hôm qua tôi vừa cứu Tuệ Như thoát khỏi đám đệ tử của hắc cơ mà!

Câu nói đó của Nhất Trung cũng khiến cho Thiên Nghĩa ngạc nhiên theo:

-Anh nói sao? Đêm qua hai người đã gặp hắc ta à, vào lúc nào vậy?

-haizz... trời vừa sụp tối thì hắc đã lén lút vào nhà của cô ấy hồng ra tay rồi, nhưng may mắn là tôi hay tin nên đến kịp.

-À thì ra là vậy!

-Ừa vậy còn vụ án gì đó mà anh vừa nói là sao nữa?

Thiên Nghĩa tròn mắt và đáp:

-Đêm qua cũng có một vụ án mạng ngay tại đường Nguyễn Văn Linh nhưng nạn nhân là một cô gái khác và vụ án xảy ra sau khi anh và Tuệ Như thoát ra từ tay hắn khoảng 4 tiếng sau đó.

-Kì lạ thật! Tại sao tên cương thi đó lại chỉ nhắm đến những cô gái thôi vậy nhỉ?

Thiên Nghĩa giật mình:

-À Nhất Trung à! Trong chủng loài cương thi của anh có loại tu luyện nào riêng biệt như thế không?

-haizz... Cái đó thì không đâu, cương thi chúng tôi không phân biệt trai gái, nếu là máu của động vật thì chúng tôi đều coi đó là đồ ăn cả thôi nhưng điểm khác nhau giữa tôi và hắn đó chính là sự thèm muốn máu người. Bản thân tôi từ lâu đã có thể kiềm chế được những cơn đói đó bằng cách là tìm nguồn thức ăn khác ngoài con người.

-Nhưng nhìn anh có vẻ không khỏe bằng tên cương thi kia thì phải, bởi vì so vết cắn giữa anh và hắn ta thì cho thấy rõ rằng nanh của hắn sắc nhọn hơn anh rất nhiều, tôi chưa bao giờ nhìn thấy được hắn ta dù chỉ là cái bóng.

Nhất Trung trầm ngâm một hồi lâu rồi mới đáp lời Thiên Nghĩa:

-Chuyện này thì cũng không có gì là lạ... máu người đó chính là nguồn thức ăn chính và nó cũng chính là điểm mấu chốt để sức mạnh của cương thi trong người chúng tôi phát huy được hết năng lực mà.

-ohh... chà trách sao hắn ta lại nhanh đến như vậy!

Nhất Trung lắc đầu:

-Cũng còn tùy vào thuộc tính mang trong người của mỗi con cương thi nữa, vạn vật khi sinh ra đều mang thuộc tính riêng biệt mà.

Cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông cứ rôm rả từ sáng sớm cho đến tận chiều tà thì hai người mới tạm biệt nhau, riêng ở cuối cuộc nói chuyện Nhất Trung có báo với Thiên Nghĩa rằng sẽ đưa Tuệ Như về ở cạnh anh một thời gian cho tiện việc trong coi cô ấy, lúc đó về mặt của Thiên Nghĩa tuy có hơi thần thờ và có một chút thất vọng nhưng trong lòng anh thừa biết rằng Tuệ Như chỉ thích Nhất Trung mà thôi.

Suốt một tuần sau, Tuệ Như đã ở nhà của Nhất Trung và luôn trong tình trạng hôn mê dù đã uống thuốc của Đình Long đạo sĩ. Vì lo cho cô nên Nhất Trung mới lại chạy đến rừng Núi Cẩm để tìm đến Đình Long của Thiên Kiếp phái mà nhờ sự giúp đỡ.

Ban đầu anh ta không chịu đồng ý bởi vì không muốn rời bỏ khu rừng này, do từ nhỏ anh đã được sư phụ nuôi dạy và lớn lên trong đó nên anh không muốn rời đi, còn riêng Tuệ Như thì cô ấy vẫn chỉ là một phạm nhân nên nếu muốn vào khu rừng đó thì cũng không thể nào mà vào được vì từ lâu khu rừng đã có hẳn một kết giới bao quanh và tách biệt với thế giới của con người rồi, chỉ những ai là đạo sĩ hay yêu ma mới có thể tự do qua lại trong khu rừng mà thôi, dù rằng là ma quỷ hay yêu tinh đều có thể ra vào trong khu rừng nhưng bọn chúng đều được trong coi dưới sự quản lý chặt chẽ bởi những đệ tử của Thiên Kiếp phái. Sở dĩ lần trước Nhất Trung công Tuệ Như vào gặp được Đình Long là cũng do may mắn và ý chí vững chắc của anh nên đã không bị kết giới cản trở làm lâm đường lạc lối.

Nhất Trung phải năn nỉ rất nhiều và hứa sao khi Đình Long cứu giúp cho Tuệ Như thì anh sẽ đi theo phò trợ cho Thiên Kiếp để đền ơn cứu mạng cho Tuệ Như.

(Mặc dù bản thân Lạc Nhất Trung luôn luôn coi sự tự do của mình là quan trọng hơn bao giờ hết nhưng nếu so với cô gái mà định mệnh đã cho anh gặp cô ngay từ lần đầu tiên ở khu sinh thái Đại Ninh của hơn 5 năm về trước thì đó đã là thứ quý giá nhất mà anh có được từ kiếp làm ma này rồi)

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 10: Cương thi đấu thợ săn ma

Trong khoảng thời gian một tuần đó! phía Thiên Nghĩa đã phải nhận thêm lần lượt ba bốn vụ án mới với cùng một tên hung thủ, anh cũng đã sớm biết được rằng tên hung thủ đó chính là tên cương thi bí ẩn kia, và với một năng lực thiên về tốc độ như hắn ta thì quả thật đây là lần đầu anh gặp. Anh đã có một cuộc họp khẩn cấp ngay sau đó và mọi người trong đội cơ động kết hợp với đội cảnh sát tuần tra đã đưa ra một quyết định rằng tối nay sẽ hành động.

Đêm đó họ cử một cô cảnh sát khác già làm con mồi để dụ hấn ta đến, cả đội của Thiên Nghĩa đã phải nhẫn nại và chờ như thế suốt hàng giờ đồng hồ nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì khi cả đội chờ phục kích ở trong một bìa rừng ngoại ô của khu phố.

Cho đến khi đồng hồ điểm đúng 12h đêm thì cả đội của Thiên Nghĩa mới giật mình khi nghe thấy tiếng gầm rú từ sâu trong rừng, thoát đầu cứ nghĩ hấn đang trú ngụ trong thành phố nhưng ai dè hấn lại lẩn quẩn trong khu rừng ngoại ô của thành phố này.

Từ sâu trong màn đêm và các tán cây hấn phóng từ những ngọn cây cao vút và đáp xuống mặt đất một cách nhẹ nhàng. Chân mang một đôi bốt đen cao, quần và áo da màu đen cộng thêm cái khăn che hết một bên mắt, tóc và con mắt còn lại của hấn ánh lên một màu ánh lục đặc trưng, thứ mà khiến cho hấn có được thứ tốc độ nhanh như chớp. Tên cương thi với một bên mắt ánh xanh đỏ bước từ từ đến cô cảnh sát đang ngồi trên một khúc gỗ, chỗ mà cả đội của Thiên Nghĩa đã bố trí từ trước.

Khi tên cương thi kia vừa chạm đến được vạch trắng bên dưới mặt đất cách cô gái khoảng 2m thì bất ngờ đòn bẫy hoạt động, từ ngay hai bên bụi cây có hai phi tiêu có thuốc mê phóng nhanh đến hấn, trong phản ứng hấn cũng vừa kịp lộn ngược lại để tránh ám khí và cùng lúc đáp trả hai phiến đá vừa nhặt được phi ngược lại ngay chỗ mà phi tiêu vừa xuất phát, lúc đó chỉ còn nghe một tiếng “phụt”...

Những viên đá mà tên cương thi kia phóng đã ghim sâu vào ngực những đồng chí đang đảm nhận nhiệm vụ phóng ám khí để gây mê hấn, không chần chừ nữa Thiên Nghĩa trên tay cầm thanh côn đã yểm sẵn bùa, loại vũ khí mà khi xưa anh dùng để đánh Nhất Trung nay lại có dịp sử dụng trở lại cho nên Thiên Nghĩa rất hào hứng và luôn vùng vẫy tập tắp vào người tên cương thi chốt mắt kia.

Ban đầu như phản xạ tự nhiên hấn đưa cánh tay ra đỡ, cứ ngỡ theo thông thường hấn sẽ chẳng hề hấn gì với những loại vũ khí thông thường nhưng không ngờ khi côn của Thiên Nghĩa vừa chạm vào làn da của hấn thì tiếng “chắc chắc” cũng từ đó mà vang lên nghe rất dữ dội, tên cương thi lại mặt vội lùi lại xuyt xoa hai tay.

-hừ... người được lắm! Loại vũ khí đó đúng là không phải vũ khí tầm thường

Thiên Nghĩa tỏ vẻ đắc chí:

-hehe... Người làm to rồi, người đầu phải là tên cương thi đầu tiên mà ta gặp đâu, vũ khí này đã có bùa trừ yêu của lão Thiên khắc lên rồi thì cương thi như người làm sao mà không đau cho được ☐

-Cái gì! Thì ra người cũng từng gặp qua tên Lạc Nhất Trung rồi à.

-Cái đó còn phải hỏi sao? Cậu ấy hiện tại là bạn thân với tôi cơ mà... Thôi không nói nhiều nữa, mau tiếp chiêu đi!

Vừa dứt lời thanh côn đã lia thẳng và đập một phát thật mạnh vào đầu của tên cương thi kia, làm cho hấn choáng váng mà ngã quỵ xuống đất, thấy tình hình không ổn nên hấn cố dùng hết sức còn lại để phi ra khỏi cuộc giao tranh ấy, Thiên Nghĩa cố đuổi theo nhưng không kịp.

-Tức thật, hấn chạy nhanh quá mình không bắt kịp được tốc độ của hấn.

Quay trở lại hiện trường mọi người ai cũng sửng sốt khi biết được rằng Thiên Nghĩa lại giỏi võ và còn đánh côn rất cừ, những chỉ tiếc thay là trong nhiệm vụ lần này lại để cho hai đồng đội bị trọng thương và phải đưa vào nhập viện, cũng may mắn là viên đá mà hấn ta ném không sâu lắm nên tạm thời giữ được mạng của hai người đồng nghiệp.

Kết thúc công việc thường trực, anh trở về nhà với một tâm trạng còn canh cánh trong lòng, Thiên Nghĩa luôn lo lắng rằng ngày nào tên mắt chốt đó còn ở ngoài kia thì ngày đó lại có thêm người chết, cho nên suốt mấy đêm nằm nhà ngủ mà cứ trằn trọc về chuyện đó suốt. Còn nhớ về năm xưa Thiên Nghĩa từng được coi là một thám tử kiếm thợ săn ma có tiếng ngày đó, nhưng cũng vì do từ ngẫu được được vào làm việc tại trụ sở hành chính, trong tổng bộ cảnh sát tp. HCM nên những kinh nghiệm về ma quỷ của anh cũng mai một dần.

Vài ngày sau anh gọi cho Nhất Trung và kể lại hết mọi diễn biến sau cuộc chạm trán đầy ngoạn mục đó, lúc mới vừa nghe thì Nhất Trung cũng khỏi thể nào che giấu được sự ngạc nhiên của mình đối với Thiên Nghĩa nhưng rồi anh cũng chắc ngẫm... “chắc là do tên cương thi đó quá chủ quan vào tốc độ của mình nên mới bị Thiên Nghĩa đã thương và dẫn đến không thể phản xạ mà di chuyển kịp”

Cả hai người đều hẹn nhau gặp ở nhà Nhất Trung và sẵn cho Thiên Nghĩa làm quen với Đình Long, vị đạo sĩ của Thiên Kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Bí ẩn Lạc gia

Vừa bước vào đến cửa Thiên Nghĩa đã thấy một dáng người thon gọn, hấn mặc một chiếc áo sơ mi sọc ca rô cùng với chiếc quần jean bụi bặm, trên vai còn quấy thêm một chiếc túi màu nâu ở giữa có nguyên một cái hình bát quái trong rất thời trang và ngẫu, nhìn chả giống một đạo sĩ chút nào. Thiên Nghĩa lại bất ngờ khi hấn đang đứng nói chuyện với Nhất Trung, rồi khi hấn ta quay sang thấy Thiên Nghĩa thì như một người lịch sự hấn đến chào hỏi

anh.

- Xin chào! Tôi là Đình Long, chắc đây là Thiên Nghĩa bạn của Nhất Trung có phải không nhỉ?

Thiên Nghĩa hơi bất ngờ rồi ngơ ngác một hồi lâu rồi gật đầu:

- Vậy ra Đình Long tiên sinh cũng đã quen biết Nhất Trung từ lâu rồi à!

- À không! Tôi chỉ mới gặp mặt tên cương thi đáng ghét này dạo gần đây thôi.

Nói rồi Đình Long cười lớn làm cho không khí cũng bớt căng thẳng đi phần nào trong sự ngỡ ngàng của ngày đầu gặp nhau. Tất cả bắt đầu cùng ngồi vào bàn và trò chuyện, sau khi chào hỏi qua lại, họ còn hỏi về công việc rồi thì cuộc sống... Nói đoạn Nhất Trung mới sực nhớ:

- Thôi chết! Ngay giờ lo nói chuyện mà quên rằng hôm nay mời anh đến để xem tình hình của Tuệ Như ra sao rồi nữa Đình Long!

Đình Long vỗ bàn một cái rồi lật đật chạy vô phòng của Nhất Trung liền ngay sau đó để bắt mạch cho Tuệ Như, Thiên Nghĩa cũng theo đó mà vào trong thăm cô.

Đang vừa lúc bắt mạch xong, Đình Long nâng nhẹ nhàng tay của Tuệ Như đặt lên bụng rồi từ trong túi rút ra một lá bùa, nhìn bề ngoài cũng giống như những loại bùa thông thường thôi nhưng ngay sau khi Đình Long đốt nó trên tay bằng lửa do nội khí tích tụ từ lòng bàn tay xong thì anh mới huơ bàn tay đó quanh người với kết ấn Thần Lực, bàn tay được kết ấn ánh lên một thứ ánh sáng màu vàng, khi bàn tay kết ấn đó đi đến đâu cả người của Tuệ Như hồng hào tới đó, Nhất Trung cũng không hiểu cho lắm nhưng anh nhận thấy rằng nhịp tim của cô ấy cùng từ đó mà dần dần ổn định hơn. Ban đầu anh cũng không nghĩ rằng cơ thể Tuệ Như lại yếu đến như vậy, chỉ bị dọa một chút mà cô đã ngất đi đến nỗi kiệt sức rồi.

Sao khi mọi thứ ổn thỏa thì tất cả lại trở ra ngoài phòng khách.

Thiên Nghĩa dặn Nhất Trung:

- Giờ anh mau ra tiệm thuốc tây ngoài đầu đường mà mua một ít thuốc đề kháng đi, tôi nghĩ là nó sẽ có ích cho cô ấy ngay lúc này.

- Ừm... vậy cậu ở đây với Đình Long nhé!

Cả hai người còn lại nhìn Nhất Trung rồi mỉm cười. Lúc này chỉ còn lại hai người đàn ông, không khí như ngọt ngào hơn khi cả hai đều thăm dò động tĩnh của nhau, dù không có ý đồ ác ý nhưng dường như giữa hai người luôn đề phòng kẻ lạ mặt.

Hóp một ngụm trà trên bàn Đình Long bình thản nói:

- Cậu đừng nhìn tôi như vậy chứ! Tôi chẳng có ý đồ gì đâu, chẳng qua là tôi có nhã ý muốn thu nhận Nhất Trung về làm đệ tử đạo gia mà thôi.

- Anh nghĩ rằng Nhất Trung sẽ đồng ý điều đó sao?

- Tất Nhiên là không mong chờ gì nhiều nhưng nếu được thì quá tốt.

- Anh không nghĩ rằng với một cương thi như Nhất Trung là điều khó khăn khi tiếp xúc với những món đồ vật như bùa chú hay sao?

Đình Long lại cười:

- Hừm... vậy ra là cậu vẫn chưa biết gì rồi, ai bảo với cậu là cương thi không thể trở thành đạo sĩ kia chứ □ trên đời này không gì là không thể cơ mà, nhưng nếu để giải thích cho cậu nghe thì chắc phải mất ba ngày thì mới kể xong mất. Nhưng nếu Nhất Trung đồng ý chịu học đạo thuật thì tôi sẽ tặng cậu ấy một đôi găng tay để có thể cầm được những món đồ của đạo sĩ như kiếm gỗ đào, lệnh phủ hay đại loại là những vẫn có linh khí mạnh.

- Anh có chắc chứ? Vậy anh tính khi nào mới thu nhận cậu ta?

Đình Long gầy đầu bối rối:

- haizz... thiệt sự ra thì tôi cũng chưa tính nhận hẳn liền được vì ngoài kia vẫn còn tên cương thi chột mắt, người anh em cùng dòng tộc với Nhất Trung mà ngay cả cậu ta cũng không biết đang lộng hành khắp thành phố.

Thiên Nghĩa không khỏi ngạc nhiên khi nghe Đình Long nói về điều đó, giờ thì anh cũng đã biết vì sao nhìn tên cương thi với bên mắt ánh xanh đó lại có nét giống Nhất Trung đến như vậy, nhưng trong lòng anh lại bắt đầu khó hiểu vì nếu hai người đó có chung dòng tộc vậy thì chẳng phải đều ở nên Trung Hoa cả sao? Vậy thì cái tên đó qua Việt Nam bằng cách gì và tại sao hẳn lại đến được thành phố này... mọi thứ lại quay cuồng trong đầu Thiên Nghĩa.

Đình Long vội nói chen vào dòng suy nghĩ của Thiên Nghĩa:

- Thôi cậu đừng suy luận chi nữa, để tôi nói ngắn gọn cho cậu hiểu như thế này này. Đầu tiên xuất thân của gia tộc Lạc Gia là ở bên tàu và cả đạo pháp của tôi cũng vậy, ban đầu Lạc Gia là một dòng tộc lớn nhưng họ là người thường cả thôi chứ không ai là cương thi đâu mãi cho đến gần nửa triều Thanh thì đứng đầu gia tộc đời thứ hai người đó có tên là Lạc Nhất Lang vì được vua ban lệnh phải đi tìm thuốc trường sinh bất lão để giúp cho vua có thể sống lâu mà trị nước và cũng vì không muốn nước rơi vào tay của kẻ khác, sau một quãng thời gian dài cuối cùng thì Lạc Nhất Lang cũng tìm được bí quyết

bất tử, đó chính là trở thành cương thi nhưng ý chí mỗi người mỗi khác, nên khi trở thành cương thi Nhất Lang không thể kiềm chế được cơn đói mà thẳng tay tàn sát cả gia tộc của mình, cũng từ đó mà Thiên Kiếp phải mới hình thành ngay sau đó và quyết thu phục hết đám cương thi của gia tộc họ Lạc này. Nhất Trung và tên cương thi chột mắt kia có lẽ là con cháu đời sau của gia tộc nhưng để trở thành cương thi thì đó vẫn là mặt mà tôi không thể nói cho cậu nghe hết được. Sau hàng thế kỷ, trải qua mấy đời thì Thiên Kiếp mới lạc trôi qua được biên giới Việt Nam, còn riêng Lạc Nhất Trung thì tôi nhớ năm đó chắc cậu cũng có xem ti vi và biết được cậu ta qua đây như thế nào rồi nên tôi cũng không nói thêm nữa.

Sau những gì mà Đình Long kể cho Thiên Nghĩa nghe thì cuối cùng anh cũng đã dần hiểu rõ mọi chuyện hơn, anh trầm ngâm suy nghĩ (nếu mình biết gia thế của Nhất Trung sớm hơn thì tốt quá rồi).

Sau cuộc nói chuyện đó thì Nhất Trung cũng vừa về tới, trong phòng Tuệ Như cũng ho sặc sụa vang ra tới phòng khách cho nên cả ba người đàn ông cũng đột ngột chạy vào phòng chăm sóc cho cô gái duy nhất trong nhóm. Lúc này Tuệ Như đã tỉnh và bình phục nhiều nhờ thuốc và linh phù của Đình Long đưa cho.

-tốt quá rồi, cô làm cho tôi và Thiên Nghĩa một lần nữa lo lắng nữa đó có biết không...

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Độc Lục Nhãn Cương Thi Vương

Trở về sau cơn hôn mê dài dằng dặc đó Tuệ Như luôn thấy cơ thể mình có nhiều thay đổi, ban đầu cô nghe thấy những âm thanh lạ ở khắp mọi nơi, khi thì nhìn thấy những bóng người mờ ảo lơ lửng quanh nơi cô đứng, cho đến khi cô nói chuyện này cho Nhất Trung nghe thì cũng vì chuyện đó mà Nhất Trung lo cho cô rồi cứ tìm Đình Long xin chỉ dẫn, riêng Đình Long đã sớm biết sự tình của Tuệ Như rồi vì ngay sau khi tỉnh lại Đình Long nhận ra một điều rằng kinh mạch của Tuệ Như đã có chút thay đổi, anh còn nhìn thấy được vàng sáng trên trán của cô phát ra một nguồn năng lượng kì lạ nên anh cũng đoán biết là gì rồi, Đình Long khuyên mọi người đừng lo lắng bởi những biểu hiện đó theo anh là điềm tốt.

Quay trở lại công cuộc truy lùng tên cương thi mất chột, Đình Long đã lên hẳn một kế hoạch rất chi tiết về vụ này... như đã tính sẵn nên mọi người cứ thế mà làm theo sự chỉ dẫn của Đình Long.

Đúng vào cái đêm rằm của tháng sáu, nhóm bốn người bao gồm Nhất Trung, Đình Long, Thiên Nghĩa và cả Tuệ Như đều đã có mặt ở trên sân thượng của khu chung cư tại Bình Hưng Hòa để tiến hành gọi hồn tên cương thi chột mắt ấy, dù rằng cả Nhất Trung và Thiên Nghĩa đều không cho Tuệ Như đi cùng nhưng do Đình Long gạt bỏ và đích thân mời Tuệ Như đi vì biết chắc chắn cô ấy sẽ giúp được gì đó.

Một đạo đàn được chuẩn bị sẵn ngay trên sân thượng của toà nhà cao 6 tầng lầu, tất cả mọi người đều đứng cách năm mét để quan sát Đình Long niệm chú, đến lúc chuông đồng hồ điểm đúng 8 giờ tối, khung giờ vừa đủ để tiến hành mời dụ tên cương thi kia ra mặt mà đối chất thì trên tay Đình Long cầm thanh Thiên Kiếp châm của tên cương thi kia tự trích máu nhỏ lên đó vài giọt, Thiên Kiếp sáng lên một màu lục nhè nhẹ rồi rung chuyển trên tay Đình Long, cùng lúc đó anh bắt đầu thủ ấn mà khấn.

-Con lại từ phương trời, con lại Thái Thiên đạo trưởng, con là Đình Long, đệ tử chân truyền của Thiên Kiếp giáo, kính mong sư tổ tiếp thêm sức mạnh để mà gọi hồn của cương thi Lạc gia chủ nhân của chiếc Thiên Kiếp châm mà con đang cầm trên tay này...

Vừa dứt câu! Ngọn gió lớn thổi mạnh làm thổi bay cả những lá bùa đang bày biện sẵn trên đạo đàn của Đình Long đi tứ tán. Tiếng bước chân nghe rõ mồn một, nó cứ “huỳnh huỳnh” như đoàn điều quân vậy, rồi trong chớp mắt đã thấy tên cương thi mất chột đứng đối diện Đình Long rồi, đêm đó hẳn không hề đi một mình mà có tận 3,4 con ma thần vòng mà hắn ta thu phục được cứ bay xung quanh hắn như bảo kê.

Trong nhóm hầu như ai cũng thấy, rồi Tuệ Như quay sang hỏi:

-Này Thiên Nghĩa, anh có thấy gì không?

-Thấy gì là thấy gì?

-Xung quanh tên cương thi đó có rất nhiều thuộc hạ đang bay quanh hắn!

Nghe nói thế cả hai người đàn ông đó là Trung và Nghĩa đều không khỏi ngạc nhiên khi nghe Như nói như vậy rồi trong lòng thầm nghĩ

(Lẽ nào sau chuyến đi dạo quanh địa phủ vừa qua nên cô mới thức tỉnh được Âm Dương Nhãn)

Những kiến thức này Thiên Nghĩa đều biết rõ nhưng anh cũng rất bất ngờ và nhận ra năng lực của cô ngay lúc này.

Lúc bấy giờ, tên cương thi mất chột nhìn chung quanh sân thượng một hồi lâu rồi cất giọng:

-Ồ thì ra là người gọi ta đến đó à!

Đình Long đồng dặc:

-Phải! Yêu nghiệt, đứng trước đệ tử Thiên Kiếp phải còn không mau cúi đầu mà hành lễ, lẽ nào ngươi không biết rằng gia tộc của ngươi đều đã dưới sự cai quản của bọn ta rồi sao?

-hừ... chuyện đó đã là của những thế hệ tồi tàn trước rồi, chính ngươi,... chính đạo phái của các người đã tiêu diệt hết toàn bộ dòng tộc của ta, suốt đời này ta vẫn sẽ TRẢ THU...

Đình Long nghiêm nghị đáp:

-Ngươi sai rồi! Gia tộc của ngươi lấy máu người làm chủ thể để hại người cho nên Thiên Kiếp mới ra tay mà hành đạo thôi, nhớ năm xưa trận chiến giữa ngũ đại trưởng lão và Lạc Thần Vương Gia vẫn còn dư âm ngời ngời, đều đó chứng tỏ rằng ta không bao giờ thắng chính, ngươi luôn cho rằng đạo phái của ta là xấu nhưng thử hỏi nếu không có Thiên Kiếp thì Lạc Gia còn hại bao nhiêu người nữa, những người trong gia tộc của ngươi đều được đạo phái của bọn ta phong ấn lại và được chôn kĩ càng tại vùng đất linh thiêng của đạo phái.

Và tất cả bọn họ đều tình nguyện bị phong ấn và nằm ngủ trong đó suốt hàng thập kỉ qua, chỉ còn lại mỗi mình ngươi và Nhất Trung trên trần thế này, riêng Nhất Trung dù sức mạnh đã đạt cảnh giới phế hồn Lăng Vũ nhưng cậu ấy chưa bao giờ làm hại đến người dân vô tội nào, hãy nghe lời ta... quay đầu là bờ, đừng chấp mê bất ngộ nữa, sẽ đến lúc ngươi phải chịu nỗi thống khổ của sự chết chóc mà ngươi gây ra.

Tên cương thi kia bắt đầu gầm rú lên một cách dữ dội, trong thời gian ngắn, cơ thể hắn như được cường hóa và trở nên to lớn và vạm vỡ hơn ban đầu, nhưng tốc độ thì không hề suy giảm. Hắn lướt tới ngang người Đình Long và tung ra một cú đấm mạnh đến nỗi phát ra tiếng gió rít, nhờ phản ứng kịp thời nên Đình Long đã kịp nhảy ra xa và phi vào người hắn ba lá bùa màu đỏ chói, lá bùa ghim chặt vào người khiến hắn không thể cử động được.

Về phía Nhất Trung thì trên tay đã đeo sẵn Trường Xung Thủ, cùng Thiên Nghĩa đứng che chắn bảo vệ trước mặt Tuệ Như.

Trong hoảng loạn Tuệ Như nhìn thấy những hồn ma bay quanh tên cương thi một mắt lúc này bây giờ đã và đang lao tới cô một cách rất nhanh, khi nó vừa kịp đưa tay ra nắm lấy Như thì ngay sau đó đã bị thanh Trường Xung Thủ đánh văng ngược trở lại và tan biến, còn riêng Thiên Nghĩa thì không thấy gì ngoài trận chiến giữa Đình Long và tên cương thi một mắt ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Sơ Cấp Thiên Kiếp Nguyên Ấn

Có lẽ giờ đây chỉ còn lại mỗi Thiên Nghĩa là người trần mắt thịt, cho nên mỗi cử động anh luôn đề phòng vì chẳng thấy thể nhìn thấy được con ma nào, riêng Tuệ Như thì cô lại thấy rõ mồn một.

Do tình thế là hôm nay có trăng tròn cho nên sức mạnh của Nhất Trung và cả tên cương thi một mắt kia được gia cường lên mạnh mẽ, chính vì điều đó mà những lá bùa của Đình Long không cầm chân hắn lâu được, nói đoạn... ở giữa trận chiến, Đình Long thay đổi chiến thuật và dụ tên cương thi một mắt chạy theo mình vào một con hẻm vắng người ngay bên dưới tòa nhà, Độc Lục Nhân thân thủ rất nhanh cho nên hắn sớm dễ dàng bắt kịp được Đình Long ngay sau khi anh chạy vào ngõ cụt của con hẻm.

Đứng sát chân tường, Đình Long khụy một gối xuống đất và tay phải để ra sau lưng, nhắm mắt lại và miệng bắt đầu lầm bầm. Ngay lúc đó Độc Lục Nhân nhìn anh không rời mắt.

-Đường cùng rồi! Để xem ngươi còn chạy đi đâu nữa, tên đạo sĩ thói nhà ngươi mau chết đi...

Vừa nói hắn ta vừa phi thẳng đến Đình Long với đôi răng nanh sắt nhọn, vừa kịp lúc hắn kề mặt sát người Đình Long thì ngay lập tức anh mở mắt ra chấp tay thành đường ấn.

“Bát Quái Long Hình Quyền”

Nguồn sung lực phát ra từ giữ bàn tay đẩy Độc Lục Nhân văng ra một khoảng cách khá xa khiến hắn ôm mặt kêu đau, thu chiêu về Đình Long thở hổn hển vì nội năng tiêu hao quá nhiều sau chiêu thức vừa rồi, trong giây lát Độc Lục Nhân gượng dậy và khai mở Ấn Chú ngũ hành trên tay.

“Sơ Cấp Mộc Hành Ấn”

Hình xăm trên tay của Độc Lục Nhân sáng rực lên một màu xanh lá, vòng khí lưu bao quanh cơ thể bốc hơi thành những luồng không khí có màu xanh kì lạ, mặt đất rung chuyển.

-Thôi Chết! Đó là nguyên ấn của Thiên kiếp châm lúc giao ước đây mà, không ngờ rằng hắn chỉ mới lĩnh ngộ được Sơ Cấp Ngũ Hành Ấn thôi mà đã có khí lưu bao quanh rồi, đều đó cho thấy hắn đã tập luyện và sử dụng Thiên Kiếp châm của đạo phái rất thành thục rồi thì phải... haizz xem ra trận này khó nhằn đây...

Độc Lục Nhân đứng vững hiên ngang cười lớn:

-hahaha... ngươi sợ rồi phải không, chắc chắn là ngươi không nghĩ rằng ta đã mở được nó có phải không? Ta đã luyện nó từ rất lâu rồi và phải cấp bách lắm ta mới dùng đến nó bởi vì...

-Bởi vì sau khi dùng chiêu đó thì ngươi sẽ phải bị tê liệt tứ chi suốt 24h vì cơ thể vận động quá giới hạn chứ gì!

-ừ... tên nhãi nhép nhà ngươi cũng có kiến thức thâm sâu đấy.

Đình Long nhếch môi:

-Nhìn ta như thế thôi chứ so với Mã Tiểu Linh của Long Tộc cũng không kém mấy đâu.

-Im đi, ta không muốn nghe nhà ngươi tự tin như vậy nữa, đỡ lấy...!

Nói rồi hần rầm một tiếng vang trời đất, rung chuyển cả mặt đất chỗ Đình Long đang ngồi tựa lưng vào tường.

Cùng khoảng thời gian đó, ở phía ba người Nhất Trung, Thiên Nghĩa và Tuệ Như đều vẫn còn đứng trên sân thượng của khu chung cư 6 tầng đó mà đối đầu với đám ma Thần Vòng, chúng cứ bay quanh quần quanh chỗ ba người đứng, Nhất Trung và Thiên Nghĩa đều đứng che người lại làm lá chắn cho Tuệ Như, trong lúc hỗn loạn Như nảy ra một ý kiến.

-Này hai người nghe đây! Em bảo hai người hướng nào thì hai người cứ tung chiêu mà đánh ở đó nhe.

Hai người gật đầu lia lịa, một người cầm Trường Xung Thủ có khắc Xá Lợi trừ yêu và một có côn được yểm bùa của lão Thiên, tình thế lúc đó dù rằng có vũ khí nhưng địch là âm hồn cho nên ngoài Nhất Trung và Tuệ Như ra thì chỉ còn mỗi Thiên Nghĩa là luôn đề phòng mọi thứ nhưng không thể nào đánh được vì anh chẳng có đối tượng nào trong tầm mắt cả.

Bất ngờ từ trên cao những vong hồn tụ hợp lại ném những ngọn lửa xanh xuống chỗ Tuệ Như.

-Tuệ Như! coi chừng...

Vừa hét to Nhất Trung quay người ra trước Tuệ Như và dùng Trường Xung Thủ đỡ những quả cầu lửa ấy, Thiên Nghĩa chỉ thấy những ngọn lửa từ khoảng không vô định xuất hiện và dội thẳng xuống đầu Nhất Trung mà thôi. Không để mất tập trung, Như cũng cố gắng hết sức theo Nhất Trung.

-ở góc 3 giờ đó Thiên Nghĩa!

Nghe thấy thế nên Thiên Nghĩa cũng làm theo, anh lấy từ bên hông ra một cây súng ngắn đã nạp đầy đạn có bọc bùa của lão Thiên, anh giơ tay về hướng 3 giờ cứ thế mà bắn liên tục mấy phát. Những viên đạn bắn ra từ cây súng của Thiên Nghĩa có viên thì trật có viên thì xuyên thủng một hai con, chúng bị thiêu cháy ngay sau đó.

Vừa vui mừng thì không hiểu sao lại có thêm một đám âm hồn khác đến tiếp viện, khiến cho tình hình càng thêm rối rắm, Tuệ Như mặt nghiêm trọng nói với Thiên Nghĩa.

-Anh còn đủ đạn không?

-Đề làm gì?

-Chúng đông hơn em nghĩ rồi đó!

Câu nói đó cũng khiến Thiên Nghĩa lo không kém gì Tuệ Như, nhưng bù lại nó lại là những thông tin tình báo quan trọng của trận đánh mà anh cần nên biết để tìm cách đối phó với bọn chúng.

Bạn đang đọc truyện *Thị Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Mưu trí hơn người

Trận chiến đã kéo dài đến tận 2h sáng, cũng may mắn là nơi mà bọn họ đang giao tranh cũng vắng vẻ và không có ai qua lại, những phi vụ như thế này thường được Thiên Nghĩa báo cáo lại cho cấp trên trước đó và đều được sự ủng hộ nhiệt tình của cả đội, bởi vì họ cũng biết và tin tưởng vào những chuyện có hơi hoạn đường như thế này.

Quay xuống dưới con hẻm quen thuộc, Đình Long và Độc Lục Nhân đã đánh nhau rất quyết liệt, mọi thứ xung quanh dường như đều đổ nát và không

còn nguyên vẹn do những đợt xung chấn của Độc Lục Nhân gây ra. Đến đoạn trả đòn, Độc Lục Nhân đứng chồm người về phía trước, đôi tay dường như là bình thường nhưng khi nó vừa chạm vào vách tường thì những tiếng ken két cũng phát ra đến sồn gay óc, hần bước từng bước đến Đình Long mà những khí lưu bao quanh hần cứ đè nén không gian quanh hần tạo thành những vết nứt mỗi khi hần đi ngang qua, rồi trong bất giác hần dậm mạnh xuống đất một phát lồm cồm rồi phóng như chớp đến Đình Long, trong thời gian một phần ngàn giây đó Đình Long chỉ vừa kịp đặt một lá bùa màu đen xuống đất cùng cùng với một tay thủ "Địa Ấn"... khi Độc Lục Nhân lao tới thì một tiếng động mạnh phát ra, đất đá nát vụn vì cú va chạm vừa rồi của hần quá mạnh. Cứ tưởng chừng như đã giết được Đình Long vì hần thấy có một vết máu ngay chỗ hần vừa đánh thì tron đám bụi đất Đình Long đứng hiên ngang ngay trên một phiến đá đang bay lơ lửng trên không, lúc này Độc Lục Nhân không khỏi bất ngờ với đòn đánh lúc nãy vừa rồi của hần thì so về độ chính xác lẫn tốc độ thì dù là đạo sĩ với đạo hạnh ba mươi năm cũng khó mà tránh được chứ nói gì đến một tên đạo sĩ còn trẻ như Đình Long.

Độc Lục Nhân ngay lúc này mới nói:

-Hừ... không ngờ lại có một tên đạo sĩ có phản ứng nhanh đến như vậy, người chính là người đầu tiên né được chiêu vừa rồi của ta đó.

Đình Long nhìn hần rồi cười tươi đáp lời:

-Người đừng bao giờ khinh địch như vậy chứ! Đứng ở địa hình chật hẹp như vậy thì vốn dĩ ta đã hạn chế được khá khá bản năng thiên phú về tốc độ của người rồi, dù là vận tốc ánh sáng thì người cũng chỉ là một con rùa so với đạo thuật của ta mà thôi.

-Người đừng xem thường tốc độ của ta... hừ...

-khoan khoan! Đừng nói vội, ta sẽ phân tích cho người nghe nhé, đầu tiên ta dụ người đến đây thì vốn dĩ nơi này đã được bao quanh bởi một trận pháp ta cất công chuẩn bị trước đó, vừa là kết giới ngăn cách người và thế giới bên ngoài và cũng vừa là một trận pháp hạn chế sức mạnh của người.

Nói đến đây! Độc Lục Nhân mới giật mình nhìn xung quanh, đúng là môi trường quanh hần không khí bị dồn nén lại và bám lấy cơ thể của hần khiến hần trở nên chậm chạp hơn mà không hề hay biết, cùng với đó là sương mù do chiêu Sơ Cấp Ngũ Hành Ấn của hần tỏa ra nên cũng đã hạn chế một phần nào tầm nhìn từ hần đến Đình Long.

-Ta không ngờ là người đã tính toán từ trước, nhưng làm sao người có thể tránh được vì quanh người đã là đường cụt thì với sức công phá vừa rồi thực chất là không thể nào tránh được dù chỉ là một phần cơ thể?

-Trong khi người vận sức thì ta đã sớm thủ ẩn và để lại một lá linh phù để dưới đất, mượn sức mạnh của Thổ Thần để tạo ra một bức tường phòng thủ cùng với một bệ phóng dưới chân, những đồng đất đá nát vụn vừa rồi là do chiêu của người làm cho bức tường phòng thủ ấy vỡ ra mà văng tứ tán. Haizz... ngắm nghĩ một bức tường dày khoảng 50cm thế kia mà còn vỡ vụn thì nếu ta mà không kịp thời tránh thì chắc đã tan xác mất rồi, đúng là kinh lực của đám cương thi các người cũng ghê gớm thật, chà trách sao sư phụ hay nhắc hoài về mấy cái lý thuyết trừ ma cương thi của lão.

Không vòng vo nữa, Đình Long chỉ tay về lên không khí một lệnh phù, cần tay trích máu quẹt chấm vào mu bàn tay một điểm rồi quán thêm một đạo bùa quanh cổ tay khiến cho cánh tay đó của Đình Long phát ra một vàng sáng nho nhỏ, từ đó anh thu người rồi phóng xuyên qua màng lệnh phù trên không khí hồi nãy, cứ thế mà tiến đến Độc Lục Nhân rồi đáp cho hần một cú đấm thẳng vào mặt. Cú đánh với uy lực mạnh nên đã hất văng Độc Lục Nhân bay thẳng vào tường nhà cách đó một khoảng cách khá xa nhưng vẫn nằm trong phạm vi trận pháp, bức tường mà hần va vào cũng đổ sập và đè hết lên người hần trong lớp bụi dày đặt.

Đình Long cẩn thận thu tay về, loáng thoáng anh lại thấy trong đồng hồ nát ấy Độc Lục Nhân lại cố gượng dậy trong khó khăn, hần thở phì phò vì cú đánh vừa rồi khiến hần hao tổn nhiều sức đề đỡ, hần thầm nghĩ nếu so về lực đánh vừa rồi của Đình Long thì ắt lực đánh ấy cũng phải trên ba bốn vạn cân thì mới đủ khả năng làm tổn thương đến cơ thể của một con cương thi ở cấp Nhị Khái như Độc Lục Nhân.

Trong khi hần còn đang loay hoay suy nghĩ trong một mõi thì Đình Long lên tiếng:

-Người ngạc nhiên với cú đánh vừa rồi của ta sao? ~ ~ Chẳng có gì lạ đâu, bùa của ta thiên về tấn công vật lý, và lại ta đã có tính sơ qua về những móc vật lý có thể đối phó được với người rồi, để xem nào... hình như sư phụ có nói về các cấp bậc của cương thi trong này thì phải?...

Vừa nói Đình Long lấy trong túi ra một quyển sách, anh lúi húi lật từng trang một.

-À rồi rồi! Có rồi, có ghi đây này.

"cương thi sơ cấp, loại cương thi không có suy nghĩ và sức đánh là yếu nhất.

Tiếp theo là Nhị Khái cương thi với khả năng đặc trưng của thuộc tính ngũ hành.

Tiếp đến là bậc cương thi trung cấp, hay còn được gọi là Lăng Vũ, thừa kế phê hồn đặc trưng mà chỉ riêng bậc này mới có, sức mạnh ra sao thì đợi người đánh với Nhất Trung thì người sẽ rõ.

Còn bậc cao hơn nữa là cương thi Kinh Lăng Vũ, cấp này với một tên cương thi như người thì không bao giờ đạt tới được vì người không có tư chất đâu!

Cấp bậc cuối cùng là Cương Thi Quý, hay còn gọi là Cương Thi Vương, cấp bậc này đã có thể vượt ra khỏi tam giới và không bị ai quản thúc nữa, uy lực thì có thể sánh ngang một Bán Thần rồi!"

-Hừ! Khá khen cho một tên đạo sĩ thôi nhà người lại có thể phân tích sức mạnh và điểm yếu của ta một cách nhanh đến như vậy.

Quyển 2 - Chương 15: Kẻ mang hai dòng máu

Khi trận chiến đang đến hồi kết thúc, lúc này bên phía ba người Trung, Nghĩa và Như đều đang rất khó để xoay sở vì lũ ma Thần Vòng quá đông, bọn chúng bao vây cả một vòng tròn quanh chỗ ba người đang đứng, cách vài phút thì lại có một con bay đến tấn công, cũng may là nhờ Tuệ Như làm đôi mắt cho Thiên Nghĩa nên không mấy khó khăn khi anh vun cùn đánh trúng được đám ma đó. Biết là không thể cứ phòng thủ như thế hoài được cho nên Nhất Trung đành phải bạo phát tiềm năng cương thi trong cơ thể của mình, anh cất thanh Trường Xung Thủ, anh đứng yên trong vài giây... đột ngột đôi mắt đen thường ngày lập tức chuyển sang màu đỏ rực, móng tay mọc dài bất thường cùng với đôi răng nanh nhọn hoắt, từ chỗ ba người đang đứng Nhất Trung phóng thẳng đến đám ma Thần Vòng mà cấu xé chúng như những miếng mồi ngon, mặc cho đám ma ấy cố vùng vẫy khi bị anh bắt được, bản thân Tuệ Như đứng ở dưới xem nhưng vẫn không hiểu được tại sao anh ấy lại có thể chạm được vào đám hồn ma vất vưởng ấy được nữa.

-Dường như đám ma này không cùng đẳng cấp với Nhất Trung thì phải?

Thiên Nghĩa đứng nhìn Nhất Trung đánh trong sự kinh ngạc, cứ thế mà Thiên Nghĩa được dịp nhìn lại cách mà Nhất Trung đánh. Lúc đang mê mê xem Nhất Trung đánh thì ở đâu đó một con ma từ ngoài bay thẳng đến chỗ Thiên Nghĩa mà bắt hồn, trong khoảnh khắc đó Tuệ Như chỉ kịp nói:

-Thiên Nghĩa! Coi chừng...

Cô đưa thân mình ra đỡ lấy đòn đánh ấy cho Thiên Nghĩa và bị hất văng vào thành sân thượng ngã xuống dưới, may là Thiên Nghĩa cũng phản ứng nhanh mà nắm lấy đôi tay của Tuệ Như kịp thời.

-Cố lên Tuệ Như!, hãy nắm chặt lấy tay tôi, tôi sẽ kéo cô lên.

Lúc này từ trên cao nhìn xuống, Nhất Trung thấy Tuệ Như sắp rơi xuống bên dưới tầng lầu, không khỏi tức giận anh gầm lên một tiếng kinh người, đám ma quanh anh lập tức tan biến trong không khí.

"phệ hồn Lăng Vũ - Nhập"

Đôi cánh dơi rộng từ phía sau lưng mọc ra, anh bay lượn một vòng trên không rồi mau chóng đáp xuống đưa Tuệ Như lên khỏi bờ tường. Anh tiếp đất từ từ và đặt Tuệ Như xuống đất.

-Cô không sao chứ? Tuệ Như.

Anh cố gắng lay người Như nhưng cô ấy đã bất tỉnh do đòn đánh vừa rồi cô đã đỡ cho Thiên Nghĩa, lúc này anh ta cũng buồn xoa và cảm kích khi biết mình được Tuệ Như cứu một chương.

Nhất Trung thu phệ hồn trong người lại và trở lại trạng thái bình thường, anh cõng Tuệ Như trên lưng và cùng Thiên Nghĩa đi xuống tầng trệt của tòa nhà để gặp Đình Long.

Ngay lúc này đây, trong con hẻm ấy chỉ có mỗi hai người đó là Đình Long và Độc Lục Nhãn, trời thì gần sáng nên hẳn biết chắc rằng thời gian của hắn không còn lâu nữa, vì thông thường cương thi hay ma cà rồng đều sợ ánh sáng mặt trời cho nên mỗi khi ra đường hắn thường trùm kính người, ánh sáng cũng ảnh hưởng không ít đến sức mạnh của hắn cho nên nhân cơ hội đó Độc Lục Nhãn đã dốc toàn lực vào chiều cuối cùng để đánh với Đình Long.

Lúc bấy giờ đôi mắt của hắn đã sáng rực một màu xanh lục, nhìn Đình Long không chớp mắt. Về phía Đình Long cũng đã thấm mệt nên lần này anh quyết định là phá đi Thiên Kiếp châm của hắn, anh lấy trong túi ra một vật vô cùng quen thuộc, Độc Lục Nhãn không khỏi bất ngờ khi biết món đồ mà hắn làm rơi lần trước đang nằm trên tay Đình Long.

"Cạch"

Thanh Thiên Kiếp châm bị bẻ gãy làm đôi trong sự ngỡ ngàng của Độc Lục Nhãn.

-Người... người dám làm vậy với bảo vật của đạo phái nhà người à?

Đình Long quệt mồ hôi nhễ nhại trên gương mặt đã lấm lem bụi đất, đứng vững vàng nhìn thẳng vào Độc Lục Nhãn và nói:

-Đúng vậy! Đúng là bảo vật bốn phái, bảo vật gia truyền, bảo vật của dòng đạo phái của ta nhưng... nếu kẻ sở hữu là một tên cương thi coi thường đạo lý, có ác tâm tiêu diệt loài người như người thì dù bảo vật này bị hủy trên tay ta đi nữa thì ta nghĩ rằng sự tổ cũng không trách phạt ta đâu.

-Người! Người thật quá lắm...

Độc Lục Nhân tức giận được một lúc thì tự dung hấn tay đổi tâm trạng và cười lớn.

-hahaha... oắt con, cậu còn non lắm, xem ta có gì đây!

Nói rồi hấn tiếp tục lấy ra một thanh Thiên Kiếp châm khác, Đinh Long cũng tròn mắt mà nhìn vào thanh Thiên Kiếp châm đó mà thảm nghĩ.

(Không ngờ rằng hấn lại có những hai thanh Thiên Kiếp châm, thảo nào mình đã phá đi Thiên Kiếp châm vừa rồi mà hình xăm ngũ hành của Thiên Kiếp trên tay hấn lại không biến mất!)

Lần này không như lần trước nữa, hấn lại kích hoạt nguyên ấn trên tay và khai mở Thiên Kiếp mộc hành ấn sơ cấp, tiếp đến hấn dùng chính Thiên Kiếp châm mà trích máu của hấn ra, thanh Thiên Kiếp được máu của Độc Lục Nhân ngấm vào bắt đầu rung lên và hóa thành một cây chùy dài hơn một thước và vô cùng nặng.

-Đây chính là vũ khí bổn mệnh mà ta có được, ngươi thấy sao hả?

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Bí cấp linh phù tái xuất

Trong tình thế như vậy, Đinh Long biết chắc rằng nếu tấn công cận chiến với hấn như những đòn vừa rồi thì nguy cơ bị hấn đánh cho trọng thương là rất cao chứ huống hồ gì đó lại là một cây vũ khí bổn mệnh được luyện từ Thiên Kiếp châm, bản thân anh cũng không tin được là Thiên Kiếp châm lại còn có thể hóa thành vũ khí bổn mệnh cho chủ nhân của nó nữa, Đinh Long chắc ngẫm trong đầu.

(Liệu nó còn có thể làm được những gì mà mình chưa biết nữa hay không?... haizz... quả chùy đó ít nhất cũng trên năm vạn cân mà hấn lại có thể nhất bổng lên rồi múa như vũ bão thế thì uy lực của nó chắc rất là khó lường đây!... mình phải làm sao đây?)

Độc Lục Nhân trừng mắt nhìn Đinh Long:

-Ngươi đang làm bầm cái gì đó, bộ... sợ rồi à...hahaha

Nói rồi hấn ta cười lớn, làm cho không khí quanh đó trở nên ngột ngạt hơn. Không chờ đợi lâu hơn được nữa Độc Lục Nhân quyết định chớp lấy thời cơ mà giết chết Đinh Long, hai tay hấn nắm chặt cây chùy và chạy thật nhanh tới bổ lên đầu Đinh Long.

Vừa kịp lúc Nhất Trung cũng đến và lập tức mở phe hồn Lăng Vũ bay tới chỗ của Đinh Long mà nắm thanh Trường Xung Thủ đỡ lại quả chùy nặng năm vạn cân ấy của Độc Lục Nhân, sức nặng của nó làm Nhất Trung phải khụy gối khi cây chùy vừa chạm vào vũ khí của anh, bên dưới chân Nhất Trung lóp đát đá cũng vì sức nặng của quả chùy ấy mà làm chân anh phải lúng xuồng cả mấy tấc.

Trong lúc đỡ đòn tấn công, Nhất Trung nghe thấy những tiếng rắc rắc phát ra từ thanh Trường Xung Thủ của mình. Đinh Long đứng phía sau hoảng hốt:

-Thôi chết! Trường Xung Thủ sắp vỡ ra rồi, Nhất Trung... mau thu bảo bối lại mà phòng thủ.

Nhất Trung không nghe mà cứ thế gầm một tiếng lớn lấn át cả tiếng nói của Đinh Long, anh vận hết sức mạnh mà đẩy cây đại chùy ấy ra. Nhưng càng đẩy thì Độc Lục Nhân lại cố đề lại bấy nhiêu, cho đến khi Trường Xung Thủ vỡ ra nát vụn, viên xá lợi văng ra khỏi vũ khí, cũng từ đó mà cây chùy va thẳng vào người Nhất Trung, sức nặng khủng khiếp đánh anh bay ra tích ở xa đến trọng thương và khiến cho đôi cánh phe hồn Lăng Vũ biến mất.

Nhất Trung ôm người thổ huyết, đối với một cương thi nếu đã thổ huyết tức là nội thương cũng phải rất nặng. Anh cố gắng gượng dậy nhưng không được, chuyện đến nước này Đinh Long đành phải xin phép tổ sư gia được dùng Bí học ngoại đạo phái của mình để có thể tiêu diệt được Độc Lục Nhân. Anh chạy đến đứng ngăn trước nơi Nhất Trung đang nằm mà chấp tay niệm chú.

“Cửu Văn Long Thiên Lệnh Phù - cấp cấp như luật lệnh - Trừ tà”

luồng hào quang bất ngờ bay thẳng đến Độc Lục Nhân, kịp lúc hấn cũng đưa Chùy ra đỡ nhưng sát lực quá cao khiến hấn bị chiêu vừa rồi đánh bật ra xa, Đinh Long tiếp tục dùng lại chiêu vừa rồi đánh thẳng vào ngực Độc Lục Nhân, xuyên qua cả người hấn... máu bắn ra từ ngực hấn, Độc Lục Nhân từ từ gục ngã dưới đất.

Thấy tình hình đã ổn, Đinh Long quay người lại đỡ Nhất Trung dậy điểm các nguyệt đạo trên người anh, lập tức máu ngừng chảy ra từ miệng anh từ nãy đến giờ.

-Cậu sao rồi Nhất Trung?

Lạc Gia vừa nằm vừa thở hổn hển:

-Tôi... tôi thấy đỡ hơn nhiều rồi.

-Mọi người đâu?

-Thiên Nghĩa đã đưa Tuệ Như vào bệnh viện rồi!

-Chuyện là thế nào vậy?...

-Chuyện... kể... ra dài dòng lắm...

Đang lúc hai người nói chuyện thì từ xa xa có một kẻ lạ mặt hắt đám võ cả trận pháp và mang Độc Lục Nhân đi mất.

Đình Long lúc này cũng kiệt sức nên không thể nào đuổi theo tên lạ mặt ấy được cho nên anh đành đưa diu Nhất Trung về nhà anh.

Phải mất vài tháng sau khi bình phục, mọi người mới tụ họp lại và cùng nhau bàn lại trận đánh lần trước, nhóm bốn người cùng ngồi giữa phòng khách trong ngôi nhà của Đình Long ở trong rừng Núi Cẩm, đang đoạn nói chuyện Đình Long lên tiếng:

-Trong khoảng thời gian qua tịnh dưỡng nội thương thì trong thời gian đó tôi đã có dò tìm tung tích của Độc Lục Nhân nhưng vất không tìm được, nhưng lại may thay là khoảng thời gian này cũng không thấy hấn lộ diện để hại người nữa, chắc có lẽ là do hấn đã trúng lệnh phù của tôi mà trọng thương không thể gây hại được nữa, nhưng không phải vì thế mà chúng ta lơ là công việc tìm và trừ khử tận gốc tên cường thi cuồng tính ấy. Bây giờ nhóm chúng ta có hai chuyện đó là một chuyện vui và một chuyện buồn, các cậu muốn nghe chuyện nào trước?

Cả ba người còn lại đều nhất trí là chuyện vui trước cho nên Đình Long mới trả lời tiếp:

-Chuyện vui đó là nhóm chúng ta giờ đây đã có thêm một người có khả năng tâm linh là nhìn thấy ma, ... do có lẽ sau khi trải qua cơn thập tử nhất sinh thì một phép màu kì lạ đã giúp Tuệ Như khai mở âm dương nhãn một cách kì diệu.

Tuệ Như ngơ ngác nhìn mọi người rồi mới sực nhớ lại mọi diễn biến trong trận đánh lần trước.

-À nhớ rồi!... ngay lúc đó bản thân em cũng không biết và không thể nào lí giải được tại sao em lại có thể nhìn được những thứ rờ rợn ấy nữa...

Tuệ Như che mặt lắc đầu, Thiên Nghĩa vội an ủi cô ấy:

-Thôi không sao đâu! Nếu ông trời đã ban tặng cho em một thứ như vậy thì em phải cố gắng mà phát huy nó chứ!

Tuệ Như không nói gì, quay sang nhìn Nhất Trung thì anh ấy cũng nhẹ nhàng gật đầu biểu lộ sự tán thành ý kiến đó của Thiên Nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Con Cáo Ở Rừng Núi Cẩm

Sau khi trở về từ trận chiến kinh điển ấy, Độc Lục Nhân được một kẻ lạ mặt đưa về một hang động bí ẩn, hấn được kẻ lạ mặt đặt nằm trên một cái giường làm bằng đá bằng phẳng. Lúc hấn vẫn còn mơ màng do nội thương thì lúc đó hấn mới biết được rằng người lạ mặt kia đang cứu và trị thương cho hấn.

Cho đến khi Độc Lục Nhân dần bình phục và tỉnh táo lại thì hấn mới thắc mắc mà hỏi người đã cứu hấn thoát chết.

-Thật ra thì... ngươi là ai? Tại sao lại cứu ta?

Người bí ẩn với một bộ áo choàng che kín người chỉ chừa lại mỗi đôi môi đỏ thắm hé lên hai chiếc răng nanh không bao giờ ẩn đi, hấn ta quay mặt đi và đáp lời Độc Lục Nhân:

-Ta tên là Đại Tùng, là một con Hồ Ly tu luyện trong rừng núi cẩm suốt ngàn năm qua, sở dĩ mà ta cứu ngươi thì cũng vì mục đích của riêng ta mà thôi!

-Vậy ngươi muốn gì ở ta?

Nói đến đây Đại Tùng cười gian xảo:

-hehehe... thật sự mà nói thì ta cũng chán ngấy cái việc suốt ngày phải ở trong khu rừng đó mà tu luyện chờ ngày đắc đạo thành tiên lắm rồi, ta nghe nói nếu có thể hút được linh khí của đạo sĩ thì ta sẽ sớm mau chóng được tu thành chánh quả, pháp lực tăng gấp bội.

-Có chuyện đó nữa sao? Ta chưa nghe bao giờ...

-Ta cũng không chắc nên mới tìm cơ hội mà xử lí tên Đinh Long đó đây, thấy hắn suốt ngày cứ giảng đạo lí cho yêu ma bọn ta nghe đến phát ốm, những thứ đạo lí giả dối, nếu những lời nói có thể thức tỉnh được lòng người thì trần gian này đã không tối tăm, đơn giản cũng một phần vì ta muốn đặt cược mình cho thế hệ tối tăm như người với hy vọng rằng cả hai ta sẽ cùng nhau hợp tác mà đánh bại kẻ thù chung của chúng ta.... người thấy sao?

Độc Lục Nhân do dự một hồi lâu, hắn suy nghĩ trong đầu (nếu mình được con cáo này giúp sức cho một tay thì cũng là điều quá tốt, chứ huống hồ gì hắn cũng là hồ ly ngàn năm... công lực chắc là không tồi)

Nghĩ đến đó, Độc Lục Nhân mới vội gật đầu mà đồng ý.

-Thôi được! Ta đồng ý, dù sao ngươi cũng cứu ta một mạng nên lần này ta hợp tác với ngươi một phen vậy.

-hahaha... tốt, ngươi cũng biết lí lẽ rồi đấy.

Nói rồi Đại Tùng bước ra ngoài và một lát sau quay trở lại trên tay còn mang về thức ăn cho Độc Lục Nhân để giúp hắn mau chóng bình phục, bởi lẽ không có điều gì có thể ngăn cản nỗi quyền năng mà máu người có thể ban cho một con cương thi cả.

Đại Tùng đặt xác chàng trai ấy để trước mặt Độc Lục Nhân, ánh mắt nhướng lên như ra hiệu rằng hãy xoi cạn cái nguồn sinh mệnh có trong người của thằng con người khờ khạo ấy. Trong ngõ ngách Độc Lục Nhân thần nhiên nói với Đại Tùng rằng:

-Lần sau nếu ngươi có cho ta ăn thì hãy đem một cô gái về đây, ta không thích máu của những tên đàn ông phạm tục này bởi vì nó khiến ta phát ngán.

Vừa nghe xong, Đại Tùng cười lớn:

-Hahaha... được, được... nhưng sẽ không có lần sau đâu, khi người hồi phục được thì hãy tự đi mà kiếm ăn một mình người đi, riêng ta cũng phải lo cho ta nữa chứ, trong cái hàng quán ở thành phố này có thể nói là có khá nhiều gà tươi ngon để cho ta no nê hơn là máu người như người đấy.

-Con cáo nhà ngươi không sợ H5N1 sao?

-hahaha, ngươi có bao giờ nghe con cáo mà bị H5N1 bao giờ chưa?

Sau cuộc nói chuyện đó Độc Lục Nhân không nói gì nữa mà quay sang nhìn tên đàn ông với một ánh mắt xanh sâu thẳm, còn Đại Tùng thì kiểm chặt người tên đàn ông kia trong khi hắn vẫn còn đang cố gắng chống cự trong tuyệt vọng, đến lúc nhập tiệc... Độc Lục Nhân từ từ chìa ngón tay lên cổ tên đàn ông và quẹt ngang thật chậm, vết rách chạy dọc theo chỗ ngón tay mà hắn vừa lướt qua, máu chảy dần dần ướt cả áo của người đàn ông kia, đôi mắt anh ta trợn trắng, thở thoi thóp, và rồi đến lúc chịu không được nữa Độc Lục Nhân mới nhảy bổ vào người đàn ông và bầu vú anh ta mà hút cạn máu, người đàn ông giật giật mỗi khi Độc Lục Nhân nhướng người lên hút lấy hút để những giọt máu còn nóng hổi trong người tên đàn ông ấy, hắn hút đến khi chỉ còn lại một cái xác tro xương, teo tóp lại như một cái xác khô thì hắn mới dừng lại và quẹt tay ngang miệng há hê với bữa ăn hôm ấy.

Độc Lục Nhân đã phải ở trong hang động bí ẩn đó mà tịnh dưỡng suốt hàng tháng trời mà không thể nào tự ra ngoài kiếm ăn như lúc trước được, điều đó đã khiến hắn tin rằng thực lực của thằng nhóc đạo sĩ tên là Đinh Long, thuộc dòng Thiên Kiếp phái kia cũng không phải là dạng tầm thường, bản thân hắn cũng không ngờ rằng ngay cả khi có vũ khí bổn mệnh che chắn cho hắn nhưng vẫn bị linh phù kì dị kia đánh trọng thương.

Điều này đối với Đại Tùng thì đó cũng chỉ là chuyện bình thường vì hắn là người chứng kiến Đinh Long học đạo thuật theo sư phụ từ nhỏ cho đến lớn nên hắn thừa biết được cậu nhóc Đinh Long ngày nào hắn thường hay chọc ghẹo lúc nhỏ bây giờ đã trưởng thành và có pháp lực cao thâm, hắn cũng biết rằng Đinh Long không chỉ học duy nhất một loại huyền thuật của Thiên Kiếp mà ngoài ra còn học được rất nhiều kĩ môn huyền thuật có sức mạnh tương tự hoặc thậm chí là cao cường hơn chiêu đã làm Độc Lục Nhân trọng thương nữa, nếu so với số tuổi hiện tại của cậu ta thì cũng có thể tạm gọi là một kì tài học đạo theo sự suy đoán của Đại Tùng.

Bạn đang đọc truyện *Thị Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Kẻ phản đạo

Quay trở lại ngôi nhà của Đinh Long, mọi người vẫn còn đang bàn bạc rất sôi nổi về những trận đánh sắp tới với Độc Lục Nhân. Hiện tại thì cả bốn người đều vẫn chưa hề hay biết về người đã cứu Độc Lục Nhân là ai nhưng riêng về phía Đinh Long thì anh cũng đã nghi ngờ và phán đoán được đối tượng, tất nhiên là đối tượng đó anh cũng chỉ nghi ngờ trong đầu chứ chưa chắc chắn cho lắm, dù sao thì Đinh Long cũng nghĩ là nên đề phòng vẫn tốt hơn là đợi nước lên rồi ta mới nhảy thì e là đã muộn. Tiếp tục cuộc bàn luận Đinh Long lên tiếng:

-Giờ chúng ta đã biết được chuyện vui của Tuệ Như rồi, vậy chỉ còn lại một chuyện nghiêm trọng!

Ba người còn lại đều gật đầu và ra hiệu cho Đinh Long tiếp tục nói:

-haizz... chuyện này cũng không có gì là bất ngờ cả, đó là việc tên cương thi Độc Lục Nhân đã được một kẻ lạ mặt nào đó cứu và trốn thoát, tôi còn nhớ

ngay hôm đó tự tay hắn đã phá vỡ kết giới của trận pháp mà tôi đã tạo ra một cách dễ dàng, điều đó cho thấy rằng kẻ bí ẩn kia cũng biết được một chút huyền thuật bởi vì trận pháp đó của tôi đối với những đạo sĩ bình thường là không thể nào phá được.

Thiên Nghĩa vội tiếp lời:

-Lúc chúng tôi còn ở cùng lão Thiên thì ông ta cũng từng chỉ dạy chúng tôi một vài điều về đạo thuật mao sơn.

Nhất Trung giật mình nhớ lại những kí ức đã từng cùng lão Thiên đi bắt ma:

-À... tôi còn nhớ lão Thiên có nhắc về mấy vụ phá trận pháp của lão đối với những ông thầy pháp khác, nếu so sánh với cách phá giải trận pháp của cái tên lạ mặt hôm trước thì hoàn toàn không giống với những gì mà lão Thiên từng miêu tả.

-ùm... cậu nói đúng vào trọng tâm của vấn đề rồi đó Nhất Trung, phải thú thật là tôi cũng quên bén đi cái vụ làm cách nào mà hắn lại có thể phá được trận pháp của tôi chỉ với bằng một cái phẩy tay như vậy được cơ chứ!... tôi nghĩ rằng hắn ta không phải người thường, càng không phải đạo sĩ, mà... chỉ có thể là yêu quái.

-Cái gì! Yêu quái...

Tất cả mọi người đều bất ngờ trước câu nói đó của Đình Long, Tuệ Như bây giờ mới lộ rõ khuôn mặt lo lắng vì chuyện này đã rất là phức tạp khi lại có kẻ đến phá đám như vậy.

-Anh có chắc là Yêu quái không?

-Tôi chỉ mới suy đoán thôi nên cũng chưa có kết luận cụ thể nào, bởi vì với pháp lực mạnh như vậy thì chỉ có yêu thuật của một con yêu tinh tu luyện rất lâu năm mới có thể phá được cái trận pháp hôm nọ. Tôi đang thắc mắc rằng liệu đôi mắt của Tuệ Như có thể nhìn thấu được yêu ma hay không? Nếu có ấy nhận ra được điều đó thì chắc chắn việc tìm ra lai lịch của kẻ đã cứu Độc Lục Nhân sẽ là điều không hề khó.

-Em cũng không biết nữa, nhưng em sẽ cố gắng... ấy nhưng nếu em nhìn được yêu ma giả dạng trong hình người thì chắc đôi mắt này không còn là mắt thường nữa rồi phải không anh Đình Long.

-Ồ... thì bây giờ nó cũng có bình thường đâu! Thôi không còn gì nữa chúng ta sẽ giải tán và bắt đầu điều tra và tiếp tục tìm tung tích của Độc Lục Nhân. Thiên Nghĩa! Anh có công việc ở trụ sở riêng nên anh hãy mau về làm việc và báo cáo sớm cho sếp, còn Nhất Trung và Tuệ Như cũng vẫn trở lại công việc bình thường nhưng tôi giao nhiệm vụ cho anh là phải luôn bảo vệ Như thật tốt đó nhé Trung. Riêng tôi sẽ ở lại rừng Núi Cẩm để dò la những con yêu quái quanh đây xem có con nào khả nghi hay không.

Cả bốn người nhất trí một lượt và giải tán, ngay sau cuộc nói chuyện đó... Đình Long đã lập tức chạy đến gốc cây cổ thụ lần trước gặp Nhất Trung, anh gọi hết lũ ma trên cây đó xuống để hỏi tung tích từng con yêu tinh có trong khu rừng xem có con nào có biểu hiện lạ gần đây hay không?

Anh đã phải hỏi cả một ngày trời thì anh mới tìm ra được chút ít manh mối về kẻ tình nghi của mình,... Đại Tùng! Cái tên này luôn nhắc đi nhắc lại trong đầu anh và nó luôn xúi giục Đình Long phải tìm ra hắn, con cáo gian manh đó vốn dĩ từ lâu đã không ưa gì Đình Long nên không mấy khó khăn khi anh nghĩ rằng kẻ chủ mưu trong việc giải thoát Độc Lục Nhân không ai khác chính là hắn, lần này lại có thêm chứng cứ từ những đám yêu ma trong khu rừng nên anh càng thêm chắc nịch sự suy đoán của mình.

Cùng thời điểm đó Nhất Trung đã ở cùng Tuệ Như để giúp cô kiểm soát đôi mắt của mình một cách tốt nhất, bởi sự bất tiện khi phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy những thứ mà cô sợ hãi, Nhất Trung cũng rất khó để có thể tập cho Tuệ Như cái tính gan dạ hơn một chút mỗi khi nhìn vào ma quỷ.

Dù rằng nói thế nhưng trong lòng Nhất Trung vẫn biết Tuệ Như cũng chỉ là con gái, chân yếu tay mềm, việc tham gia vào những công việc ma mị như thế này quả là điều khó có cô gái nào can đảm đối diện cả, anh không trong mong gì hơn ở Như vì anh biết Tuệ Như có một tinh thần rất vững, rồi cô ấy cũng sẽ vượt qua được những thử thách mà định mệnh đã sắp đặt cho cô.

Sau hai tuần! Mọi thứ dường như yên ắng đến lạ thường, Đình Long vẫn tiếp tục truy lùng tung tích của Đại Tùng vì kể từ hôm đánh với Độc Lục Nhân anh đã không còn nhìn thấy được con hồ ly ấy trong khuôn viên của khu rừng nữa. Tất cả như trở lại bình thường thì cách đó thêm một tuần nữa, cơ quan điều tra tp.HCM nơi mà Thiên Nghĩa trực thuộc lại nhận được tin khẩn từ phía người dân rằng họ phát hiện ra vài cái xác chết không rõ nguyên nhân trong một căn nhà trọ cũ gần đường PNL, con đường vốn dĩ từ xưa nay vẫn chưa được nâng cấp và vô cùng chật hẹp cho nên công tác khám nghiệm hiện trường mà người dẫn đầu là Thiên Nghĩa trực tiếp đến đó vẫn không mấy khả quan cho lắm. Ngay ngày hôm đó mọi chứng cứ thu được chỉ là những vết máu loang lổ trên tường và dưới đất còn sót lại của nạn nhân cùng với cái xác nằm khô khốc. Những nạn nhân trước đây cũng từng có hiện tượng như vậy, điều đó giúp Thiên Nghĩa suy ra rằng hung thủ đã bắt đầu quay trở lại. Rạng sáng ngày hôm sau anh gọi gấp cho Đình Long hay tin về những vụ án mạng xảy ra mà bộ phận của anh nhận được.

-alo... Đình Long hả! Thiên Nghĩa đây...

-Gọi tôi có gì không?

-Hắn đã trở lại!

-Anh nói ai? Ai đã trở lại?

-Chính là tên cường thi Độc Lục Nhân. Nạn nhân bị hút cạn máu, chưa hết! gà vịt cũng bị mất vài con quanh nơi có án mạng nữa.

-Hừm... tôi biết rồi!

Thiên Nghĩa ngạc nhiên:

-Anh biết gì? 0.0

-Thôi không bàn tới nữa, nếu thật sự hần ta đã trở lại thì chúng ta phải mau chóng tập trung lại mà giải quyết hần một lần cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Nhập cuộc

Thời gian cứ thế mà trôi qua từng ngày, cả nhóm bốn người gồm Nghĩa, Trung, Tuệ Như và Đình Long vẫn đang ngày ngày ráo riết truy lùng cho ra Độc Lục Nhân và kể cả tên Đại Tùng bí ẩn kia nhưng vẫn không tài nào tìm được dù chỉ là một dấu vết nhỏ. Những vụ án chết người thì vẫn cứ đang xảy ra mà không hề giảm, suốt cả tuần lễ đã có thêm ba mạng người nữa và mấu chốt vẫn là do Độc Lục Nhân gây ra nhằm để giải quyết nhu cầu sinh tồn của hần.

Quyết không thể chịu thua! Ngay đêm sau đó Đình Long phải ra tận ngoài miền bắc tìm về một món đồ đặc biệt để có thể một lần nữa gọi chân thân của Độc Lục Nhân đến để khiêu chiến.

Anh đã làm việc cật lực đến rạng sáng hôm sau anh mới về lại rừng Núi Cẩm và bắt đầu tập trung mọi người lại để chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới. Lại phải mất thêm một tuần sau đó để Đình Long có thể ngồi về bùa, bài binh bố trận ở các nơi mà nghi rằng Độc Lục Nhân sẽ tìm đến trong phạm vi bao quanh thành phố.

-Trong khoảng thời gian tôi ở lại đây chuẩn bị thì phiên cậu Nhất Trung đi xung quanh những nơi tôi đã bài trận pháp tuần tra xem có động tĩnh gì hay không? Còn Tuệ Như và Thiên Nghĩa thì đến từng nhà trong thành phố tối đến không được mở cửa ra khỏi nhà quá 10 giờ đêm...

Vừa nói anh lấy trong túi đồ ra một xấp bùa rất lạ và nhắc nhở hai người thêm:

-À quên!... còn đồng bùa này hai người cũng phải đem phát cho người dân để họ giữ trong người phòng khi Độc Lục Nhân đến thì ắt lá bùa này sẽ phát ra tín hiệu giúp chúng ta mau chóng đến hiện trường để giết hần.

-Vậy không còn gì nữa chúng tôi đi đây...

-ừm! Lần này chúng ta phải cố gắng không để bất kì một sơ suất nào, mỗi khi hần uống máu người thì sức mạnh của hần sẽ được tăng thêm một bậc cho nên chuyện này không thể nào kéo dài lâu hơn được.

Tất cả mọi người đều gật đầu và ai nấy vào công việc của họ. Nhất Trung dùng Thuận Di để lướt trên các ngôi nhà trong khu phố để quan sát, còn riêng hai người Thiên Nghĩa và Tuệ Như thì ở dưới chia nhau ra vào từng nhà đến cảnh báo cho người dân quanh nơi bị ảnh hưởng biết sự nguy hiểm mà họ sẽ gặp phải.

12h đêm của ngày hôm đó cũng là ngày rằm, ánh trăng tròn và sáng rọi một bầu trời đêm. Đình Long biết rằng đêm nay thế nào Độc Lục Nhân cũng sẽ đến tìm thức ăn và cũng không quên hỏi thăm mình bởi vì đêm nay sức mạnh của loài cương thi sẽ tăng lên nhiều do tác động của ánh trăng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Đình Long, đúng lúc Tuệ Như đến ngôi nhà cuối cùng trong thành phố để gõ cửa báo hiệu cho người trong ngôi nhà đó thì từ xa xa trong màn đêm Độc Lục Nhân lúc ẩn lúc hiện từ từ bước gần đến Tuệ Như trong khi cô không hề hay biết rằng hần đang ở phía sau cô.

-Tuệ Như! Coi chừng...

Khi mà đôi tay của hần vừa sắp chạm đến thì ngay sau đó hần lại bị hất ra do chạm phải côn của Thiên Nghĩa. Ánh mắt màu xanh như những lần trước bây giờ đã sáng và mang đầy sát khí hơn, hần tròn trĩnh một mắt nhìn Thiên Nghĩa trong sự thèm thuồng đến lạ.

-Người vẫn còn dùng cây côn chết tiệt đó để đánh với ta sao?

-Hừ!... đánh chó phải dùng đá cầu bóng chứ chả lẽ lại dùng gậy đập ruồi. 0.0

Sau khi nghe Thiên Nghĩa khiêu khích Độc Lục Nhân không khỏi tức giận mà gầm rú lên trong cơn điên loạn, âm vang rúng động cả một vùng trời, những ngôi nhà quanh đó đóng cửa kín mít, họ sợ đến nỗi phải tắt hết đèn trong nhà và tìm chỗ nào đó kín đáo để trốn cẩn thận. May thay là quanh đó nhà cửa không nhiều nên vừa hay được tín hiệu thì Đình Long đã ngay lập tức có mặt, còn Nhất Trung thì do đang ở rất xa nên vẫn chưa đến kịp.

Lúc bấy giờ trước mặt Độc Lục Nhân là ba người Tuệ Như, Thiên Nghĩa và cả Đình Long đang một tay cầm kiếm một tay thủ ấn sẵn để chuẩn bị vào

trận chiến. Độc Lục Nhân gầm gừ liên hồi rồi nói:

-hừ hừ... món nợ một chương hôm trước chắc chắn đêm nay phải trả!

Đình Long bước ra phía trước hai người còn lại và đồng dục đáp lời:

-Hề hề! Ngươi cứ thử tới đây...

Vừa dứt lời Độc Lục Nhân hung hãn xông lên tiến thẳng về phía Đình Long bằng Thuận Di, khi khoảng cách vừa đủ hắn liền tung một cú đâm móc ngay nên phải Đình Long. Lực đâm mạnh khiến không khí bị cuốn theo đó tạo thành hình xoắn ốc quanh tay hắn, trong khoảnh khắc ấy Đình Long cũng vừa kịp phản ứng lại đòn đánh:

-Tuệ Như, Thiên Nghĩa mau lùi lại!

Anh vừa hô vừa dùng thanh kiếm cản lại cú đâm của Độc Lục Nhân khiến anh bị vội lại xém tí thì ngã nhưng thế thủ của Đình Long xem ra cũng còn chắc cho nên anh không sao cả.

-Được lắm thẳng đạo sĩ thôi! Thế lực của mày khá đó.

Đình Long phải vai tiếp tục tỏ vẻ khinh thường hắn:

-hời... còn phải nói sao, ta đã phải mất mười mấy năm tu luyện ở trong rừng Núi Cẩm lân đó, đám yêu nghiệt như ngươi ta đã đấu qua cả rồi, chỉ khác là trình độ của ngươi có phần nhỉnh hơn những thứ mà ta đã từng gặp trước đây một chút mà thôi. Hà hà hà...

Trong khi Nghĩa và Như cả hai người đang đứng sang một bên nhìn thì từ ngay phía sau lưng họ những cái đuôi quấn quanh và trói cả hai người nhất lên không trung. Thiên Nghĩa trên tay nắm chặt thanh côn của mình nhưng không tài nào chống cự lại được vì đã bị những cái đuôi ấy khóa chặt người.

-Đình Long! Cứu...

Tiếng kêu cứu của hai người bạn trong nhóm phát ra làm Đình Long đang đánh đành phải dừng lại và quay mặt nhìn về phía sau mình, anh thấy rõ ràng cả một con hồ ly màu trắng muốt cùng với những sáu cái đuôi quấn quanh người họ trên không trung. Tình thế nguy cấp khiến Đình Long phải khó xử, khuôn mặt anh bắt đầu nghiêm trọng:

-Dừng tay lại! Đình Long, ngươi còn nhớ ta chứ... hé hé hề...

-Ngươi... ngươi chính là con cáo đã tu luyện trong rừng Núi Cẩm và chịu sự quản thúc của đạo phái ta, giờ đây ngươi lại dám phản bội mà đi theo giúp con cương thi này à?

-Ậy! Vốn dĩ từ lâu ta đã không ưa gì cái đạo phái Thiên Kiếp gì gì đó của đám đạo sĩ nhà ngươi rồi, chỉ là tiện tay nhờ Độc Lục Nhân cương thi của Lạc Gia mà ta mới có cơ hội hợp sức mà trừ khử thẳng nhãi đạo sĩ như ngươi đó.

Đình Long do dự vì hắn đang dùng Thiên Nghĩa và Tuệ Như để uy hiếp mình, nhưng rồi anh đành phải buông tay. Ngay sau đó cú đâm của Độc Lục Nhân văng thẳng vào người Đình Long, cú đánh với kinh lực của cương thi khiến anh bị văng ra cả trượng, thổ huyết, anh ôm ngực mặt nhăn nhó khó thở sau khi đón lấy cú đâm đó của Độc Lục Nhân. Giờ đây tình thế đang rất là xấu, cả ba người đều lâm vào thế bất động, Tuệ Như dù nhìn rõ chân thân của con hồ ly Đại Tùng nhưng cũng không thể làm gì được.

Bạn đang đọc truyện *Thị Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Tù cơ ứng biến

Trong cơn thèm khát Độc Lục Nhân tiến đến gần Tuệ Như rồi nhẹ nhàng ghé đôi nanh trắng nhọn hoắt đưa gần về cổ của cô... nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị chiếc đuôi của Đại Tùng hất vội ra.

-Này!... ngươi làm cái gì vậy?

-hừ... đứa con gái này không phải là đồ ăn của cậu đâu nhé Độc Lục Nhân, chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận rằng chỉ giết tên Đình Long đó thôi hay sao?

Độc Lục Nhân bức bối:

-grừr... ta đang rất là đói, và lại máu của cô ta thật sự làm cho ta rất phấn khích.

-Không được! Dù sao thì ta cũng không cho người chạm vào cô gái này đâu...

Đang trong lúc giằng co qua lại, Thiên Nghĩa thừa cơ hội vùng vẫy và thoát ra ngoài kịp thời dùng côn để đánh vào những cái đuôi của Đại Tùng khiến hắn phải buông Tuệ Như ra từ trên không, anh vội dang tay đỡ lấy cô và cũng không may bị cả hai tên Độc Lục Nhân và Đại Tùng đánh cho một chưởng, anh vẫn đứng quay lưng vừa đỡ Tuệ Như vừa chịu đòn đánh và cả hai bị hất bay về phía Đình Long.

Tuệ Như thì không sao nhưng còn Thiên Nghĩa thì nằm bất tỉnh tại chỗ do chiêu vừa rồi mạnh hơn mức chịu đựng của một người bình thường như anh, Tuệ Như cố lay người Thiên Nghĩa nhưng anh ấy vẫn nằm yên bất động, máu từ miệng chảy ra. Tình thế hiện tại cũng không mấy khả quan khi mà cả hai người đàn ông đều đã bị thương chỉ còn lại mỗi Tuệ Như ngồi bệt trước mắt hai tên đại ác ma đó. Ánh mắt của cô to về cảm phần thứ đã làm cho bạn của cô tổn thương nhưng trong khi đó Độc Lục Nhân lại tỏ ra thái độ khoái chí vô cùng, hắn ta liên tục cười khanh khách nhìn chằm chằm Tuệ Như:

-hahaha... với một cô gái chân yếu tay mềm như cô mà cũng có thể đi theo những tên rác rưởi này mà đương đầu với ta ư?... đúng là không biết tự lượng sức mình mà! Tại sao cô lại không đi theo hầu hạ cho ta, biết đâu ta lại có thể tha cho cô và bạn của cô một con đường sống.

-Đối với một con cương thi ác độc như cậu thì làm gì hiểu được giá trị của cuộc sống, làm sao hiểu được thứ được gọi là tình cảm kia chứ!

Đại Tùng chen ngang lời:

-Thế thì với Nhất Trung thì ắt hẳn ta cũng vô vị như bọn ta mà thôi, bởi vì hắn cũng là cương thi kia mà.

Tuệ Như nhoen miệng cười như khinh bỉ:

-Loại yêu nghiệt như hai chúng bây không có tư cách để nhắc đến tên của anh ấy, dù rằng anh ấy là đại ác ma, nhưng tâm tính của anh ấy luôn luôn hướng thiện chứ không như những loài chỉ biết chém giết một cách tàn bạo như các người.

Câu nói dường như làm cho Độc Lục Nhân càng thêm tức giận, hắn liên tục gầm gừ, một bên mắt ánh lên màu lục sáng rực nhìn Tuệ Như và chuẩn bị tiến tới. Nhưng hắn ta lại bị Đại Tùng can ngăn:

-Này! Người chó mà nóng vội, con nhỏ này cứ để ta...

Vừa dứt lời hắn niệm chú:

"Đại Lục Vĩ Ma Hồ Xuất Trận"

Từ sau lưng hắn phóng ra tất cả sáu cái đuôi rất to và dài, những cái đuôi ấy nghe theo lệnh của Đại Tùng mà đồng loạt xông thẳng đến Tuệ Như, trong chớp mắt từ phía sau cô có thanh kiếm gỗ lướt ra trước mặt và đỡ lấy những đòn đánh như roi quất từ những cái đuôi của Đại Tùng, những tiếng va chạm vào nhau ken két như đang đấu kiếm cứ phát ra liên hồi và vô cùng dữ dội, tốc độ của những cái đuôi ấy cứ không ngừng tăng lên làm cho thanh kiếm ấy không sao đỡ kịp, tình hình cấp bách Đình Long một tay ôm ngực do bị thương một tay kia lấy ra ba lá bùa trong túi rồi niệm chú hộ phong hoá hoãn vũ:

-Cung thỉnh Thái Thượng, cung thỉnh bốn phương, đệ tử Đình Long xin mượn phép ngài mà cầu cho đàn pháp được thêm sức mạnh... cấp cấp như luật lệnh"

Ba lá bùa sáng rực trên tay bỗng nhiên bốc cháy, Đình Long vội nhắm mắt và vẫy lệnh chú lên không trung ngay sau đó rồi phóng những lá bùa đó về hướng thanh kiếm đang chống cự với những cái đuôi hồ ly ấy. Những tiếng sấm chớp từ trên trời vang lên làm kinh động đến cả hai tên yêu nghiệt đang đứng nghênh chiến đó là Độc Lục Nhân và Đại Tùng khiến cho bọn chúng phải giật mình mà lo sợ.

Thanh kiếm bắt đầu xoay vòng tròn rồi từ trên trời một tia sét bắn thẳng xuống thanh kiếm đang xoay, những cái đuôi vừa chạm vào liền bị điện lưu trong thanh kiếm truyền sang khiến cho Đại Tùng bị tê liệt. Cho đến khi lượng điện truyền qua người hắn quá nhiều và phát nổ, hắn bị bật ngược ra sau, cơ thể bèm nhem một màu đen và đầy khói bụi. Hắn vừa ê ẩm khắp người vừa ho sặc sụa vì khói đen dày đặc quanh người hắn. Độc Lục Nhân đứng kế bên không khỏi ngạc nhiên khi với chiêu vừa rồi lại có tác dụng với Đại Tùng.

Lúc bấy giờ dù bị thương nhưng Đình Long vẫn cố gắng thu kiếm về và ngay lập tức ngồi xuống nhập thiền trong giây lát để tự mình trị thương. Trong người anh mang đạo hạnh cũng ở ngưỡng hai mươi năm công lực rồi cho nên mới còn trụ được sao cú đâm độc bá đó của Độc Lục Nhân, nếu là người thường thì đã sớm thăng thiên từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 21: Tiến lên nào Nhất Trung!

Độc Lục Nhân mau chóng đỡ người chiến hữu của mình dậy và không quên hỏi thăm hắn vài lời:

-Này! Ngươi không sao đó chứ, gì mà yếu như sên vậy.

Đại Tùg vừa than đau vừa quát vào mặt Độc Lục Nhãn:

-âỵ da! Ê mông quá...hừ... ngươi có giỏi thì ra mà đánh hấn ta kia kìa, bộ tưởng hấn là con nít hay sao mà đánh không đau, đừng quên rằng đạo thuật của thằng đạo sĩ thối ấy không phải thuộc dạng tép riu như những tên đạo sĩ bên tàu khựa mà ngươi từng đánh đau.

-Thôi được rồi! Tên đạo sĩ này cứ để ta lo, còn mi chỉ việc dọn dẹp hai đứa còn lại là được.

Vừa dứt lời Độc Lục Nhãn vênh vào từ từ tiến về phía Đình Long, đôi tay chia ra những móng vuốt sắt nhọn, cái lưỡi của hấn đôi khi lại cứ liếm qua liếm lại hai cái răng nanh trong chẳng khác gì một tên biến thái cả. Đi được một đoạn thì Đại Tùg vội kêu Độc Lục Nhãn trở lại và nói:

-Trước khi ngươi qua bên chỗ hấn ta thì tốt nhất là ngươi nên dùng thêm thứ này!

Vừa nói Đại Tùg xòe bàn tay của Độc Lục Nhãn ra và đặt vào lòng bàn tay hấn một viên đá màu trắng nhưng khi vừa chạm vào người Độc Lục Nhãn thì ngay lập tức viên đá biến thành màu xanh lục và phát ra thứ năng lượng kì lạ mà ngay khi đó Độc Lục Nhãn cũng cảm nhận được.

-Đây chính là Ngũ Hành Thạch, loại linh thạch chứa sức mạnh của thuộc tính ẩn mà ta ăn cắp được từ đạo phái của tên đạo sĩ kia đó, có thứ này thì những đòn đánh của ngươi sẽ mạnh hơn khi đấu với bùa chú của hấn.

-à hà hà... cảm ơn người anh em, ta cảm kích lòng tốt của ngươi đấy.

Đình Long trị thương vừa kịp được xong thì cũng là lúc anh nghe những lời nói đó từ Đại Tùg, trong lòng anh thầm nghĩ (thảo nào sau khi rời khỏi rừng Núi Cẩm minh cú tìm mãi mà không thấy viên còn lại trong 5 viên linh thạch mà đạo phái mình lưu trữ trong Tâm Hoan Các, thì ra là con hồ ly này lấy trộm)

Đình Long lúc này vết thương cũng đã đỡ được phần nào nên Tuệ Như mới để Thiên Nghĩa dựa vào một bên góc cây gần đó và chạy nhanh đến dìu Đình Long đứng dậy.

Ngay lúc này đây Đình Long vẫn còn rất tỉnh táo để đối diện với hai tên yêu nghiệt đang đứng trước mắt mình, bỗng dưng anh quay sang nhìn Tuệ Như một hồi lâu... anh nhận ra rằng cô ấy đang hoảng sợ, dù rằng vẻ mặt của cô ấy không lộ rõ ra nhưng với ánh mắt đó đúng là không thể nào giấu đi sự sợ hãi, cứ như thứ đó đã từng xuất hiện trước mắt cô ấy một lần rồi vậy.

Thời gian không còn dài nữa, trước khi trời sáng anh phải cố gắng mà tiêu diệt được bọn chúng thì may ra mọi chuyện mới được chấm dứt, không để cho bọn chúng ra tay trước lần này Đình Long gấp rút lấy trong túi ra một viên đá y như viên đá mà lúc nãy Độc Lục Nhãn nắm trong tay, anh vội vàng nắm chặt viên linh thạch đó và giơ lên ngang mặt, vòng tròn ẩn chứa hiện lên bao quanh cánh tay ấy, nó mang màu cam bởi vì nguồn sức mạnh mà Đình Long đang nắm giữ đó chính là khả năng vật lý, đó cũng là lý do vì sao bùa chú mà anh học từ sư phụ đa số thiên về tấn công vật lý.

Đình Long bắt đầu đọc chú:

“Thiên Linh Linh, Địa Linh Linh... Ta Triệu Hồi Bốn Vị Hộ Mệnh Ở Bốn Cửa Trời, mau mau ẩn hiện mà ban chứng cho đệ tử Thiên Kiếp đạo... Đình Long được thêm sức mạnh để tổng khứ lũ yêu ma về với Diêm La Điện - Cấp cấp như luật lệnh”

Án chú màu cam bao quanh nắm đấm của Đình Long phát sáng, Tuệ Như lùi ra xa nhưng vẫn thấy rõ nguồn năng lượng ấy bao quanh tay của anh một cách kì diệu.

Lúc này về phía Độc Lục Nhãn thì hấn cũng đã trích máu và triệu hồi vũ khí bổn mệnh của hấn ra, hấn nắm trên tay cây chùy nặng nề và bắt đầu tiến đến Đình Long, hấn vừa xông đến vừa gầm rú không ngừng. Cho đến khi Đình Long đã niệm chú xong thì anh cũng bắt đầu bước thật nhanh và tung ra cú đánh của mình.

Khi cả hai nguồn sức mạnh vừa chạm vào nhau thì ngay lập tức áp lực giữa cú đấm của Đình Long và cả cây đại chùy của Độc Lục Nhãn tạo ra một xung lực thổi bay mọi thứ trong bán kính mười mét, nó còn làm cho Tuệ Như dù đã đứng ở nơi khá xa nhưng cô vẫn cảm nhận được nguồn xung lực đó thổi rất mạnh vào người mình. Những chớp điện cứ kêu ken két giữa hai nguồn năng lượng lớn nghe mà kinh hồn, Đại Tùg thừa cơ hội đó mà không ngại lao thẳng đến Tuệ Như, trong giây phút đó từ sâu trong màn đêm có một bóng người lướt qua và nhảy thẳng đến trước mặt Tuệ Như mà đỡ ngay những đòn đánh từ những cái đuôi trắng muốt ấy của Đại Tùg. Thoáng chốc Trường Xung Thủ của Nhất Trung lia ngang qua một lượt, tất cả đuôi của Đại Tùg đều bị chém đứt lia trong sự ngỡ ngàng của Tuệ Như, Đại Tùg không khỏi đau đớn và không ngờ rằng loại vũ khí đó có thể làm hấn bị thương. Trận chiến đêm đó quả thật là ác liệt, nó cũng mang đến không ít điều bất ngờ cho Đại Tùg khi phải đánh với những kẻ dị thường như nhóm của Nhất Trung. Tuệ Như vui mừng khi gặp lại người bạn thân ấy và không quên hét thật to:

-Lên nào! Nhất Trung...

Anh đứng trước mặt Tuệ Như nghe được câu nói đó, dù là anh không biểu lộ cảm xúc ấy ra bên ngoài nhưng cái cảm giác ngỡ ngàng đó thật sự khiến cho anh rất vui khi những lời nói đó được chính người con gái phía sau lưng Nhất Trung nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Thị Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Tiến lên nào Nhất Trung! (p2)

Đã hơn 2h sáng, trận đánh vẫn đang tiếp tục diễn ra và ngày càng căng thẳng, về phía Đình Long thì anh vẫn đang đọ sức với Độc Lục Nhân và bất phân thắng bại, những cú đâm với uy lực khủng của cả hai bên cứ luân hồi nhau tạo nên những âm thanh chát chát nghe đinh tai, lúc bấy giờ Đình Long đã thờ hồn hên vì một vết thương vừa rồi cũng chỉ mới vừa hồi phục lại được tầm 4/10 phần thôi nên không dễ dàng khi anh cảm cự được đến giờ phút chốt. Lúc Độc Lục Nhân đưa lên cao giáng xuống đất một quả chùy nặng cả vạn cân xuống đầu Đình Long thì cũng vừa kịp lúc anh lộn ngược lại tránh đòn đánh đó, tiếng nổ lớn phát ra ngay sau khi quả đại chùy vừa tiếp đất, khiến cả một vùng không gian rung chuyển, mặt ngay chỗ bị chùy của Độc Lục Nhân giáng xuống lõm một lỗ to tướng.

Đình Long thừa cơ hội trong lúc hấn chưa thu vũ khí bỗng mệnh trở về anh liền niệm lục tự chú, một tay kết ấn thành hình kim cương và tay còn lại còn lại thì rút trong túi ra một sâu trần hạt màu đen tuyền quấn quanh cánh tay đang thủ ấn thành ba vòng... cứ thế mà Đình Long thừa thắng xông lên đáp hấn cho Độc Lục Nhân một quả đâm ngay hạ bộ, nhưng có vẻ như thế thủ của hấn vẫn rất cao cho nên đòn đánh Đình Long tuy hiểm mà Độc Lục Nhân xem ra vẫn chẳng hề hấn gì sau khi bị đòn đánh đó chường lùi ra xa.

-hừ... người mệt chưa, dù rằng bùa chú của ngươi có thể cường hóa đòn đánh lên cao nhưng nó cũng vẫn chỉ là những đòn đánh yếu ớt từ ngay chính đôi tay nhỏ bé đó của ngươi mà thôi,... hahaha

Nói rồi hấn cười khanh khách thật lớn, không gian vang vọng khắp nơi nhưng thành phố này vẫn im lìm trong bóng tối này bởi vì trận pháp đã được kích hoạt từ rất sớm ngay trước khi mà hai kẻ đại ác ấy tiến vào vùng ảnh hưởng của trận pháp. Cái kết giới lần này có phần chắc chắn hơn lần trước rất nhiều cho nên Đại Tùng cũng không thể nào nhận ra được rằng hấn và Độc Lục Nhân đang nằm trong trận pháp của Đình Long.

Lần này Đình Long quyết định dùng lại chiêu bí thuật lần trước để giết Độc Lục Nhân, anh lấy trong túi ra một linh phù đặc trưng rồi niệm dòng chú ký lên đó trong giây lát:

-Cửu Văn Long Thiên Lệnh Phù - Tam Nhập Xuất Thế Nhất Tề Khuru - Cấp cấp như luật lệnh - Trừ Tà...

Đình Long hướng thẳng lá bùa về hướng Độc Lục Nhân trong thoáng chốc tia từ quang từ lá bùa chiếu thẳng đến người hấn xuyên thấu cơ thể, vết máu bắt đầu loang lổ khắp mặt đất khiến cho Độc Lục Nhân phải khụy một gối xuống, bình sinh Đình Long vẫn đứng đó nhìn Độc Lục Nhân không hề chớp mắt vì anh quá bất ngờ khi trúng một đạo bùa cấp cao như vậy mà trong có vẻ như Độc Lục Nhân vẫn chưa có tí biến sắc nào mà ngược lại hấn còn cười chán chê Đình Long.

-hahaha.... Lần này ta không thể phạm sai lầm lần hai được, ngươi còn nhớ trận lần trước chứ?... nếu ngươi đã thấy được ta dùng hai thanh Thiên Kiếp châm thì chắc chắn ngươi cũng phải phân vân làm sao ta lại có thể dùng được cả hai món bảo bối của đạo phái ngươi mà không hề bị gì có đúng không?

Lúc này Đình Long mới sực nhớ lại chuyện cũ, quả thực là bản thân anh cũng bắt đầu thấy khó hiểu. Trong lúc đó Độc Lục Nhân vội trả lời:

-Sợ dĩ mà ta có thể dùng được cả hai món đó chính là nhờ vào dòng máu của ta, ta mang trong mình cả hai dòng máu. Ngươi cũng đừng quá ngạc nhiên như vậy! Từ khi ta trở thành cương thi thì ta đã sớm biết được bí mật này và chỉ mỗi ta là người duy nhất sở hữu được khả năng đặc biệt đó.

Đình Long bắt đầu tỏ ra vẻ mặt nghiêm trọng sau khi nghe Độc Lục Nhân nói, bởi vì tầm nguy hiểm khi sử dụng được cả hai Thiên Kiếp châm quả thực là rất khó lường. Đình Long cũng thừa hiểu ra...thảo nào mà khả năng hồi phục của Độc Lục Nhân lại nhanh đến như vậy, nó hồi phục nhanh gấp hai lần của Nhất Trung, nếu như thế thì hấn chẳng khác nào là một con cương thi vương ở cấp Lăng Vũ như Nhất Trung cả.

-hừ... tức thật! Nếu mình biết sớm hơn thì đã có cách đối phó với hấn rồi.

Quay trở lại chỗ của Tuệ Như, lúc này Nhất Trung đã và đang đứng trước mặt để bảo vệ cô khỏi Đại Tùng. Con hồ ly đó luôn xảo trá cho nên đã đứng giễu cợt Nhất Trung:

-Vì có gì mà một con cương thi có tư chất thoát phàm, có tiềm năng đáng nể như ngươi mà lại đi bảo vệ một cô gái phàm trần như cô ta vậy?

Nhất Trung vẫn với một khuôn mặt chẳng hề có cảm xúc đáp lời:

-Ngươi không cần biết lý do đâu bởi vì ngươi đâu có cơ hội từng được làm con người kia chứ!

-grrrr.... sao ngươi dám...

Câu nói băng quơ của Nhất Trung làm cho Đại Tùng không khỏi tức giận, hấn lại tiếp tục mọc lại những chiếc đuôi và quất tới tấp vào người Nhất Trung nhưng không tài nào đánh trúng được anh cho dù chỉ một cái chạm. Cả thân người Đại Tùng ưỡn lên và nhảy thoát thật nhanh đến Nhất Trung, những móng vuốt sắc bén lao nhanh đến Nhất Trung mà không ngần ngại cào cấu khắp người anh. Nhất Trung vẫn đứng yên cho hấn đánh, anh vẫn đứng như tượng mặc dù những vết cắt từ móng vuốt của Đại Tùng làm cho anh mất khá nhiều máu, được một hồi lâu Nhất Trung đưa tay nắm cổ Đại Tùng thật chặt và nhấc lên cao khỏi mặt, Đại Tùng ngẹn ngào nhìn Nhất Trung một cách cay đắng và không quên tròn trĩnh mắt nhìn lại những vết thương mà hấn đã gây ra lúc này đang dần liền lại trên gương mặt và cơ thể Đình Long.

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 23: Sinh tử chiến

Giây phút đó tên Đại Tùng không thể nào chống cự được với sức mạnh của Nhất Trung, miệng hắn chỉ biết ú ớ trong khi Nhất Trung càng ngày càng siết chặt tay bóp cổ hắn. Được một hồi lâu anh mạnh tay cho Đại Tùng một đấm rất mạnh khiến hắn bay văng tí ra đằng xa đến thổ huyết, hắn ôm ngực mà miệng không ngừng ọc máu, Đại Tùng vừa ho sặc sụa vừa cắn răng nhìn về hướng Nhất Trung.

Tuệ Như đứng ở bên góc cây chỗ Thiên Nghĩa nằm nhìn ra chỗ hai người Đinh Long và Nhất Trung để quan sát trận đánh, lúc này thì Thiên Nghĩa cũng đã nửa tỉnh nửa mê, anh cố gắng nhích người ra sau để tựa lưng vào góc cây gần đó. Khi Tuệ Như thấy Thiên Nghĩa đã tỉnh lại thì cô mới vui mừng mà điu Thiên Nghĩa ngồi dậy và kẻ đầu đuôi trận đánh từ nãy giờ cho Thiên Nghĩa nghe.

Lúc bấy giờ Độc Lục Nhân lại kích hoạt ấn kí trên tay và khai mở ngũ hành sơ cấp ấn, sức mạnh không ngừng tăng lên một cách chóng mặt, Đinh Long đã thử dùng rất nhiều đạo bùa và pháp thuật nhưng xem ra hắn ta vẫn không bị gì khi lần lượt những chiêu thức, bùa chú mà anh đã cất công học tập một thời gian dài lại bị Độc Lục Nhân đánh trả lại một cách dễ dàng. Ngay cả bản thân anh cũng không thể nào tin được rằng với cấp bậc cương thi hiện tại mà hắn ta đã mạnh đến như vậy rồi thì đối với Nhất Trung sẽ rất là khó nhằn.

Khi trận chiến lên đến đỉnh điểm, lúc này đã hơn ba giờ sáng... chỉ còn lại vồn vện hai tiếng nữa thôi là trời sẽ sáng, tất cả mọi trận pháp và kết giới đều sẽ bị vô hiệu hóa, lúc đó thì thành phố này sẽ vương phải trận đánh này mà trở nên tan hoang.

Đinh Long tay cầm thanh pháp kiếm cắm xuống đất, hai tay kết ấn

"Lâm Bình Đầu Già Giai Trận Liệt Tại Tiền - Khu Tà"

Huyền thuật cao cấp thỉnh gọi Long Thần được đến diệt yêu nghiệt được Đinh Long thi triển trong thoáng chốc, nguồn ánh sáng chiếu rọi thẳng đến Độc Lục Nhân khiến cho hắn như tê liệt, Độc Lục Nhân cố dùng hai tay chặn lại con rồng ấy và làm chệch hướng của nó. Tiếp tục dùng Thuận Di chớp mắt đã đến thẳng trước mặt Đinh Long rồi thu tay lại đấm cho Đinh Long một cú thật mạnh, sức mạnh cực đại tạo ra một tiếng nổ lớn, lúc này thì Đinh Long mới cảm nhận được cơn đau mà cú đấm vừa rồi đã gây ra, nó lún hẳn vào lồng ngực anh đến nỗi những đường bùa chú trên cơ thể anh vẽ từ trước đó chịu không nổi mà vỡ tan, Đinh Long vật vã với miệng đầy máu, anh bất tỉnh ngay sau đó. Giờ đây chỉ còn lại Tuệ Như và Nhất Trung, không khí dần yên ắng lại vì giữa hai bên đều bị thương không ít.

Cuộc chiến giữa hai con cương thi của gia tộc Lạc Gia cuối cùng cũng đến hồi kết khi cả hai người đều vận hết công lực để đánh một trận quyết định. Độc Lục Nhân và cả Nhất Trung gầm rú thật lớn khi hai ánh mắt của hai người nhìn nhau. Một bên là hận thù của gia tộc, một bên là vì bạn bè, tình cảm... và cả lòng nhân từ của một con người thật sự.

Hình xăm trên tay của cả hai cương thi vương đều hiện lên rõ mồn một, may mắn thay vũ khí bổn mệnh của Độc Lục Nhân đã đạt đến giới hạn do chiêu vừa rồi đã làm cho nó cạn kiệt sức mạnh bởi vì cú đấm ấy đã hút đi rất nhiều sức lực của vũ khí bổn mệnh mà Độc Lục Nhân sử dụng cho nên cây vũ khí ấy cũng từ từ mà tan biến vào không trung.

"Phệ Hồn Lãng Vũ - Mò"

Đôi cánh thật to bỗng chốc xòe ra từ phía sau lưng Nhất Trung, tốc độ của anh lúc này trở nên nhanh hơn hẳn, cả hai bên đều dùng Thuận Di để tấn công, những cú đấm, những cái gạt chân liên tục tung ra rất nhanh, Tuệ Như ở ngoài nhìn rất rõ nhưng riêng Thiên Nghĩa thì không khác gì những tia sáng lóe loẹt và chạm vào nhau. Bình thường thì hầu hết sức mạnh về thể chất của cả thi đã hơn người bình thường rất nhiều rồi giờ vận sức với nguyên ấn của Thiên Kiếp cho nên tốc độ của cả hai người bọn họ mới có thể nhanh được đến như vậy. Tuệ Như thắc mắc hỏi Thiên Nghĩa:

-Tại sao ngay từ đầu Độc Lục Nhân lại không dùng tốc độ của hắn để áp đảo Đinh Long mà phải đợi cho đến khi đánh với Nhất Trung thì hắn mới dùng kia chứ?

Thiên Nghĩa vừa ho vừa đáp lời thật chậm rãi:

-humm... mỗi một sức mạnh hay bất cứ một loại huyền thuật nào cũng đều có điểm yếu riêng của nó,... trường hợp này... nếu hắn dùng năng lực đó quá nhiều sẽ làm hắn bị tê liệt một thời gian,... cho nên... hắn đã đợi cho đến bây giờ.

Lúc này trời đã gần sáng, gà đã bắt đầu gáy báo hiệu rằng sắp không còn đủ thời gian nữa, Độc Lục Nhân và Nhất Trung vẫn đang cố gắng tung ra hết sức lực của mình nhưng vẫn bất phân thắng bại. Giây phút chót Nhất Trung và Độc Lục Nhân hét thật to và cả hai đều tung ra cú đấm với một lực rất lớn, khoảnh khắc hai luồng sức mạnh đối lập nhau va chạm... sức ép vật lý tạo ra một quả cầu bao quanh hai người họ lại rồi được một lúc thì nổ tung, vụ nổ lớn vang dội ra làm cho kết giới không chịu được nữa mà bị phá vỡ, những tấm cửa kính bao quanh phạm vi đều bị vỡ tan nát, Tuệ Như và cả hai người Thiên Nghĩa, Đinh Long bị gió thổi bay một khoảng cách khá xa nhưng họ vẫn không sao cả, khi mọi thứ dần chìm vào trong yên tĩnh cả ba người điu dặt nhau đến chỗ của vụ nổ lúc nãy để coi kết quả.

Mọi thứ không còn lại gì sau đồng đất đá đổ nát, xác của Độc Lục Nhân bị cháy đen nằm im lìm trong một cái hố rất to dưới đất, khói bốc lên nghi ngút.

Quyển 2 - Chương 24: Hồi kết

Những người dân quanh đó nghe được tiếng nổ lớn nhưng chẳng ai dám bước ra khỏi nhà nữa bước, sở dĩ họ nghe được cũng là vì trận pháp mà Đình Long lập ra đã hết thời gian hiệu lực, trời lúc này đã sáng..

Tuệ Như và Thiên Nghĩa đứng gần cái hồ nơi xảy ra vụ nổ quan sát khắp nơi nhưng không thấy một vết tích gì còn sót lại của Nhất Trung cả.

Tuệ Như òa khóc trong nước mắt, Thiên Nghĩa chỉ còn biết đứng bên cạnh mà an ủi cô ấy.

-Em đừng buồn... Tuệ Như!... anh tin chắc rằng cậu ấy cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng của em ngay lúc này đâu.

Tuệ Như ngậm ngùi quệt tay ngăn nước mắt ngừng rơi:

-Em không tin, em không tin rằng anh ấy lại dễ dàng chết như vậy được đâu... đúng rồi!.. mình... mình vẫn chưa thấy được xác của anh ấy kia mà.

Nghe Tuệ Như nói vậy Thiên Nghĩa chỉ biết gục đầu và không nói gì nữa, Tuệ Như lại tiếp tục khóc trong tuyệt vọng. Bỗng dưng bên dưới hồ cái xác không còn nguyên vẹn của Độc Lục Nhân đột ngột chuyển động, những vết thương của hắn đang dần liền lại. Hai người lấy lại bình tĩnh, lúc này Đình Long cũng tỉnh lại nhưng không thể nào cử động được nữa vì đã cạn kiệt nguyên khí, anh cố gắng hét to gọi hai người họ đến chỗ anh.

-Tuệ Như, Thiên Nghĩa... mau.. mau lấy thứ này dán lên người hắn, còn thanh Thiên Kiếp châm này nữa... cắm lên đỉnh đầu của hắn là được...

Vừa nói Đình Long gắng gượng mình dậy đưa cho Tuệ Như một lá mộc linh phù cùng với một thanh Thiên Kiếp.

-Thời gian không còn nhiều nữa... cô.. hãy mau phong ấn hắn lại rồi dùng lửa để đốt thi thể của hắn nhanh lên... nếu không hắn... sẽ lại hồi sinh một lần nữa thì tất cả sẽ chết hết.

Tuệ Như gật đầu rồi nhanh chóng làm theo lời Đình Long, Thiên Nghĩa thì gọi về tổng bộ để kêu người đến cứu hộ. Sau khi cái xác được Tuệ Như phong ấn thì Độc Lục Nhân lại nằm yên bất động, cô tiếp tục dùng lửa để thiêu cái xác của Độc Lục Nhân thành tro bụi, cái xác bị lửa thiêu trong sự chứng kiến của ba người.

Vậy là cuộc chiến đã hoàn toàn kết thúc, mọi người trở về và mang trong mình rất nhiều vết thương, cả ba người đã phải nằm viện điều trị suốt một thời gian dài, trong đó chỉ có mỗi Tuệ Như là nhẹ nhất nên thỉnh thoảng cô hay qua phòng của Đình Long và Thiên Nghĩa để thăm họ.

Rồi khi nói chuyện với Thiên Nghĩa cô lại nhớ đến Nhất Trung, không ai biết được Nhất Trung còn sống hay đã chết sau trận chiến đó ngoài Đình Long. Anh thừa biết rằng Nhất Trung vẫn còn sống nhưng vì lời nguyện của Thiên Kiếp cho nên anh cũng đành để hai người họ phải xa nhau, Đình Long đã từng nghĩ đến việc phá bỏ lời nguyện Thiên Kiếp trên tay của Nhất Trung nhưng rồi nghĩ lại anh không tài nào làm được vì thực chất là sự kết hợp ấy là một đại họa của nhân gian, nhờ có nguyện ấn đó mà suốt mấy trăm năm qua dòng tộc Lạc Gia luôn chịu sự quản thúc của Thiên Kiếp phái.

Thời gian cứ thế trôi qua, Tuệ Như rồi cũng dần quên đi Lạc Nhất Trung. Đúng 3 năm sau cô kết hôn với Thiên Nghĩa, trong ngày vui ấy Đình Long làm chủ hôn của cả hai người họ.

Trước khi đến lễ đường, Đình Long gặp được Nhất Trung và cả hai đã có một cuộc nói chuyện đầy nước mắt.

-Tôi biết rằng hôm nay là ngày vui của cô ấy!... phiền anh... đưa cho cô ấy thứ này.

Tay của một con cương thi vương cũng có lúc phải ngập ngừng run rẩy trong giờ phút này, anh đưa cho Đình Long một cái hộp, bên trong là một sợi dây chuyền thô sơ nhưng mặt dây chuyền lại là một hình nốt nhạc rất đẹp và lung linh và nói thêm

-Cô ấy từng nói rằng cô ấy rất thích âm nhạc, sợi dây chuyền này tôi đã tự học từ một người phạm và tự tay tạo ra nó. Hy vọng là cô ấy thích nó... anh đừng nói đó là món quà do tôi tặng nhé... Đình Long!

Vừa nói nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt vô cảm của Nhất Trung, anh nhòa miệng như đang cười rồi vờ như bản thân mình ổn, tay anh xoa xoa ngực vì anh cảm nhận được thứ gì đó nhói đau trong lòng mình, Đình Long đứng đó cầm chiếc hộp mà không khỏi xúc động.

Buổi lễ được tổ chức ngoài trời và khá là trang trọng, ở một nơi nào đó trong góc tối Nhất Trung đứng nhìn hai người họ tiến hành hôn lễ, thoáng thấy sợi dây chuyền trên cổ của Tuệ Như anh mỉm cười mãn nguyện rồi khuất dần vào bóng tối, sau buổi lễ Thiên Nghĩa và Tuệ Như lại nhớ đến tên cương thi ấy mà nhìn lên bầu trời trong xanh rồi thầm nghĩ..

"cảm ơn anh... Nhất Trung!"

Cứ thể hậu duệ của gia tộc Lạc Gia, cương thi vương cuối cùng cũng dần chìm vào quên lãng, mặc dù vậy nhưng kể từ đó Nhất Trung đã đi theo Đinh Long làm cộng sự bắt ma cùng anh ấy, Tuệ Như cũng không bao giờ biết rằng Nhất Trung vẫn còn sống và luôn âm thầm bảo vệ cô như lần đầu họ xa cách.

---Hết---

-> lời kết: Cảm ơn các bạn đã ủng hộ bộ truyện linh dị, đô thị này của mình trong thời gian qua...

---Tiểu Hóa Long---

Bạn đang đọc truyện *Thi Vương Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.